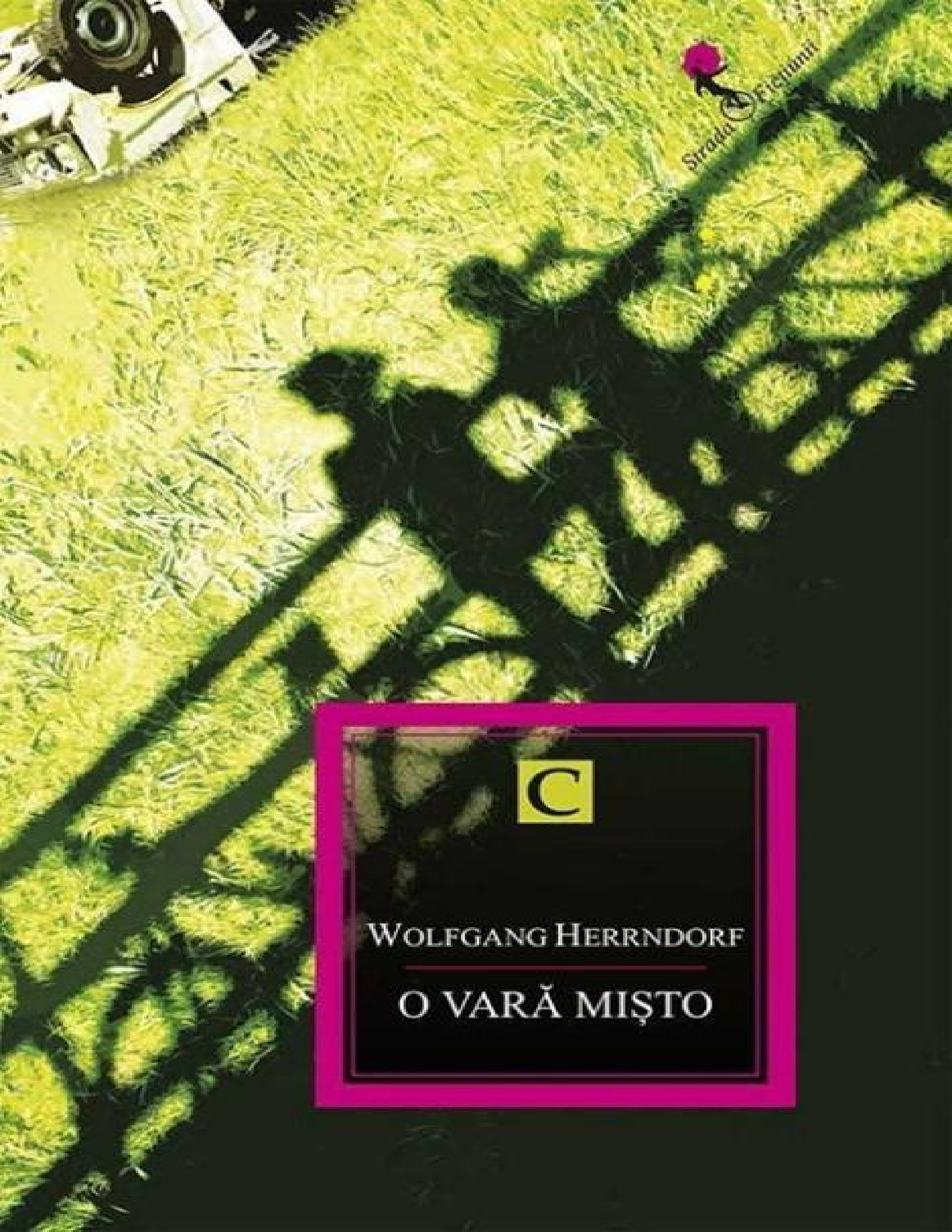

WOLFGANG HERRNDORF

O VARĂ MIȘTO

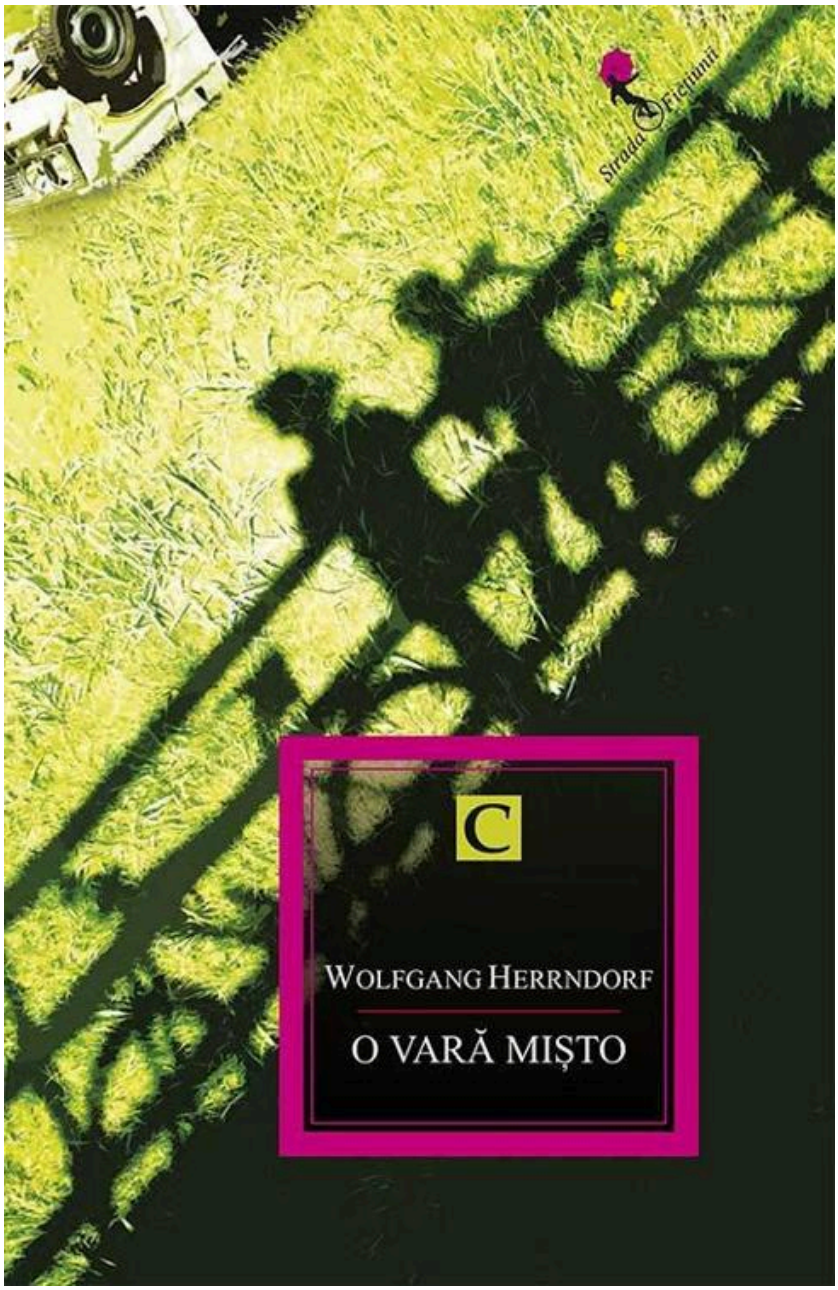
Strada Ficțiunii
C
WOLFGANG HERRNDORF
O VARĂ MIȘTO

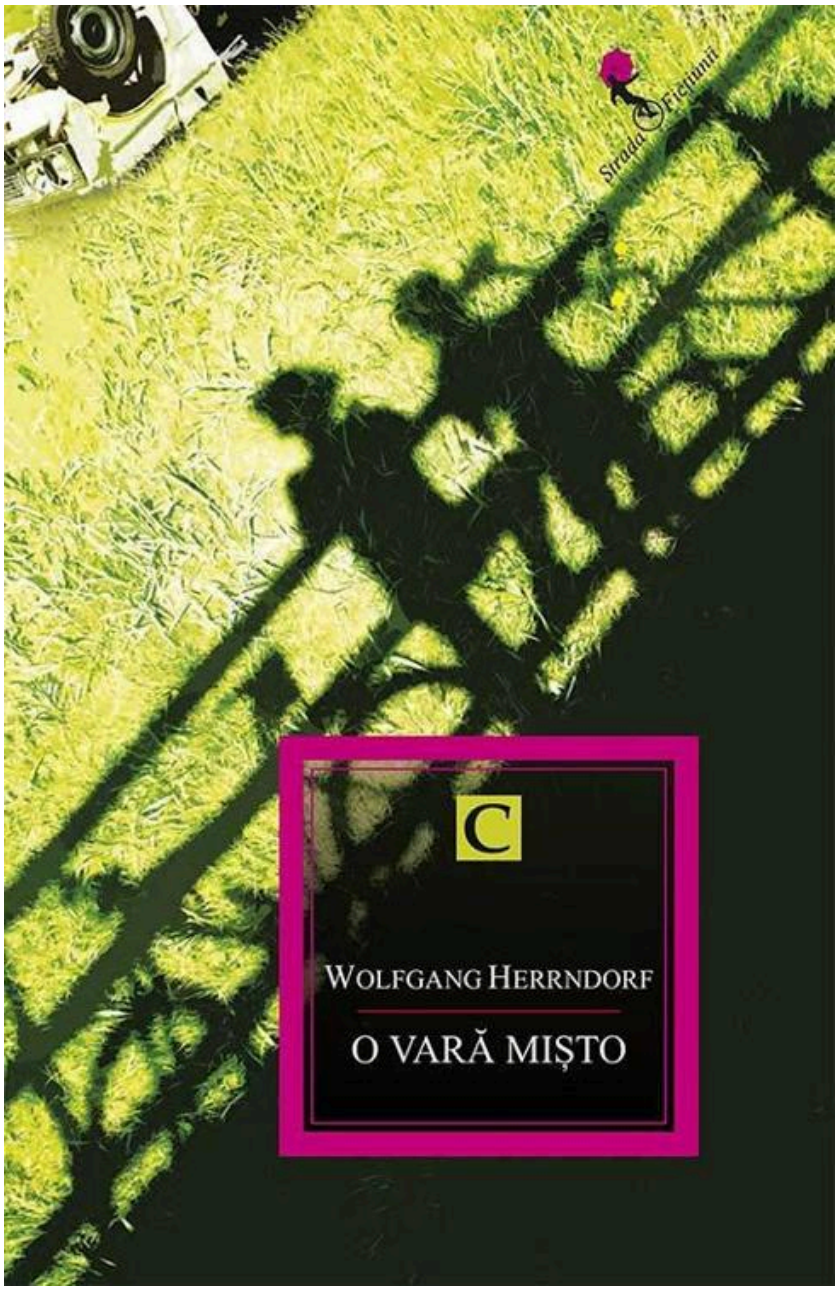
Strada Ficțiunii
C
WOLFGANG HERRNDORF
O VARĂ MIȘTO

Wolfgang Herrndorf

O vară mișto

Traducere din limba germană și note de

Monica-Livia Grigore

Editura ALLFA

2013

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

TSCHICK

Wolfgang Herrndorf

Originally published under the title TSCHICK.

Copyright © 2010 by Rowohlt · Berlin Verlag GmbH, Berlin

O VARĂ MIȘTO

Wolfgang Herrndorf

Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePUB: 978-973-724-783-4

ISBN PDF: 978-973-724-782-7

ISBN Print: 978-973-724-754-4

Redactare: Martin Zick

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură : Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512, București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

WOLFGANG HERRNDORF

Wolfgang Herrndorf (1965-2013) a fost artist plastic și scriitor. A început să scrie târziu, și nu după multă vreme a publicat romanul O vară mișto (Tschick, 2010; Editura ALLFA, 2013), care a primit aprecieri foarte bune din partea publicului și a criticii deopotrivă, fiind distins cu numeroase

premii. În 2011 a publicat și ceea ce avea să fie ultimul său roman, Sand, nominalizat în 2012 la prestigiosul Deutscher Buchpreis.

Vocea autorului

„Romanul este locul falsurilor. Chestiile adevărate trebuie lăsate pe seama științei. În roman, adevărul este ridicol. Acolo trebuie să intre nefericirea, personalitatea nevrotică, o imagine deformată asupra lumii, viața în greșeală... viața corectă, care te conduce în abis... răul, timpul.”

Wolfgang Herrndorf

1

La început e mirosul de sânge și cafea. Automatul de cafea e pus mai încolo, pe masă, iar sângele e-n încălțările mele. Ca s-o spun pe-a dreaptă, nu e doar sânge. Când ăl bătrân mi-a zis „paișpe”, m-am pișat pe mine. Am stat tot timpul pe scăunelul ăsta fără spătar, așezat într-o rână, fără să mă agit. M-a luat și amețeala. Încercam să fac cam cum îmi închipuiam eu că ar face Chiștoc dacă i-ar zice vreunu’ „paișpe”, și-atunci, de frică, mi-am dat drumu’ în pantaloni. Maik Klingenberg, marele erou. Și-acum habar n-am de ce-s așa agitat. Mi-a fost tot timpul clar că se va sfârși astfel. Chiștoc nu s-a pișat în pantaloni, fac pariu!

Pe unde-o fi el acum? Pe autostradă am mai apucat să văd cum, săltând într-un picior, s-a făcut nevăzut printre tufe, dar cred că l-au prins și pe el. Cu un picior nu ajungi departe. Bineînțeles că nu pot să-i întreb pe polițiști. Fiindcă, dacă nu l-au văzut, e mai bine să nu pomenesc de el, logic. Poate că nici nu l-au văzut. Iar de la mine n-o să afle nimic, asta-i sigur. Poa’ să mă și tortureze. Deși cred că poliția germană n-are voie să tortureze pe cineva. Asta se poate numai la televizor și în Turcia.

Da’ nu-i o mare fericire nici să stai așa, complet pișat și plin de sânge, la secția de poliție de autostradă, și să răspunzi la întrebări despre părinți. Poate că tortura ar fi chiar plăcută, măcar aș avea un motiv să fiu agitat.

Cel mai bine e să-ți ții pliscul, așa mi-a zis Chiștoc. Și la fel văd și io lucrurile. Acum, când nimic nu mai contează. Și chiar nu-mi pasă de nimic. Da, bine, aproape de nimic. Tatiana Cosic, de exemplu, normal că nu mi-e indiferentă. Deși în ultimul timp nu m-am mai gândit la ea. Dar acum, când stau înțepenit pe scăunelul ăsta și aud autostrada vuind afară, iar polițistul ăl bătrân stă de vreo cinci minute în spatele automatului de cafea și-l umple mereu cu apă, pe care apoi o dă afară, apasă butonul și se uită de jos în sus la aparat, în timp ce orice cretin poate vedea că ștecherul prelungitorului nu-i băgat în priză, trebuie să mă gândesc din nou la Tatiana. Fiindcă, la drept vorbind, dacă n-ar fi fost Tatiana, nu m-aș afla aici. Deși ea n-are nimic de-a

face cu toată treaba asta. Nu-i clar ce vreau să spun? Da, îmi pare rău. O să-ncerc din nou mai încolo. Tatiana nu apare nicăieri în povestea asta. Cea mai frumoasă fată din lume nu apare. Cât a durat excursia mi-am imaginat mereu că ea ne poate vedea. Cum ne uităm la cer din lanul de grâu. Cum stăm la groapa de gunoi ca ultimii cerșetori, cu mănunchiul de furtunuri… Tot timpul mi-am închipuit că Tatiana e în spatele nostru și vede exact ce vedem noi și se bucură așa cum ne bucurăm noi. Dar acum sunt fericit că asta a fost doar închipuirea mea.

Polițistul scoate un șervețel verde dintr-o cutie și mi-l întinde. Ce să fac cu el? Să șterg podeaua? Se prinde de nas cu două degete și se uită la mine. Ah, asta era! Să-mi suflu nasul. Îmi suflu nasul, el râde prietenos. Cred că trebuie să-mi șterg din minte faza cu tortura. Da' acu' ce să fac cu șervețelul? Caut în jur pe podea. Toată secția de poliție este pardosită cu linoleum gri, exact ca ăla de pe holurile care duc la sala noastră de sport. Și mirosul e cam același. De pipi, transpirație și linoleum. Parcă îl și văd pe Wolkow, profu' nostru de sport, în trening, țopăind pe holuri, șaptezeci de ani, în formă fizică de excepție: „Hai, băieți! Hop, hop!" Plescăitul pașilor lui pe podea, chicotitul îndepărtat din vestiarul fetelor și privirea lui Wolkow îndreptată într-acolo. Văd și ferestrele înalte, băncile, inelele prinse de plafon la care nimeni n-a lucrat vreodată. Le văd pe Natalie, Lena și Kimberley venind prin intrarea laterală a sălii de sport. Și pe Tatiana în treningul ei verde. Îi văd imaginea reflectată și deformată pe podeaua sălii, pantalonii lucioși, care sunt acum la modă printre fete, bluza. Și mai văd că, mai nou, jumătate dintre ele fac sport în pulovere groase de lână, și cel puțin trei au scutire permanentă de la medic. Școala gimnazială Hagecius din Berlin, clasa a opta.

— Mă gândeam… cincisprezece? zic, iar polițistul scutură din cap.

— Noo, paișpe. Paisprezece. Ce se-aude cu cafeaua aia, Horst?

— Aparatul e stricat, zice Horst.

„Aș dori să discut cu avocatul meu."

Asta ar fi fraza pe care pesemne ar trebui s-o pronunț acum. Ăsta e textul potrivit la momentul potrivit, așa cum oricine știe de la televizor. Și e atât

de ușor să o spui: „Aș dori să discut cu avocatul meu.” Probabil că ăștia doi ar muri de râs. Problema e că n-am idee ce înseamnă fraza asta. Dacă spun „Aș dori să discut cu avocatul meu” și ei întreabă „Cu cine dorești tu să discuți? Cu avocatul tău?” – ce să le răspund? N-am văzut în viața mea un avocat și habar n-am de ce-aș avea nevoie de unul. Nu știu nici dacă juristul e totuna cu avocatul. Sau cu procurorul. Presupun că e un fel de judecător, doar că e de partea mea și are habar de legi ceva mai mult ca mine. Ceva mai mult despre legi știe practic oricine din încăperea asta. În primul rând, orice polițist. Și bineînțeles că i-aș putea întreba. Da’ fac pariu că în momentul în care l-aș întreba pe ăla mai tânăr dacă am nevoie acum de un avocat, s-ar întoarce la colegul lui și i-ar striga: „Hei, Horst! Horschti! Vino-ncoa’! Eroul nostru vrea să știe dacă are nevoie de un avocat! Uită-te la el. A umplut podeaua de sânge, e campion mondial la pișat în pantaloni și… vrea să discute cu avocatul lui! Hahaha.” Și atunci normal că se vor strica de râs. Iar eu zic că-mi merge destul de rău, nu e cazul să mă fac de căcat și mai mult. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Mai mult de-atât nu se poate. Și nici măcar un avocat nu mai poate schimba ceva. Fiindcă numai unul scrântit la cap ar putea încerca să nege faptul că am făcut o mare prostie. Ce să le spun? Că „toată săptămâna am stat acasă, lipit de piscină, întrebați-o pe menajeră”? Că porcii tăiați în două cădeau ca ploaia din cer? Acum chiar că nu mai pot face nimic. Aș putea doar să mă rog cu fața spre Mecca și să mă cac în pantaloni, în rest nu prea mai există opțiuni.

Tipul mai tânăr, care de altfel arată foarte drăguț, dă din cap și repetă:

— Ei, cincisprezece e-o prostie. Paisprezece. De la paisprezece ani ești pasibil de pedeapsă.

Poate că ar trebui să mă simt vinovat și să am remușcări și tot tacâmul, da’, cinstit vorbind, nu simt absolut nimic. Doar o amețeală îngrozitoare. Mă scarpin jos, spre gleznă. Numai că acolo, unde înainte era gamba mea, acum nu mai e nimic. De mână îmi rămâne lipită o dâră violetă și vâscoasă. Nu e sângele meu, le spusesem asta și înainte, când mă întrebaseră. Pe caldarâm se găseau prea multe bălți d-astea vâscoase ca să-mi mai fac griji, și m-am gândit sincer că nu poate fi sângele meu. Dar dacă ăsta nu-i sângele meu, unde-i acum gamba mea, mă întreb?

Îmi trag cracul pantalonilor și mă uit. Apoi îmi rămâne fix o secundă ca să mă minunez. Dacă ar trebui să văd asta într-un film, sunt sigur că mi s-ar face rău, mă gândesc, și într-adevăr acum chiar mi s-a făcut rău, în secția asta de poliție de pe autostradă, ceea ce e întrucâtva liniștitor. Timp de o secundă apuc să-mi mai zăresc imaginea reflectată de linoleum venind înspre mine, apoi „buf” și dus sunt.

2

Doctorul închide și deschide gura ca un garbage. Se scurg câteva secunde până când vin și cuvintele. Doctorul strigă. Oare de ce-o striga doctorul? Strigă la o femeie scundă. Apoi se bagă între ei un tip îmbrăcat în uniformă, o uniformă albastră. Un polițist pe care încă nu-l cunosc. Îl ceartă pe doctor. De unde știu, de fapt, că-i doctor? Poartă un halat alb. Ar putea fi și brutar. Dar în buzunarul de la halat are o lanternă metalică și o chestie de ascultat. Ce să facă un brutar cu chestia aia, să asculte chiflele? Trebuie să fie doctor. Și doctorul ăsta arată acum înspre capul meu și urlă. Îmi pipăi picioarele pe sub pătură. Sunt goale. Nu le mai simt acoperite de pipi, nici de sânge. Unde mă aflu?

Stau întins pe spate. Deasupra mea totul e galben. Mă uit într-o parte: ferestre mari, întunecate. Pe cealaltă parte: perdea albă din plastic. Spital, aș zice. Asta s-ar potrivi și cu doctorul. E clar, femeia cea scundă poartă și ea un halat și ține un blocnotes. Și ce spital o fi, poate Charité[1]? Mnu, n-am idee. Nici măcar nu sunt în Berlin. Ar trebui să întreb, mă gândesc, dar nimeni nu mă ia în seamă. Fiindcă polițistului nu-i convine că doctorul se răstește la el, așa că se răstește la rândul lui, dar atunci doctorul strigă și mai tare – devine interesant de observat care e cel mai tare. Adică e clar că doctorul e cel mai tare, nu polițistul, iar eu sunt atât de epuizat și cumva fericit și obosit, parcă sunt căptușit pe interior cu fericire, și adorm din nou, fără să apuc să rostesc o vorbă. Fericirea, după cum constat mai târziu, se numește Valium. Se împarte cu seringa, în doze mari.

Când mă trezesc din nou, totul este luminat. Soarele strălucește în ferestrele largi. Cineva îmi zgârie tălpile. Aha, iar e un doctor, de data asta altul, are lângă el și o soră medicală. Nici urmă de polițist. Numai că felul în care mă zgârie doctorul la picioare nu este plăcut. Oare de ce mă scarpină astfel?

— S-a trezit, observă sora medicală.

Nu e prea inteligentă.

— A, aha! Doctorul se uită la mine. Ce faci?

Dau să spun ceva, dar din gura mea nu iese decât un „Pfff”.

— Ce faci? Știi cum te cheamă?

— Pfff-hă?

Ce întrebare mai e și asta? Ăștia or crede că-s sonat? Mă uit la doctor, el se uită la mine, apoi se apleacă deasupra mea și îmi bagă lanterna în ochi. O fi vreun interogatoriu? Să-mi zic numele adevărat sau nu? E o cameră de tortură? Și, dacă e, n-ar putea măcar pentru o clipă să nu-mi mai ridice pleoapele, sau să se prefacă cel puțin că răspunsul meu l-ar interesa? În tot cazul, nu răspund nimic. Pentru că, în timp ce mă gândesc dacă să le mărturisesc că mă cheamă Maik Klingenberg sau pur și simplu Maik sau Klinge[2] sau Attila, regele hunilor – așa spune întotdeauna tata când e stresat, atunci când toată ziua a primit numai vești proaste, apoi bea două Jägermeister[3] și răspunde la telefon recomandându-se drept Attila, regele hunilor –, voiam să zic, în timp ce încă mă gândesc dacă e cazul să rostesc vreun cuvânt sau dacă până la urmă n-aș putea să fiu scutit, dată fiind situația, doctorul pomenește ceva de „patru cutare” și „trei cutare”, iar eu adorm din nou.

1 Spital renumit din Berlin.

2 „Lamă.”

3 Băutură germană spirtoasă, un lichior pe bază de plante.

3

Multe pot fi spuse despre un spital, dar nu și că nu-i un loc frumos. Mi se pare bestial de fiecare dată când stau în spital. Nu faci nimic toată ziua, ca să nu mai vorbim de surorile medicale. Toate sunt super-tinere și super-prietenoase. Și poartă halatele alea albe și subțiri, care mi se par marfă, pentru că vezi imediat ce lenjerie poartă. De fapt, n-am idee de ce mi se pare marfă. Fiindcă, dacă ar umbla cineva pe stradă cu un astfel de halat, mi s-ar părea aiurea. Dar în spital chestia asta e mișto. Părerea mea. Zici că e la fel ca în filmele cu mafioți, când, fără a scoate o vorbă, tipul îi privește întotdeauna un minut pe gangsteri, înainte ca ei să reacționeze. „Hei!" Un minut de tăcere. „Uitați-vă în ochii mei!" Cinci minute de tăcere. În viața reală e o tâmpenie. Dar când ești mafiot nu e chiar așa.

Sora mea preferată e din Liban și o cheamă Hanna. Hanna are părul negru și scurt și poartă lenjerie normală. Iar lucrul ăsta chiar că e marfă: lenjerie normală. Toate celelalte lenjerii arată destul de deprimant. La majoritatea. Când nu ai silueta lui Megan Fox, să porți așa ceva pare un gest cam disperat. Nu știu. Poate că sunt și pervers: îmi place lenjeria normală.

De fapt, Hanna este și elevă, deci se află în practică, sau ceva de genul ăsta, iar de fiecare dată când vine în salonul meu mai întâi își ițește capul după colț și bate cu două degete în tocul ușii, ceea ce mie mi se pare foarte, foarte politicos, și ea îmi inventează în fiecare zi un nou nume. La început mă numeam Maik, apoi Maiki, apoi Maikipaiki, și la ăsta din urmă îmi spuneam deja în gând: Sfinte Sisoe. Dar cu ăsta nu s-a terminat. Apoi m-a chemat Michael Schumacher, apoi Attila, regele hunilor, apoi Asasinul de porci și la final chiar „Iepurele bolnav". Fie și numai din acest motiv, mi-aș dori să rămân încă un an în spitalul ăsta.

Hanna îmi schimbă zilnic pansamentul. Mă doare destul de tare, și o doare și pe Hanna, după cum se vede pe fața ei.

— Important e că-ți place, spune ea, de fiecare dată după ce termină, iar eu îi zic întotdeauna că mai târziu, la un moment dat, probabil o să mă căsătoresc cu ea, sau cam așa ceva. Din păcate are deja un prieten. Câteodată vine pur și simplu și se așază pe patul meu, fiindcă practic la mine nu vine nimeni altcineva în vizită, și purtăm conversații de-a dreptul încântătoare. Adevărate discuții ca între adulți. Cu femei ca Hanna este întotdeauna mult mai simplu să vorbești decât cu fetele de vârsta mea. Dacă cineva știe să-mi explice cum e posibil așa ceva, poate să mă sune oricând, fiindcă eu nu-mi pot explica.

4

Se vede treaba că doctorul e mai puțin dispus să facă conversație.

— E doar o bucată de carne, zice el, e mușchi, zice, nu-i nicio tragedie, crește la loc. Poate că va rămâne o mică adâncitură sau o cicatrice, zice, dar o s-arate sexy. Și zice asta în fiecare zi. În fiecare zi se uită la pansament și spune exact același lucru, că o să rămână o cicatrice, că nu-i nicio tragedie și că ceva mai încolo o să arate ca și cum aș fi fost în război.

— Ca și cum ai fi fost în război, tinere, femeile se dau în vânt după așa ceva, declară el, și presupun că ar trebui să existe cumva un sens profund în chestia asta, numai că mie îmi scapă, și apoi el îmi face cu ochiul, iar de cele mai multe ori îi fac și eu complice cu ochiul, deși nu pricep nimic. În definitiv, tipu' m-a ajutat, așa că-l ajut și eu.

După o vreme discuțiile noastre se îmbunătățesc, fiindcă în primul rând devin mai serioase. De fapt este vorba de o singură discuție. Când pot să merg din nou șchiopătând, mă duce în camera lui, în care în mod excepțional se află doar un birou și niciun aparat medical, iar acolo ne așezăm față în față, ca șefii de firmă care pun la cale o afacere. Pe birou tronează partea superioară a unui corp omenesc din plastic, din care poți scoate organele. Intestinul gros arată ca un creier, iar vopseaua de pe stomac a început să se cojească.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zice doctorul.

Din câte știu eu, logic ăsta-i cel mai prost început de dialog. Iar apoi aștept ca el să înceapă discuția, dar din păcate tot acest început presupune să zici că trebuie să vorbesc cu tine, apoi în prima fază să nu adaugi nimic. Așa că doctorul se zgâiește la mine, apoi coboară privirea și deschide un registru verde cartonat. De fapt nu-l deschide, ci îl desface, așa cum îmi imaginez că ar secționa pielea de pe burta unui pacient. Foarte precaut, foarte complicat, foarte serios. Tipul e chirurg. Complimente.

Deja ceea ce urmează nu mai e așa de interesant. În principiu vrea doar să știe de unde provine rana de la cap, din partea dreaptă a frunții. Și de unde m-am ales cu celelalte răni – pe autostradă, îi spusesem, ok, asta știa deja, iar rana de la cap, atunci când am căzut de pe scaun, în secția de poliție.

Doctorul își împreunează vârfurile degetelor. Da, așa e scris și în raport, căzut de pe scaun. La secția de poliție.

Dă din cap în semn de aprobare. Da.

Dau și eu din cap.

— Acum suntem între noi, zice el după un timp.

— Îmi dau seama, declar eu ca tâmpitul și îi fac cu ochiul mai întâi doctorului, și apoi, pentru siguranță, și trunchiului din plastic.

— Aici poți să spui orice vrei. Sunt doctorul tău și asta înseamnă că sunt obligat să păstrez confidențialitatea.

— Da, bine, spun eu.

În urmă cu câteva câteva zile a mai încercat el să mă facă să înțeleg o chestie de genul ăsta, acum am priceput. Tipul e obligat să păstreze confidențialitatea și acum se așteaptă să-i povestesc ceva, ca mai apoi să poată să tacă în legătură cu acest ceva. Dar ce oare? Cât de super-beton e să te pișii pe tine de frică?

— Nu este vorba numai de procedură. Este și o încălcare a obligației de supraveghere. Ălora nu le era permis să se bazeze pe declarațiile tale, înțelegi? Ar fi trebuit să te examineze, și în primul rând să cheme urgent un medic. Ai idee cât de critică era situația? Iar tu spui că ai căzut de pe scaun?

— Da.

— Îmi pare rău, dar noi, doctorii, suntem persoane suspicioase. Vreau să spun, ăia voiau să obțină ceva de la tine. Iar eu, ca medicul tău curant...

Da, da. Doamne! Obligația de a păstra confidențialitatea. E clar. Dar oare ce-o vrea să afle acum? Cum poți să cazi de pe scaun? Te apleci într-o parte, apoi buf? La început scutură din cap îndelung, apoi face un gest scurt cu mâna – și de-abia atunci îmi dau seama unde bate. Of, Doamne, ce greu am percutat. E de-a dreptul penibil. De ce n-o putea vorbi limpede?

— Ne, ne! strig eu și încep să gesticulez cu mâinile prin aer, ca și cum aș alunga roiuri uriașe de muște. Totul a fost corect! Stăteam pe scaun, mi-am ridicat cracul pantalonilor și am văzut asta. Atunci m-a luat amețeala și gata. Nicio influență externă. Hai c-am nimerit cuvintele. Le știu de la Tatort[4].

— Ești sigur?

— Sigur. Da. Și polițiștii super-simpatici. Mi-au dat până și apă și un șervețel. Numa' că m-a luat amețeala și m-am răsturnat într-o parte.

În fața biroului mă îndrept și cu un mare talent actoricesc execut două semi-răsturnări în partea dreaptă.

— Bine, spune doctorul încet.

Scrijelește ceva pe o hârtie.

— Doar voiam să știu. Și totuși, e iresponsabil. Pierderea de sânge... s-ar fi putut... și nici nu pare…

Închide registrul cel verde și se uită lung la mine.

— Și nu știu, poate că nu e treaba mea, dar acum m-ar interesa să aflu. Nu trebuie să răspunzi dacă n-ai chef. Dar… de fapt ce voiați să faceți? Sau încotro voiați s-o apucați?

— Habar n-am.

— După cum spuneam, nu trebuie să-mi zici. Întreb numai fiindcă mă interesează.

— V-aș spune. Dar dacă vă spun, n-o să mă credeți. Așa cred.

— Cred tot ce-mi spui.

Râde prietenos. De gașcă.

— E o prostie.

— Ce e prostie?

— Asta e... ei, bine. Voiam să mergem în Valahia.[5] Vedeți, și dumneavoastră credeți că-i o prostie.

— Nu cred că-i o prostie, doar că n-am înțeles. Unde?

— În Valahia.

— Unde vine asta?

Se uită la mine cu interes și simt cum roșesc. Nu mai intrăm în detalii. La final ne dăm mâna ca adulții, și eu sunt într-un fel bucuros că n-a trebuit să abuzez de obligația lui de a păstra confidențialitatea.

4 „Locul faptei” – serial polițist german.

5 „A merge în Valahia” – a merge într-o regiune foarte îndepărtată, nicăieri, echivalentul românesc al expresiei „a pleca în Honolulu”.

5

N-am avut niciodată o poreclă. La școală, vreau să zic. De fapt, nici în rest. Numele meu este Maik Klingenberg. Maik. Nici Maiki, nici Klinge și nici altă aiureală de-asta, ci doar Maik. În afară de clasa a șasea, când mi s-a zis pentru scurtă vreme Psiho. Dar nici asta nu e mare brânză, să ți se spună Psiho. Numai că n-a durat mult și apoi m-am numit iarăși Maik.

Când n-ai nicio poreclă, pot exista două motive. Ori ești plictisitor la culme, așa că nu primești niciuna, ori n-ai niciun prieten. Dacă e să mă decid la una dintre astea două, aș prefera, cinstit vorbind, mai degrabă să n-am prieteni, decât să fiu plictisitor la culme. Fiindcă dacă ești plictisitor, automat n-ai prieteni, sau ai doar prieteni care sunt și mai plictisitori decât tine.

Mai există și o a treia posibilitate. Se poate întâmpla să fii plictisitor și să n-ai prieteni. Și mă tem că asta e problema mea. Mai ales de când Paul s-a mutat. Paul îmi era prieten încă de la grădiniță și ne vedeam aproape zilnic, până când dementa de maică-sa a hotărât că e mai bine să trăiască în natură.

Asta s-a întâmplat cam în perioada în care am intrat la gimnaziu, ceea ce nu mi-a făcut viața mai ușoară. De atunci aproape că nu l-am mai văzut pe Paul. De fiecare dată trebuia să fac o călătorie în Cosmos până acolo, mai întâi cu S-Bahnul[6], apoi încă șase kilometri cu bicicleta. În plus, Paul se schimbase acolo, în natură. Părinții lui divorțaseră și de-atunci el se scrântise la cap. Vreau să zic, scrântit de-a binelea. Practic, Paul locuiește acum în pădure cu mama lui și e total sărit de pe fix. Avusese întotdeauna această tendință de a-și pierde direcția. Mereu trebuia să-l încurajezi. Dar acolo, în natură, nu l-a mai încurajat nimeni, și acum e complet sărit. Dacă îmi aduc bine aminte, l-am vizitat de cel mult trei ori. De fiecare dată a fost atât de deprimant, că nu mai voiam să revin. Paul mi-a arătat casa și grădina și pădurea și un post de observație din pădure, în care se instala deseori, ca să urmărească animalele. Numai că, desigur, nu existau animale. Cam la două ore zbura pe acolo câte-o vrabie. Și mai ținea și un jurnal în care își nota observațiile. Toate astea se întâmplau în primăvara în care tocmai

apăruse GTA IV[7], dar Paul nu mai era deloc interesat de joc. Doar de lighioanele alea. A trebuit să stau o zi întreagă alături de el în postul de observație, și m-am plictisit la culme. O dată i-am răsfoit pe ascuns jurnalul, ca să văd ce altceva mai era acolo, fiindcă scrisese destul de mult. Povești despre mama lui și lucruri scrise într-un cod cifrat, și mai erau și desene cu femei goale, niște desene absolut oribile. Adică n-am nimic împotriva femeilor dezbrăcate, femeile goale mi se par mișto. Dar desenele astea nu erau mișto, erau pur și simplu demente și printre ele găseai intercalate observații despre animale sau starea vremii, scrise de fiecare dată cu o caligrafie ireproșabilă. Paul văzuse până și porci mistreți, râși și lupi, iar când menționase lupii, trecuse un semn de întrebare, așa că i-am zis: „Aici e periferia Berlinului – râși și lupi, ești sigur?" Iar el mi-a smuls jurnalul din mână și m-a privit de parcă eu aș fi fost țăcănitul. Și pe urmă nu ne-am mai văzut așa de des. Trei ani au trecut de-atunci. Ăsta a fost cel mai bun prieten al meu.

La gimnaziu, la început n-am făcut cunoștință cu nimeni. Nu sunt deosebit de priceput la a-mi face cunoștințe. Și asta nici n-a fost vreodată o problemă majoră pentru mine. Până când a apărut Tatiana Cosic. Sau până când am observat-o eu. Fiindcă bineînțeles că Tatiana a fost întotdeauna la mine în clasă. Dar am observat-o de-abia într-a șaptea. De ce, habar n-am. Dar dintr-odată, într-a șaptea, îmi stătea mintea numai la ea, și atunci a început toată nenorocirea. Probabil că acum ar cam trebui să încep s-o descriu mai pe îndelete pe Tatiana. Fiindcă în rest, tot ceea ce urmează e de neînțeles.

Prenumele Tatianei e Tatiana, iar numele de familie – Cosic. Are paisprezece ani și 1,65 m, iar părinții ei se numesc tot Cosic. Habar n-am care sunt prenumele lor. Vin din Serbia sau Croația, sau mă rog, numele lor provine din zona aia, și locuiesc într-o casă închiriată albă cu multe ferestre – bla-bla. E clar: pot să bat câmpii aici la greu, iar ceea ce mă miră e că habar n-am despre ce vorbesc. De fapt, n-o cunosc deloc pe Tatiana. Știu despre ea ceea ce știe oricine de la noi din clasă. Știu cum arată, cum se numește și că e bună la sport și la engleză. Și așa mai departe. Că are 1,65 m înălțime știu din ziua în care ni s-a făcut controlul medical la școală. Adresa la care locuiește am aflat-o din cartea de telefon, și practic nu mai știu nimic altceva. Logic, aș putea să o descriu în detaliu,vocea ei, părul și

tot. Dar cred că n-are rost. Fiindcă oricine își poate imagina cum e: arată super. Și vocea ei e super. E pur și simplu super. Așa ți-o poți imagina.

6 Mijloc rapid de transport în marile orașe din Germania, având ca destinație periferia.

7 Grand Theft Auto – serie de jocuri video.

6

Și n-am lămurit nici până acum de ce mi-au zis Psiho. Fiindcă, așa cum spuneam, pentru scurtă vreme am fost numit și Psiho. N-am idee ce voia să însemne asta. Adică un lucru e clar: voia să dea de înțeles că nu-s în toate mințile. Dar, după părerea mea, sunt câțiva care ar putea fi numiți astfel cu și mai mult temei. Frank s-ar fi putut numi așa, sau Stöbcke cu bricheta lui; în orice caz, sunt mai scrântiți decât mine. Sau Nazi. Dar lui Nazi i se zicea deja Nazi, nu mai avea nevoie de altă poreclă. Și normal că exista și un motiv special pentru care tocmai mie mi se zicea astfel. Motivul a fost o compunere la germană, la Schürmann, în clasa a șasea. Tema – o poveste cu niște cuvinte date. Dacă cineva nu știe ce înseamnă asta, povestea cu niște cuvinte date e așa: ți se dau patru cuvinte, de exemplu „zoo”, „maimuță”, „paznic” și „căciulă” și trebuie să scrii o întâmplare în care să apară o grădină zoologică, o maimuță, un paznic și o căciulă. Extraordinar de original. Pură imbecilitate. Cuvintele pe care ni le dăduse Schürmann erau „concediu”, „apă”, „salvare” și „Dumnezeu”. Ceea ce era deja mult mai greu decât povestea cu zoo și maimuța, iar dificultatea cea mai mare era, desigur, Dumnezeu. La noi în clasă aveam doar oră de etică, și eram șaisprezece atei, inclusiv eu, dar nici ăia care erau protestanți nu credeau cu adevărat în Dumnezeu. Așa cred. În orice caz, nu așa cum sunt oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu și care nu fac rău nici măcar unei furnici ori se bucură la culme când moare unul, fiindcă o să ajungă la ceruri. Sau ca ăia care s-au izbit cu avionul de World Trade Center. Ăștia cred cu adevărat în Dumnezeu. Așadar, din acest motiv compunerea era destul de dificilă. Majoritatea s-au legat mai întâi de cuvântul „concediu”. Și familia era într-o croazieră pe Coasta de Azur și spre marea lor surpriză nimeresc în mijlocul unei furtuni infernale și strigă „O, Dumnezeule!” și sunt salvați și așa mai departe. Sigur că aș fi putut scrie așa ceva. Dar când m-am apucat de compunere, prima dată mi-a venit în minte faptul că în ultimii trei ani noi nu mai fuseserăm în concediu, fiindcă în tot acest răstimp taică-meu își pregătise falimentul. Ceea ce nu mă deranja deloc, mi-ar fi plăcut să nu mai merg niciodată cu părinții în vacanță.

Așa că toată vara am stat la noi în pivniță și am cioplit bumeranguri. Un învățător pe care l-am avut în școala primară m-a învățat să fac asta. Era meseriaș la bumeranguri. Bretfeld se numea, Wilhelm Bretfeld. Scrisese chiar și o carte despre asta. Ba chiar două cărți. Dar am învățat meșteșugul ăsta abia după ce am terminat școala primară. Odată l-am întâlnit pe bătrânul Bretfeld în poiană. Practic stătea chiar în spatele casei noastre pe pajiște și arunca bumeranguri, bumerangurile cioplite chiar de el – și asta era o chestie de care nu știam că funcționează de-adevăratelea. Credeam că doar în filme se întâmplă să vină înapoi. Dar Bretfeld era total meseriaș și mi-a arătat cum se face. M-a impresionat la nebunie. Și cum își cioplea și picta bumerangurile. „Tot ce în față e rotund și în spate ascuțit zboară”, mi-a spus Bretfeld, iar pe urmă s-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor și m-a întrebat: „Cum ziceai că te cheamă? Nu-mi amintesc de tine.” Dar ce m-a lăsat mască de tot a fost bumerangul cu bătaie lungă. Era un bumerang pe care îl concepuse ca să zboare minute întregi, și Bretfeld era inventatorul. Peste tot în lume, dacă cineva aruncă acum un bumerang cu bătaie lungă, care rămâne în aer timp de cinci minute, apoi face o poză, acolo scrie „după un model conceput de Wilhelm Bretfeld”. Deci e practic celebru în toată lumea Bretfeld ăsta. Și în vara trecută stătea în spatele casei noastre, pe pajiște, și mi-a arătat cum se face. Un adevărat învățător. În clasele primare nici nu observasem asta.

În orice caz, toată vacanța de vară am stat în pivniță și am cioplit. Și a fost o vacanță grozavă, mult mai tare ca-n concediu. Părinții mei nu stăteau aproape deloc pe acasă. Tata cutreiera de la un creditor la altul, iar mama era la clinica de înfrumusețare. Așa că exact despre asta am scris în compunere: Mama și clinica de înfrumusețare. Compunere cu niște cuvinte date, de Maik Klingenberg.

La ora următoare aveam voie s-o citesc în fața clasei. Sau trebuia. De fapt, nu voiam. Mai întâi a fost Svenja și a citit aiureala cu Coasta de Azur, pe care Schürmann a găsit-o extraordinar de bună, apoi Kevin a citit același lucru încă o dată, numai că de data asta Coasta de Azur era înlocuită cu Marea Nordului, și pe urmă a venit rândul meu. Mama la clinica de înfrumusețare. Care de fapt nu era o clinică de înfrumusețare. Deși de fiecare dată când se întorcea de acolo mama arăta într-adevăr mai bine. Clinică era, oricum. Ea e de fapt alcoolică. A băut la alcool de nici nu se

poate imagina, diferența e că pe vremuri era mai amuzant. De obicei oricine bea alcool devine amuzant, dar atunci când depășești o anumită limită devii agresiv sau obosit. Și când mama a luat-o iar la fugă prin casă cu un cuțit de bucătărie în mână, stăteam cu tata sus, pe scară, și tata a întrebat: „Ce-ar fi s-o ducem din nou la clinica de înfrumusețare?” Și așa a început vara dinainte de a șasea.

Îmi place de mama. Trebuie să subliniez asta, fiindcă ceea ce voi spune în continuare nu aruncă o lumină grozavă asupra ei. Mi-a plăcut dintotdeauna de ea, și încă îmi mai place. Nu e ca alte mame. Asta mi-a plăcut cel mai mult la ea, întotdeauna. De exemplu, are un simț al umorului foarte dezvoltat, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea celorlalte mame. Și faptul că îi spuneam „clinica de înfrumusețare” vine tot de la o glumă de-a ei.

Odinioară mama a jucat foarte mult tenis. Și tata, dar nu era la fel de bun. La noi în familie adevăratul campion a fost mama. Pe vremea când era încă în formă, câștiga în fiecare an la toate meciurile clubului. Le câștiga chiar și cu o sticlă de vodcă la bord, dar asta e deja altă poveste. În orice caz, când eram copil mă urcam mereu cu ea pe locul întâi. Mama stătea și bea cocteiluri la terasa asociației sportive împreună cu doamna Weber și doamna Osterthun, cu domnul Schuback și toți ceilalți. Iar eu ședeam sub masă și mă jucam cu mașinile, și soarele strălucea. În amintirile mele la clubul de tenis soarele strălucea întotdeauna. Parcă și văd praful roșu de pe cele cinci perechi de tenișI albi, lenjeria de sub fustele scurte de tenis, iar eu adun dopurile de metal căzute de pe masă, pe care le poți mâzgăli cu pixul. Am voie să mănânc cinci înghețate pe zi și să beau zece Cola, și totul e plătit de asociație. Și apoi se aude de sus vocea doamnei Weber: „Săptămâna viitoare ne vedem din nou la șapte, doamnă Klingenberg?”

Și mama: „Desigur.”

Și doamna Weber: „De data asta eu aduc mingile.”

Și mama: „Desigur.”

Și tot așa. De fiecare dată aceeași discuție. Faza e că doamna Weber nu aducea niciodată mingile, fiindcă era prea zgârcită.

Uneori mai apăreau și alte dialoguri. Care se petreceau cam așa:

„Săptămâna viitoare ne vedem din nou sâmbătă, doamnă Klingenberg?”

„Nu pot, o să fiu plecată.”

„Dar soțul dumneavoastră n-avea meciuri programate?”

„Da, el nu pleacă. Eu o să plec.”

„Ah, unde mergeți?”

„La o clinică de înfrumusețare.”

Apoi, din partea cuiva de la masă care nu știa, venea mereu, mereu, mereu replica super-genială: „Dar nu aveți nevoie de așa ceva, doamnă Klingenberg!”

Și-atunci mama își dădea pe gât coniacul Alexander și îi răspundea: „Era o glumă, domnule Schuback. E o clinică de dezalcoolizare.”

După aceea părăseam terenul de tenis și plecam spre casă ținându-ne de mână, pentru că mama nu mai putea conduce mașina. Îi căram geanta grea de sport și îmi spunea: „Nu ai prea multe de învățat de la mama ta. Dar un lucru tot poți învăța. În primul rând, poți vorbi despre orice. Iar în al doilea rând, să ți se rupă de ceea ce gândesc oamenii.” Ceea ce am priceput imediat. Să vorbesc despre orice. Să mi se rupă de oameni.

Abia mai târziu au început să mă bântuie îndoielile. De fapt, nu stăteam în dubiu. Dar mă îndoiam că mamei i se rupe într-adevăr de ceva.

În orice caz… clinica asta de înfrumusețare. Habar n-am ce se întâmpla pe-acolo. Fiindcă niciodată n-am avut voie s-o vizitez pe mama, ea nu voia. Dar de fiecare dată când se întorcea din acel loc ne povestea lucruri incredibile. Se pare că terapia era axată în principal pe discuții și lipsă de alcool. Și pe călcatul apei. Uneori și pe gimnastică. Mulți însă nu mai puteau face gimnastică. În general, vorbeau și își aruncau unul altuia în cerc un ghem de lână. Fiindcă numai acela care primea ghemul putea vorbi. A trebuit să întreb de cinci ori dacă am auzit corect și dacă nu e o glumă faza

cu ghemul de lână. Dar nu era o glumă. Mama nu găsea chestia asta deloc amuzantă sau palpitantă, dar, sincer vorbind, mie mi s-a părut super-palpitantă. Trebuie să-ți imaginezi scena: zece adulți stau în cerc și aruncă un ghem de lână, de la unul la altul. Pe urmă toată încăperea se umple de lână, dar nu ăsta e sensul acțiunii, așa cum s-ar putea crede în acest moment. Sensul e să se creeze o împletitură de discuții. De aici reiese că mama nu era cea mai nebună din stabilimentul ăla. Trebuie să fi fost unii și mai nebuni pe acolo.

Iar dacă cineva crede că nu-i mare brânză faza cu ghemul de lână, atunci n-a auzit încă de cutia de carton. Fiecare pacient din clinică avea în cameră câte o cutie de carton. Care era agățată chiar sub tavan, cu deschizătura în sus, iar în această cutie trebuia să arunce mereu bilețele, ca la coșul de baschet. Bilețele pe care, înainte de a le arunca, își scria poftele, dorințele, intențiile, rugămințile sau chestii d-astea. De fiecare dată când mama avea dorințe sau intenții, ori voia să-și reproșeze ceva, scria, împăturea bilețelul și apoi, ca Dirk Nowitzki[8], arunca și înscria. Și faza tare era că nimeni nu citea vreodată aceste bilețele. Nu ăsta era scopul. Scopul era să le scrii, să existe acolo și să le poți vedea: aici, sus, în cutia asta de carton, sunt agățate dorințele și visurile mele și tot căcatul. Și fiindcă aceste cutii erau atât de importante, trebuia să li se dea și câte un nume. Care era scris cu carioca pe carton și, în acest fel, practic în camera fiecărui pilangiu era agățată o cutie care se numea „Dumnezeu” și în care se aflau poftele proprii. Fiindcă majoritatea pacienților dădeau cutiei numele „Dumnezeu”. Asta fusese o sugestie de-a terapeuților, să numești cutia Dumnezeu. Dar era permis să-i dai orice nume. O femeie în vârstă i-a zis „Osiris”, iar altcineva „Marele Spirit”.

Cutia mamei mele se numea „Karl-Heinz”, și atunci a venit terapeutul la ea și a început s-o mitralieze. Mai întâi a vrut să știe dacă era vorba de tatăl ei. „Cine?” a întrebat mama, iar terapeutul a arătat înspre cutie. Mama a scuturat din cap. Și atunci terapeutul a întrebat cine ar putea fi acest Karl-Heinz, iar mama i-a răspuns: „Cutia asta de carton.” După care terapeutul a vrut să știe cum se numește tatăl mamei mele. „Gottlieb”, i-a zis mama, la care terapeutul a făcut un „Aha!”, iar acest „Aha” a sunat ca și cum terapeutul ar fi bănuit asta. Gottlieb – aha! Mama nu avea însă idee de ce terapeutul a bănuit asta și nici el nu i-a spus. Și așa s-a întâmplat de fiecare

dată. Toți arătau ca și când ar fi știut răspunsul – parcă știau secretul tău, dar nu-l trădau. Când tata a auzit povestea asta cu cutia, a fost cât pe ce să cadă de pe scaun de râs. Zicea mereu „Doamne, cât de trist”, și totuși râdea, și eu am râs tot timpul, și, uitându-se în urmă, mama găsea și ea că povestea e cumva amuzantă.

Și am scris totul în compunerea mea. Ca să folosesc cuvântul „salvare”, am introdus și episodul cu cuțitul de bucătărie, iar dacă tot mă pornisem, am descris și cum în dimineața aceea a căzut pe scări și m-a confundat cu tatăl meu. Asta a fost cea mai lungă compunere pe care am scris-o vreodată, cel puțin opt pagini, și poate că aș fi scris și partea a doua, partea a treia și partea a patra, dacă aș fi vrut, dar, după cum s-a constatat mai apoi, prima parte a fost mai mult decât suficientă.

Clasa a fost cuprinsă de entuziasm când am citit. Schürmann a cerut să se facă liniște și a spus: „Ei bine... Bine. Cât de lungă e? Ah, așa mult? Aș spune că e suficient.” Și n-a mai fost nevoie să mai citesc și restul. În pauză Schürmann m-a chemat la el, ca să se uite în caiet, și am fost mândru la culme să stau acolo, lângă el, fiindcă avusesem așa un succes și fiindcă Schürmann voia acum să o citească personal până la capăt. Maik Klingenberg, scriitorul. Și pe urmă Schürmann a închis caietul, m-a privit, a clătinat din cap, iar eu m-am gândit că e un semn de recunoaștere, un soi de „Cum de un elev în clasa a șasea e în stare să scrie astfel de compuneri super-tari”. Dar mi-a zis: „De ce rânjești așa ca un tâmpit? Încă ți se pare amuzant?” Și atunci mi-a fost limpede că nu a fost un succes așa de grozav. În orice caz, nu și pentru Schürmann.

S-a ridicat de la catedră, s-a îndreptat spre fereastră și s-a uitat în curtea școlii. „Maik”, a spus el, și apoi s-a întors din nou către mine. „Este vorba de mama ta. Nu te-ai gândit la asta?”

Era clar că făcusem o greșeală imensă. Și n-aveam idee ce anume greșisem. Dar era suficient să mă uit la Schürmann ca să-mi dau seama că făcusem o greșeală absolut îngrozitoare cu această povestire. Și era la fel de clar că o consideră cea mai penibilă compunere din istorie. Dar de ce era așa n-am priceput, și nici nu mi-a dezvăluit. Și, ca s-o spunem pe-a dreaptă, nu știu nici până în ziua de azi. El nu a făcut altceva decât să repete că e vorba de mama mea, iar eu i-am zis că e clar că mama mea e mama mea, și atunci

brusc a început să vorbească tare, spunându-mi că această compunere este cea mai respingătoare, dezgustătoare și rușinoasă din tot ceea ce văzuse până atunci în cincisprezece ani de învățământ și așa mai departe și că ar trebui să rup imediat acele zece pagini din caietul meu. Am fost complet distrus și, desigur, am înhățat pe dată caietul, ca ultimul boschetar, ca să rup hârtiile, dar Schürmann m-a prins de mână și a țipat: „Nu trebuie să le rupi cu adevărat. N-ai priceput nimic? Trebuie să te gândești. Gândește!” M-am gândit timp de un minut și, cinstit vorbind, n-am priceput. Nici până azi n-am înțeles. Vreau să zic, nu era nimic inventat sau ceva de genul ăsta.

8 Jucător german profesionist de baschet.

7

Și după povestea asta mi s-a zis Psiho. M-au numit așa aproape un an. Chiar și în timpul orelor. Chiar și atunci când erau profesori de față. „Hai, Psiho, pasează! Hai că poți, Psiho! Relaxează-te!” Și prima dată când am auzit că mă strigă astfel a fost atunci când a apărut André la noi în clasă. André Langin. André cel frumos.

André era repetent. Deja din prima zi și-a făcut o prietenă la noi în clasă, și apoi, în fiecare săptămână, au urmat altele, iar acum e cu o turcoaică din clasa paralelă, care seamănă cu Salma Hayek. Și cu Tatiana a încercat pentru scurtă vreme, ceea ce m-a dat peste cap. Câteva zile au vorbit mult, pe coridoare, la rondul din fața școlii. Dar în final n-au rămas împreună, cred eu. Lucrul ăsta m-ar fi omorât. La un moment dat n-au mai vorbit unul cu altul și la scurtă vreme am auzit că André Patrick a început să explice de ce bărbații și femeile nu se potrivesc, teorii super-științifice despre Epoca de Piatră, tigrii cu dinți sabie, venirea copiilor pe lume și tot restul. L-am urât și din acest motiv. Din primul moment l-am urât enorm, și nu mi-a fost prea ușor să fac asta. Fiindcă André n-are chiar o minte brici, dar nu e nici total mărginit. Poate fi foarte simpatic, are și o oarecare nonșalanță, și arată, așa cum am spus, destul de bine. Și totuși, e găozar. Ca să pună capac la toate, locuiește doar la o stradă distanță de noi, pe Waldstraße, la numărul 15. Acolo unde – ca să vezi – stau numai găozari. Familia Langin are o casă imensă. Tatăl lui este politician, consilier în administrație sau ceva de genul ăsta. E clar. Iar tatăl meu spune: „Mare om, Langin ăsta!” Fiindcă acum e și in FDP[9]. Îmi vine să borăsc. Îmi pare rău.

Dar voiam să povestesc cu totul altceva. Când André era încă abia venit la noi în clasă, am fost odată în excursie, undeva la sud de Berlin. Obișnuita excursie prin pădure. Am rămas la distanță în spatele tuturor și am început să admir natura. Fiindcă era perioada în care pregăteam ierbarul, și un timp am fost interesat de natură. De copaci. Probabil voiam să devin savant, sau cam așa ceva. Dar n-a durat mult, și presupun că a avut legătură cu această excursie în care hoinăream la câteva mile distanță în spatele celorlalți, ca să

pot observa în liniște foliația și habitusul. Și atunci mi-a picat fisa că, de fapt, mă durea-n cot de foliație și habitus. În fața mea cineva râdea și am recunoscut și râsul Tatianei Cosic, iar la două sute de metri în spate Maik Klingenberg rătăcea prin pădure și studia un căcat de foliație în mijlocul naturii. Care nici măcar nu era natură adevărată, ci un crâng jalnic în care la câte zece metri întâlneai vreo trei indicatoare. Era de groază.

La un moment dat am făcut cu toții haltă în dreptul unui bătrân fag alb de trei sute de ani, pe care îl plantase unul, Frederic cel Mare, iar profesorul a întrebat cine știe ce fel de arbore este. Și niciunul nu știa. În afară de mine, bineînțeles. Dar nu eram atât de sonat să recunosc în fața tuturor celorlalți că știu că este un fag alb. Că atunci aș fi putut spune imediat: „Numele meu e Psiho și am o problemă." Faptul că stăteam cu toții în jurul acelui copac și niciunul nu-i știa numele era destul de deprimant. Și acum ajung în sfârșit la ce era esențial. Sub acest fag alb Frederic cel Mare a pus și niște bănci, ca să te poți așeza și să faci un picnic, și exact asta am făcut și noi. Întâmplător am aterizat la masă cu Tatiana Cosic. În partea opusă mie, în diagonală, André, André cel frumos, care își întinsese ambele brațe, în stânga și-n dreapta, pe umerii Laurei și ai Mariei. Ca și cum ar fi fost prieten la cataramă cu ele, deși de fapt nu era deloc prietenul lor. Venise de cel mult o săptămână la noi în clasă. Dar cele două nu aveau nimic împotrivă. Ba chiar păreau împietrite de fericire și nu îndrăzneau să se miște nici măcar un milimetru, de teamă că brațele lui André își vor lua zborul de pe umerii lor, ca niște păsări sfioase. Iar André n-a spus nimic în tot acest răstimp, doar se uita în jur cu privirea aia lenevoasă, de dormitor, apoi s-a uitat dintr-odată la mine și, după o lungă pauză de meditație, a spus într-o direcție, garantat nu într-a mea: „De ce-i ziceți ăstuia Psiho? Tipul e total plictisitor." Laura și Maria au făcut pe ele de râs la auzul acestei glumițe și, pentru că a repurtat un atât de mare succes, André și-a repetat textul: „Da, pe bune, de ce-i spuneți somniferului Psiho?" Și de atunci mă numesc din nou Maik. Și e mai rău ca înainte.

9 Freie Demokratische Partei, formațiune politică liberală din Germania.

8

Sunt destul de multe lucruri pe lumea asta la care nu mă pricep. Dar dacă e să mă pricep la ceva, asta e săritura în înălțime. Vreau să zic – nu-s un geniu de olimpiadă sau ceva de genul ăsta, dar la săritura în înălțime și la cea în lungime sunt aproape de neînvins. Deși mă număr printre cei mai scunzi, pot să sar tot atât de sus ca Olaf, care are un metru nouăzeci. În primăvară am stabilit recordul școlii pentru categoria medie și eram teribil de mândru. Stăteam cu toții lângă trambulina de înălțime, iar fetele alături de noi, în iarbă, unde doamna Beilcke le ținea un discurs. Așa se desfășoară la ele ora de sport: doamna Beilcke le ține discursul și fetele stau în jurul ei scărpinându-se la fluierul piciorului. Nu aleargă încontinuu în jurul terenului, ca la Wolkow.

Wolkow e profu' nostru de sport, care normal că ne ține și el discursuri la greu. Toți profii de sport pe care i-am avut până acum scot pe gură incredibil de multe cuvinte. În fiecare luni Wolkow face o analiză a meciurilor din Bundesliga[10], marțea de cele mai multe ori vorbește tot de Bundesliga, miercurea vine la rând Champions League, iar vinerea, febra așteptării meciurilor din Bundesliga și analiza. În timpul verii Wolkow își dă cu părerea despre Tour de France, dar automat ajunge la tema doping, după care mereu revine instantaneu la subiectul mult mai important, adică la ce minunat e în fotbal, unde nimeni nu se dopează. Fiindcă aici nu folosește la nimic. Asta e părerea cinstită a lui Wolkow. Care n-a interesat pe nimeni niciodată, dar problema e că Wolkow vorbește doar atunci când alergăm în jurul terenului. Are o condiție fizică beton și, chiar dacă garantat are șaptezeci de ani, sau cam așa ceva, aleargă tot timpul neobosit în față, trăncănind fără-ncetare. Și pe urmă zice: „Băieți!" Apoi zece metri nu mai spune nimic și din nou: „Dortmund." Încă zece metri. „Nu reușește." Zece metri. „Scorul de acasă. Așa-i sau am dreptate?" Douăzeci de metri. „Și Van Gaal, vulpea aia bătrână! E clar că n-o să fie o plimbare de plăcere." Param, param. „Ce ziceți?" O sută de metri. Și normal că niciunul nu scoate o vorbă, fiindcă deja am alergat douăzeci de kilometri, și numai Hans, nazistul, ultimul din rând, care e varză la fotbal, urlă din când în când

transpirat, gâfâind: „Ha-ho-he! Hertha BSC!” Și atunci e prea mult de suportat până și pentru Wolkow, Wolkow cel guraliv, și deschide o nouă buclă, pentru ca Hans să poată prindă șirul din urmă, apoi ridică arătătorul, strigă cu voce tremurată „Simunic! Joe Simunic! Greșeală fatală”, iar Hans strigă din spate „Știu, știu!”, și Wolkow mărește iar ritmul și murmură: „Simunic, Doamne ferește! Bastionul. Fără valoare. Retrogradare. Simunic.”

Fie numai și pentru chestia asta săritura în înălțime mi se pare demențială. În ziua aia s-a nimerit să facem numai sărituri, fiindcă Wolkow avea o inflamație în gât extrem de urâtă și nu putea să alerge și să trăncănească în același timp, ci doar să alerge. Când Wolkow are o inflamație nu foarte gravă, pălăvrăgește ceva mai puțin. Când Wolkow e mort, nu se mai ține ora. Dar atunci când are o inflamație nasoală la gât, aleargă pur și simplu tăcut în jurul terenului.

La săritura în înălțime își nota de fiecare dată rezultatele noastre în caietul negru, le compara cu cele vechi, apoi mereu ne croncănea că în anul dinainte am sărit cu 5 cm mai mult. Cum spuneam, lângă aparatul de sărituri stăteau fetele, ascultând-o pe doamna Beilcke. De fapt, n-o ascultau, normal, ci se uitau la noi.

Tatiana s-a fofilat înspre margine împreună cu Natalie, cea mai bună prietenă a ei. S-au fofilat și șușoteau. Iar eu parcă stăteam pe cărbuni încinși. Țineam neapărat să ajung pe acolo, înainte ca doamna Beilcke să-și încheie predica. Spre norocul meu, tocmai atunci Wolkow a stabilit un concurs. Un metru douăzeci! Cine nu depășea era dat afară. Apoi cinci centimetri mai sus, și tot așa. La unu douăzeci doar Heckel ezita. Heckel ăsta are o burtă mare, o avea deja dintr-a cincea, și, pe lângă asta, are picioarele ca niște bețe. Așa că nu-i de mirare că nu se poate ridica nici măcar un centimetru deasupra solului. De fapt, la nicio materie nu strălucește, însă la sport e de tot căcatul. În plus, e și dislexic, adică de exemplu la ora de germană ortografia lui nu se pune. Poate să facă oricât de multe greșeli vrea el. Se iau în considerare doar conținutul și stilul, fiindcă are boala asta și nu se mai poate face nimic. Însă mă întreb ce poate face pentru picioarele sale ca niște bețe. Taică-su e șofer pe autobuz și arată exact la fel, o tonă pe două catalige. Tehnic vorbind, Heckle este dislexic și

la săritura în înălțime, și n-ar trebui să conteze cât de sus poate sări, ci doar stilul. Dar fiindcă asta nu e o boală recunoscută, ia mereu nota 5– la sport și toate fetele chicotesc atunci când sacul ăsta umflat împinge în față ștacheta cu amândouă mâinile și cade guițând cu fața în jos. Săracul purcel. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că arată de-a dreptul ciudat. Fiindcă chiar dacă la Heckel nu s-ar pune înălțimea, stilul ar fi mereu de nota 5 cu minus.

La unu patruzeci terenul începe să se golească încet. La unu cincizeci, am mai rămas doar Kevin și Patrick, André cu mare osteneală și, desigur, eu. Olaf era bolnav. Când André a reușit cu chiu cu vai să sară peste ștachetă, s-au auzit chiotele fetelor, iar privirea doamnei Beilcke a devenit severă. La unu cincizeci și cinci Natalie a strigat: „Poți să treci, André!" O încurajare extrem de tâmpită, fiindcă normal că n-a putut. Din contră, a zburat exact pe sub ștachetă, cum se întâmplă atât de des la sărituri, atunci când ai prea mari pretenții. S-a prăbușit în spate, peste bordură, și pe urmă a încercat să se salveze cu o glumă, prefăcându-se că își varsă furia pe ștachetă, aruncând-o ca pe o suliță. Gluma era însă răsuflată. Nimeni n-a râs. Următorul tip pe care l-au încurajat a fost Kevin. Kevin, geniul la mate. Dar nici ăsta n-a trecut de unu șaizeci. Și apoi a venit rândul meu. Wolkow a așezat-o la unu șaizeci și cinci, iar eu mi-am dat seama chiar de la pornire că aia era ziua mea. Era ziua lui Maik Klingenberg. Am avut acel sentiment de triumf încă de când mi-am luat avânt. De fapt, nici nu am sărit, ci am zburat ca un avion pe deasupra aparatului, suspendat complet în aer – am plutit, pur și simplu. Maik Klingenberg, marele atlet. Mă gândesc că dacă mi-aș fi dat eu însumi o poreclă, mi-aș fi spus Aeroflot, sau ceva de genul ăsta. Sau Air Klingenberg. Condorul din Marzahn[11]. Din păcate, nu ne putem pune singuri poreclele. Când spatele mi-a aterizat pe salteaua moale, am auzit aplauze din zona băieților. Din partea fetelor nu s-a auzit nimic. Când salteaua m-a împins înapoi în sus, în primul rând m-am uitat la Tatiana, dar Tatiana se uita la doamna Beilcke. Și Natalie se uita la doamna Beilcke. Nu văzuseră absolut deloc săritura mea, vacile proaste. Niciuna dintre fete nu văzuse cum am sărit. Nu erau interesate să vadă cum se adună de pe jos psihopatul somnifer. Aeroflot, curul meu.

Chestia asta m-a terminat pentru toată ziua, deși nici măcar pe mine nu m-ar fi interesat. Ca și cum mi-ar fi păsat vreo secundă de o săritură de căcat!

Dar dacă André ar fi trecut de unu șaizeci și cinci sau numai dacă s-ar fi așezat ștacheta pentru André la unu șaizeci și cinci, fetele s-ar fi năpustit pe pistă, fluturând din pompoane. Iar la mine nu s-a uitat nici măcar una. Nu interesam pe nimeni. Iar pe mine, dacă m-ar fi interesat ceva, era doar întrebarea: De ce niciuna nu se uită când Air Klingenberg doboară recordul școlii, și de ce se uită atunci când sacul ăla de făină alunecă pe sub ștachetă? Dar asta e situația. Așa stau lucrurile cu școala de căcat și cu subiectul de căcat cu fetele și nu există nicio ieșire. În orice caz, așa gândeam până când l-am cunoscut pe Chiștoc. Și atunci s-au schimbat unele chestii. Iar despre asta vă voi povesti acum.

10 Campionatul Germaniei.

11 Sistemul de notare german cuprinde note de la 1 pentru „foarte bine” până la 5 pentru „insuficient”.

9

La început nu-l puteam suferi pe Chiștoc. Nimeni nu-l putea suferi. Era un ciudat, și chiar așa și arăta. După vacanța de Paște a apărut la noi în clasă, târându-se în spatele lui Wagenbach, și când spun târându-se în spate, exact la asta mă refer. Prima oră după vacanța de Paște: istoria. Stăteam toți pe scaune de parcă fuseserăm prinși cu capse, fiindcă dacă e să fie cineva un găozar dur, atunci ăla e Wagenbach. Bine, „găozar" e cam mult spus; de fapt, Wagenbach e chiar OK. Predă binișor și măcar nu-i prost ca aproape toți ceilalți, ca Wolkow, de exemplu. La Wagenbach nu trebuie să faci niciun efort să te concentrezi. Ba chiar te aduni cum trebuie, fiindcă Wagenbach e în stare să distrugă pe bune oameni. Oricine știe asta. Chiar și cei care încă nu l-au avut profesor. Înainte de a păși pentru prima dată în școala Hagenius, orice elev de-a cincea știe deja: Wagenbach, atenție! La el se aude musca. La Schürmann sună câte un mobil de cel puțin cinci ori pe oră. Patrick a reușit la Schürmann să-și schimbe până și tonul de apel – șase, șapte, opt tonuri consecutive, până când Schürmann ne-a rugat să facem puțină liniște. Și nici măcar n-a îndrăznit să-i arunce lui Patrick o privire severă. Pe când dacă la Wagenbach sună un mobil, posesorul acestuia poate fi sigur că nu mai apucă în viață pauza mare. Circulau și zvonuri că mai demult Wagenbach ținea întotdeauna la el un ciocan cu care zdrobea telefoanele. Nu știu dacă e adevărat.

Așadar, Wagenbach a intrat în clasă în costumul lui ponosit, ținându-și ca întotdeauna sub braț geanta căcănie, iar în spatele lui se târa acest băiat care părea proaspăt ieșit din comă, ceva de genul ăsta. Wagenbach a pocnit cu geanta de catedră și s-a răsucit. A așteptat cu sprâncenele ridicate până când băiatul s-a târșâit încet până la el și ne-a zis: „Avem un nou coleg. Numele lui este Andrei…"

Și s-a uitat pe un bilețel, apoi din nou la băiat. Era evident că tipul trebuia să-și spună singur numele de familie. Dar băiatul se uita cu ochii lui înguști prin culoarul din mijloc undeva în neant și nu spunea nimic.

Și poate că n-are nicio importanță dacă pomenesc ce am gândit atunci când l-am văzut pe Chiștoc pentru prima dată, și totuși vreau să o spun. Am avut o impresie extrem de neplăcută văzându-l cum stă el așa, lângă Wagenbach. „Doi găozari dintr-un foc", mi-am zis, deși nu îl cunoșteam deloc și n-aveam habar dacă era găozar. Era rus, după cum am constatat mai târziu. De înălțime medie, purta o cămașă albă jegoasă, căreia îi căzuse un nasture, blugi de zece euro de la KiK și încălțări maronii, deformate, ce păreau niște șobolani morți. În afară de astea mai avea și pometii obrajilor foarte ascuțiți, și două fante în loc de ochi. Aceste fante erau primele care îți săreau în ochi. Arăta ca un mongol, și nu știai încotro se uită. Gura îi era ușor întredeschisă într-o parte și părea că-și vârâse acolo o țigară invizibilă. Antebrațele îi erau puternice, iar pe unul dintre ele se zărea o mare cicatrice. Picioare relativ subțiri, capul colțuros.

Nimeni n-a chicotit. La Wagenbach oricum nu chicotea nimeni. Dar aveam impresia că și fără Wagenbach nimeni n-ar fi chicotit. Rusul stătea pur și simplu înțepenit acolo, privind într-o oarecare direcție cu ochii săi de mongol. Și îl ignora complet pe Wagenbach. Să-l ignori pe Wagenbach era deja o performanță. Practic era imposibil.

— Andrei, a zis Wagenbach cu privirea pironită pe bilețel, și buzele i s-au mișcat fără să scoată un sunet. Andrei Chi... cia... șorov.

Rusul a îngăimat ceva.

— Poftim?

— Chiciașov, a zis rusul fără să-l privească pe Wagenbach.

Wagenbach a tras aer pe o nară. Asta era una din maniile lui. Să inspire adânc pe o nară.

— Frumos, Chiciarov. Andrei. Vrei să ne povestești pe scurt câte ceva despre tine? De unde vii, la ce școală ai fost până acum?

Era o chestie standard. Când apărea un nou-venit în clasă, trebuia să povestească unde a fost înainte și așa mai departe. Și acum, odată cu Chiștoc, se petrecea prima schimbare. Și-a rotit ușor capul într-o parte, ca și

cum abia în acel moment l-ar fi observat pe Wagenbach. S-a scărpinat pe gât, s-a întors iar spre clasă și a zis:

— Nu. Se putea auzi cum cade un ac de gămălie pe podea.

Wagenback a dat serios din cap și l-a întrebat:

— Nu vrei să ne povestești de unde vii?

— Nu, a zis Chiștoc. N-am chef.

— Bine. Atunci o să spun eu ceva despre tine, Andrei. În definitiv, din politețe trebuie să te prezint clasei.

S-a uitat la Chiștoc. Chiștoc se uita la clasă.

— O să iau tăcerea ta drept confirmare, a spus Wagenbach. Și a spus-o pe un ton ironic, așa cum fac toți profii atunci când spun asta.

Chiștoc nu i-a răspuns.

— Sau ai ceva împotrivă? l-a întrebat Wagenbach.

— Dați-i drumul, a zis Chiștoc făcând o mișcare cu mâna.

De undeva din sectorul fetelor s-a auzit un chicotit. Dați-i drumul! Demență. Sublinia fiecare silabă cu un accent foarte ciudat. Și încă se holba încontinuu la peretele din spate. E posibil să fi avut chiar ochii închiși. Greu de spus. Wagenbach a făcut o față care impunea liniște. Deși era deja o liniște absolută.

— Deci, a spus el. Andrei Chicia... șov se numește noul nostru coleg, și, după cum ne-am dat deja seama după numele lui, oaspetele nostru vine de departe, mai exact din Rusia cea îndepărtată și nesfârșită, pe care Napoleon a cucerit-o la ultima oră, înainte de Paște, și din care, după cum vom vedea azi, va fi din nou izgonit. Așa cum s-a întâmplat înaintea lui și cu Carol al XII-lea. Și, după el, cu Hitler.

Wagenbach a tras din nou aer pe o nară. Introducerea n-a făcut nicio impresie asupra lui Chiștoc. Nici n-a clipit!

— În orice caz, Andrei a venit în Germania acum patru ani, împreună cu fratele lui, și – nu dorești să povestești chiar tu?

Rusul a făcut un fel de zgomot.

— Andrei, cu tine vorbesc, a zis Wagenbach.

— Nu, a zis Chiștoc. Nu, adică nu doresc să povestesc.

Chicote înfundate. Wagenbach a dat țeapăn din cap.

— Ei bine, atunci o să povestesc eu, dacă n-ai nimic împotrivă. În definitiv, e ceva neobișnuit.

Chiștoc a scuturat din cap.

— Nu este neobișnuit?

— Nu.

— Atunci eu cred că este neobișnuit, a subliniat Wagenbach. Și totodată uimitor. Dar să n-o mai lungim – de acum încolo, pe scurt. Prietenul nostru Andrei provine dintr-o familie de origine germană, dar limba sa maternă este rusa. După cum vedem, este extrem de volubil, dar a învățat limba germană abia când a ajuns în Germania, așadar trebuie să-i acordăm clemență în... ei bine, anumite privințe. În urmă cu patru ani a fost înscris mai întâi la școala specială. Apoi a fost transferat la școala generală, deoarece performanțele sale au făcut posibil acest transfer, dar nici acolo n-a rezistat multă vreme. Apoi a frecventat timp de un an școala de profil. Acum se află la noi, și toate astea s-au întâmplat în doar patru ani. Până aici e corect?

Chiștoc s-a frecat la nas cu dosul mâinii, apoi și-a contemplat mâna.

— Nouăzeci la sută, a spus.

Wagenbach a așteptat un moment, să vadă dacă mai vine vreo explicație. Dar n-a venit nimic. Restul de zece procente au rămas nelămurite.

— Bine, a spus Wagenbach pe un ton surprinzător de prietenos. Și acum, bineînțeles, toți suntem foarte curioși să vedem ce va urma... Din păcate, nu poți rămâne o veșnicie aici, în față, deși conversația cu tine este încântătoare. Așadar, aș propune să iei loc în banca liberă din spate, fiindcă acesta este singurul loc liber rămas. Nu?

Ca un robot, Chiștoc și-a târșâit picioarele prin culoarul din mijloc. Toți îl urmăream cu privirea. Tatiana și Natalie au început să șușotească.

— Napoleon! a zis Wagenbach, apoi a făcut o pauză de efect, pentru a trage un pachet de șervețele din servietă și a-și sufla tacticos nasul.

Între timp Chiștoc ajunsese în spate, și dinspre culoarul pe care îl străbătuse a năvălit spre mine un miros care aproape că mi-a mutat nasul din loc. Un damf de alcool. Stăteam la trei bănci distanță de culoar și aș fi putut recompune lista lui de băuturi din ultimele douăzeci și patru de ore. Exact la fel mirosea și mama când avea o zi proastă, și am început să reflectez dacă respirația îmbibată de alcool era motivul pentru care în tot acest răstimp nu-i aruncase nicio privire lui Wagenbach și nici nu deschisese gura. Dar Wagenbach avea guturai. Așa că oricum nu simțea niciun miros.

Chiștoc s-a așezat în ultima bancă liberă, în spate de tot. La începutul anului școlar în banca aia stătuse Kallenbach, chiulangiul clasei. Dar fiindcă era arhicunoscut faptul că în permanență Kallenbach deranja orele, doamna Pechstein l-a luat de acolo încă din prima zi și l-a așezat în primul rând, ca să-l aibă sub control. Iar acum în locul lui, în ultima bancă, stătea acest rus, și probabil că nu eram singurul care avea impresia că din perspectiva doamnei Pechstein nu era o idee bună ca acum să stea rusul în locul lui Kallenbach. Fiindcă era limpede că tipul e de cu totul alt calibru decât Kallenbach, așa că toți ne întorceam permanent capul după el. După acea apariție alături de Wagenbach toți știam că se va peterce ceva, că din acel moment lucrurile vor deveni interesante.

Dar toată ziua nu s-a mai întâmplat nimic. Chiștoc a primit cuvinte de bun-venit din partea fiecărui profesor și la fiecare oră a trebuit să-și spună

numele pe litere, dar în rest a fost liniște. Fiindcă liniștea s-a menținut și în zilele următoare, eram cu adevărat dezamăgiți. Chiștoc venea mereu la școală cu aceeași cămașă uzată, nu participa la ore, atunci când era întrebat ceva spunea doar „da” sau „nu” sau „nu știu”, și nu deranja deloc. Nu se împrietenise cu nimeni, și nici nu făcea vreo încercare de a se împrieteni cu cineva. În zilele următoare n-a mai duhnit a alcool, dar cu toate astea, când te uitai în ultimul rând, aveai mereu senzația că tipul e dus cu pluta. Așa prăbușit cum stătea el acolo, cu ochii ăia îngușți, habar n-aveai dacă doarme, e matol sau pur și simplu total nepăsător.

Apoi, cam o dată pe săptămână, a început iar să duhnească. Nu atât de rău ca în prima zi, da’ orișicât. Existau și la noi în clasă tipi care avuseseră parte de bețiii crunte – eu nu mă număram printre ei –, dar era o noutate ca cineva să vină cherchelit dimineața la școală. În astfel de cazuri Chiștoc mesteca gumă împuțită de mentă, și după asta îți dădeai seama întotdeauna care e faza.

În rest, nu se știa mai nimic despre el. Era deja arhisuficient să știm că se transferase la gimnaziu de la școala specială. Și mai erau și țoalele lui. Erau însă și unii tipi care îi luau apărarea, care credeau că în realitate nu e deloc prost. „În orice caz, nu atât de prost cum e Kallenbach”, am susținut odată, fiindcă și eu mă aflam printre acești tipi. Dar, ca s-o spun pe-a dreaptă, îl apăram numai atunci când Kallenbach era de față, fiindcă mă călca pe nervi. Iar din răspunsurile lui Chiștoc la ore nu puteai spune pe bune dacă e prost sau deștept sau orice altceva între astea două.

Și existau desigur zvonuri despre el și originea lui. Cecenia, Siberia, Moscova – toate astea erau luate în discuție. Kevin era de părere că locuiește împreună cu frate-său undeva într-o rulotă de camping, dincolo de Hellersdorf, și că acest frate e traficant de arme. Altcineva știa că plasează prostituate și e vorba de o vilă de 40 de camere în care mafia rusească face orgii, iar altul susținea că ar locui într-unul dintre blocurile dinspre Müggelsee. Dar, cinstit vorbind, totul era o trăncăneală care lua naștere numai pentru că nou-venitul nu vorbea aproape cu nimeni. Și încet-încet, a căzut în uitare. Sau, mă rog, atât cât poți să fii dat uitării atunci când apari zilnic cu aceeași cămașă nasoală și cu aceiași blugi ieftini, și stai pe locul chiulangiului clasei. Încălțările din animale moarte au fost totuși la un

moment dat înlocuite cu adidași albi, despre care cineva pe loc a răspândit știrea că sunt șterpeliți de curând. Și poate că erau proaspăt șterpeliți. Însă alte zvonuri nu s-au mai răspândit. S-a mai ales doar cu porecla „Chiștoc", și toți cei cărora asta li se părea prea simplă îl numeau „elevul special". Cam așa s-a petrecut povestea cu rusul. La noi în clasă, în orice caz.

Cea din parcare a durat ceva mai mult. În parcarea din fața școlii, dimineața stăteau elevii din clasele superioare, și printre ei erau unii care aveau deja mașini și cărora mongolul li se părea demențial de interesant. Tipi care rămăseseră repetenți de cinci ori și se sprijineau de portiera deschisă a mașinii, pentru ca toată lumea să se prindă că ei sunt proprietarii acelor rable tunate. Făceau mișto de Chiștoc. „Din nou matol, Ivan?" Iar asta se întâmpla în fiecare dimineață. Mai cu seamă un tip cu un Ford Fiesta galben. Multă vreme n-am știut dacă Chiștoc are habar că ăia l-au luat în colimator și că își bat joc de el, dar într-o bună zi s-a oprit. Tocmai aveam treabă pe acolo să-mi leg bicicleta, și îi auzeam cum fac gălăgioși pariuri pe Chiștoc – dacă o să nimerească ușa școlii –, după felul în care se clătina. Ziceau „Ia uite ce se mai clatină căcatu' de mongol", și atunci Chiștoc s-a oprit în loc și s-a întors în parcare, la puștii ăia. Care toți erau cu un cap mai înalți și cu câțiva ani mai mari ca el, și rânjeau la greu în timp ce rusul s-a apropiat de ei și le-a trecut prin față. S-a îndreptat direct spre tipul cu Fordul, care făcea cea mai mare gălăgie, și-a sprijinit mâna pe portiera lui și i s-a adresat atât de încet, că nimeni altcineva nu l-a putut auzi, apoi rânjetul de pe fața individului s-a topit încet, iar Chiștoc s-a întors și a intrat în școală. Din acea zi n-au mai strigat nimic după el.

Bineînțeles că nu am fost singurul martor la scenă și, după acel episod, n-au mai contenit zvonurile care spuneau că familia lui Chiștoc face cu adevărat parte din mafia rusească, sau ceva de genul ăsta, pentru că nimeni nu-și putea imagina cum altfel ar fi reușit să-l reducă complet la tăcere din trei vorbe pe cretinul cu Fordul. Logic însă era o aberație. Mafia – totală aberație. Cel puțin așa credeam eu.

10

Două săptămâni mai târziu ni s-au înapoiat primele lucrări corectate la mate. Ca să ne sperie, Strahl scria întotdeauna pe tablă situația clasei. Și atunci a apărut o notă de unu, ceea ce era neobișnuit. Propoziția preferată a lui Strahl era: „Unu nu există decât pentru bunul Dumnezeu.” Horror! Dar Strahl era prof de mate și complet sărit de pe fix. Erau doi de doi, o grămadă de trei și patru, niciun cinci. Și un șase. Aveam o firavă speranță pentru acel unu, matematica era singura materie la care împușcam din când în când câte o notă bună. Dar atunci am primit un doi cu minus. Orișicât. La Strahl un doi cu minus făcea aproape cât un unu. M-am întors pe nesimțite, ca să-mi dau seama din ce parte se aude strigătul de bucurie pentru acel unu. Dar nimeni nu jubila. Nici Lukas, nici Kevin, nici celelalte genii la mate. În schimb, Strahl a apucat ultimul caiet și i l-a dus personal lui Chiciașov în ultimul rând. Chiștoc stătea acolo și mesteca gumă ca nebunul. Nu se uita la Strahl, doar își regla de zor mestecatul și respirația. Strahl s-a aplecat înainte, și-a umezit buzele și a spus:

— Andrei.

Aproape nicio reacție. O ușoară înclinare a capului, cum face un gangster din filme atunci când aude în spate clinchetul de la piedica pistolului.

— Lucrarea ta. Nu știu ce este asta… a zis Strahl sprijinindu-și mâna pe banca lui Chiștoc. Adică, dacă nu ați făcut asta la fosta ta școală, trebuie să recuperezi. Nu ai scris absolut nimic… nici măcar n-ai încercat. Din ce scrie aici – Strahl răsfoia caietul și a coborât vocea, dar putea fi auzit –, această glumă… vreau să spun, nu ați parcurs materia, se observă, firește. A trebuit să o notez cu șase, care se află între paranteze, ca să zic așa. Ți-aș propune să li te adresezi lui Kevin sau Lukas. Să-ți dea caietul lor. Materia pe ultimele două luni. Și atunci când ai nelămuriri. Fiindcă altfel nu iese nimic.

Chiștoc a dat din cap în semn de aprobare. Dădea de zor din cap în semn de înțelegere, și atunci s-a întâmplat. A căzut de pe scaun direct la picioarele lui Strahl. Strahl a tresărit, iar Patrick și Julia au sărit cât colo. Chiștoc zăcea ca mort pe podea.

Cu toții îl credeam pe rus în stare de multe lucruri, dar nu ne-am fi imaginat că e atât de sensibil încât s-ar putea rostogoli de pe scaun din cauza unui șase la mate. După cum s-a dovedit imediat, nu avea nimic de-a face cu sensibilitatea. Toată dimineața nu mâncase nimic și era evident că băuse alcool la greu. În secretariat Chiștoc a borât până s-a umplut chiuveta, apoi a fost trimis acasă cu un însoțitor.

Pățania nu i-a îmbunătățit deloc imaginea. Ce fel de glumă fusese aia – să deseneze în caiet în loc să facă lucrarea la mate? Nu exista nicio explicație, și nu mai știu nici cine a obținut acel unu la mate. Dar ce îmi amintesc cu precizie și probabil că n-o să uit niciodată este mutra pe care a făcut-o Strahl atunci când rusul s-a rostogolit la picioarele lui. Sfinte Sisoe!

Cel mai enervant lucru din toată povestea asta n-a fost însă răsturnarea lui Chiștoc de pe scaun sau faptul că a împușcat un șase. Cel mai enervant a fost că trei săptămâni mai târziu a obținut un doi. Apoi un cinci. Și din nou un doi. Strahl aproape că o luase razna. Zicea ceva de „materia bine recuperată” și „acum nu te lăsa pe tânjală”, dar orice orb putea să observe că notele de doi n-aveau nimic de-a face cu faptul că Chiștoc recuperase materia. Pur și simplu le obținea în funcție de cât era de matol sau nu.

Încet-încet, bineînțeles că s-au prins și profii de chestia asta, și de câteva ori Chiștoc a primit un avertisment și a fost trimis acasă. Au avut loc și discuții cu el, în culise, dar școala nu a întreprins mare lucru. Considerau că și așa Chiștoc are o soartă tristă sau cam așa ceva, și pentru că tot voiau să demonstreze după testul de evaluare națională că și rușii ciudați și bețivi au o șansă la un gimnaziu german, nu i-au dat o pedeapsă reală. După un timp situația s-a liniștit. În continuare nimeni nu avea habar ce se petrece cu Chiștoc. Dar participa într-o oarecare măsură la majoritatea orelor. Mesteca din ce în ce mai puțină gumă în timpul lecțiilor. Și nu deranja defel. Dacă n-ar fi avut când și când ieșirile sale din peisaj, probabil că am fi uitat că e acolo.

11

— „Un bărbat, pe care domnul K. nu-l mai văzuse de mult, îl salută cu cuvintele: «Nu v-ați schimbat absolut deloc.» – «Oh», spuse domnul K. pălind.” Aceasta a fost o povestire agreabil de scurtă.

Kaltwasser a desfăcut din mers tabla rabatabilă, și-a scos haina și s-a aruncat pe scaunul lui. Kaltwasser era profesorul nostru de germană și intra întotdeauna în clasă fără să salute, sau cel puțin nu i se auzea salutul, fiindcă nici nu intra bine pe ușă și începea deja să predea. Trebuie să recunosc că pe Kaltwasser nu l-am înțeles pe de-a-ntregul. Alături de Wagenbach, Kaltwasser e singurul care predă ca lumea, dar în vreme ce Wagenbach e găozar, adică uman, în privința lui Kaltwasser nu reușești să te dumirești. Sau poate eu nu reușesc să mă dumiresc. Omul intră în clasă și începe să turuie ca o mașină, apoi vreme de patruzeci și cinci de minute totul se desfășoară supercorect, după care Kaltwasser iese din clasă și nu mai știi ce să crezi. N-aș putea spune de exemplu cum este el ca om. N-aș putea spune dacă mi se pare simpatic sau nu. Toți ceilalți sunt de părere că acest Kaltwasser e cam la fel de simpatic ca un căcat înghețat, dar eu nu știu ce sa zic. Aș putea chiar să-mi imaginez că în felul lui este absolut normal în afara școlii.

— Agreabil de scurtă, a repetat Kaltwasser. Și cu siguranță unii dintre voi s-au gândit că la fel de scurtă pot să consider că este și interpretarea. Dar un lucru trebuie să vă fie clar: Nu este deloc simplă. Sau i se pare cuiva foarte simplă? Cine vrea să încerce? Sunt voluntari? Ei, haide. Ultimul rând râde la mine. I-am urmărit privirea lui Kaltwasser până în ultimul rând. Acolo se afla Chiștoc, cu capul pe bancă, și nu puteam spune exact dacă se uită în manual sau doarme. Era ora a șasea.

— Vă rog, domnule Chiciașov?

— Ce? Capul lui Chiștoc s-a ridicat încet. Ce adresare ironică, cu pronumele de politețe. Deja ți se aprinde un beculeț de avertizare.

— Domnule Chiciașov, sunteți acolo?

— La post.

— V-ați făcut tema?

— Desigur.

— Ați putea fi atât de amabil să ne-o citiți?

— Ăăă, da.

Chiștoc a aruncat o scurtă privire pe bancă, pe urmă și-a descoperit punga de plastic pe podea, a ridicat-o și s-a apucat să-și caute caietul. Ca de obicei, nu scosese nimic pe bancă înainte de a începe ora. A scos mai multe caiete, și părea că îi e greu să-l identifice pe cel corect.

— Dacă nu ți-ai făcut tema, spune-ne.

— Am tema – unde poa' să fie? Unde poa' să fie?

A pus un caiet pe bancă, pe celelalte le-a vârât la loc și a început să răsfoiască.

— Aici, aici este. Să citesc?

— Chiar te rog.

— Bine, atunci încep acum. Tema era povestea domnului K. Îi dau drumul. Interpretarea povestirii domnului K. Prima întrebare care se pune atunci când citești povestirea lui Precht este, logic…

— Brecht, a spus Kaltwasser, Bert Brecht.

— Ah.

Chiștoc a pescuit un pix din punga de plastic și a scrijelit ceva în caiet. Pe urmă a băgat pixul la loc în punga de plastic.

— Interpretarea povestirii domnului K. Prima întrebare care se pune atunci când citești povestirea lui Brecht este, logic, cine se ascunde în spatele misterioasei litere K. Fără a exagera prea mult, se poate spune că este vorba despre un bărbat care se teme să apară în public. El se ascunde în spatele unei litere, și anume litera K. Aceasta este cea de-a unsprezecea literă a alfabetului. Dar de ce se ascunde? În realitate, domnul K. este traficant de arme. Împreună cu alte personaje întunecate (domnul L. și domnul F.) a înființat o organizație de infractori pentru care Convenția de la Geneva nu reprezintă altceva decât o glumă tristă. A vândut tancuri și avioane, a făcut miliarde și de la o vreme nu-și mai murdărește mâinile. Preferă să plece în croaziere cu yachtul personal pe Marea Mediterană, dar acolo CIA-ul e pe urmele sale. De acolo, domnul K. zboară în America de Sud și își schimbă înfățișarea, făcându-și operație la renumitul chirurg plastician, doctor M., iar acum este uimit că a fost recunoscut pe stradă și pălește. Este de la sine înțeles că bărbatul care l-a recunoscut pe stradă, la fel ca și chirurgul plastician, va ajunge ceva mai târziu undeva, în ape de mare adâncime, cu picioarele fixate într-o bucată de beton. Gata.

M-am uitat la Tatiana. Avea fruntea încrețită și ținea un creion în gură. Apoi m-am uitat la Kaltwasser. Pe fața lui Kaltwasser nu se putea citi absolut nimic. Kaltwasser părea ușor încordat, dar asta mai degrabă fiindcă arăta un oarecare interes. Nici mai mult, nici mai puțin. Nu se ferea deloc. În cele din urmă Anja a dat interpretarea corectă, cea care se găsea și pe Google, apoi a urmat o discuție interminabilă pe tema presupuselor simpatii comuniste ale lui Brecht, și astfel ora a luat sfârșit. Iar asta se întâmpla cu puțin înainte de vacanța de vară.

12

Însă înainte de asta trebuie să povestesc despre ziua de naștere a Tatianei. În mijlocul vacanței de vară era ziua Tatianei și urma să aibă loc o megapetrecere. Tatiana dăduse un anunț cu mult timp înainte. Asta însemna că își serba aniversarea de paisprezece ani în Werder bei Potsdam și că toți erau invitați acolo să stea peste noapte și așa mai departe. Le-a întrebat pe cele mai bune prietene, fiindcă voia să fie sigură că vor fi și ele acolo. Dar pentru că Natalie urma să plece încă din a treia zi de vacanță cu părinții în concediu, petrecerea a trebuit să fie decalată pentru a doua zi, și de aceea se dăduse de știre atât de devreme.

Casa respectivă din Werder aparținea unui unchi de-al Tatianei și se găsea direct pe malul lacului, iar acest unchi voia practic să-și lase casa pe mâna Tatianei, și în afară de el pe acolo nu mai erau și alți adulți, urma să se petreacă toată noaptea și fiecare trebuia să-și aducă sacul de dormit.

Bineînțeles că la noi în clasă ăsta a devenit un subiect important cu multe săptămâni înainte, și am început să-mi îndrept gândurile spre acest unchi. Nu mai știu de ce mă fascina atât, dar mă gândeam că trebuie să fie un tip destul de interesant dacă își lasă pur și simplu casa în mâinile Tatianei, și că mai este și rudă cu ea, așa că mă bucuram teribil că urma să-l cunosc. Mă și vedeam cu el în sufragerie, stând lângă șemineu și purtând conversații superinteligente. Cu toate că habar n-aveam dacă exista vreun șemineu în casă. Dar nu eram singura persoană agitată din pricina petrecerii. Julie și Natalie se gândiseră cu mult timp înainte ce cadou să-i facă Tatianei, asta se putea citi pe bilețelele pe care și le trimiteau în timpul orelor printre rândurile de bănci. Vreau să spun, puteam citi totul, fiindcă mă aflam pe linia directă între Julia și Natalie, și normal că eram ca electrizat de ideea cu cadoul și eu însumi nu mă mai gândeam la altceva decât la cadoul pe care i-l puteam face Tatianei de ziua ei de naștere. Julia și Natalie, asta era deja clar, voiau să-i ofere noul CD al lui Beyoncé. Julia îi trimisese lui Natalie să bifeze o listă care arăta cam așa:

◦ Beyoncé

◦ Pink

◦ colierul cu [ilizibil]

◦ mai bine să mai așteptăm

Iar Natalie a bifat prima variantă. Era arhicunoscut faptul că Tatianei îi place Beyoncé. Ceea ce prima dată mi s-a părut puțin aiurea, fiindcă impresia mea era că Beyoncé e de căcat – mă rog, muzica ei. Dar oricum arată bestial, există chiar o anumită asemănare cu Tatiana, de aia la un moment dat nu mi s-a mai părut că Beyoncé e chiar de căcat. Dimpotrivă, a început să-mi placă de ea, și dintr-odată până și muzica ei. Nu, nu-i adevărat. Mi se părea că muzica ei e super. Îmi cumpărasem ultimele două CD-uri și o ascultam întruna, în timp ce mă gândeam la Tatiana și la cadoul cu care urma să apar la petrecere. În niciun caz nu puteam să-i dăruiesc ceva cu Beyoncé. În afară de Julia și Natalie, probabil că ideea asta o mai aveau alți treizeci de inși, și atunci Tatiana ar fi primit de ziua ei de naștere treizeci de CD-uri cu Beyoncé și putea să schimbe douăzeci și nouă. Voiam să-i dăruiesc ceva deosebit, dar nu-mi trecea nimic prin cap, și abia când bilețelul ăla de bifat a trecut pe la mine mi-a picat fisa.

M-am dus la Karstadt, am cumpărat o revistă de modă destul de scumpă ce avea fața lui Beyoncé pe copertă și am început să desenez. Cu ajutorul unei rigle am tras cu creionul niște linii verticale și orizontale peste fața ei, la distanțe egale, până când toată poza a fost împărțită în mici pătrățele. Apoi am luat o foaie imensă de hârtie și am desenat pe ea pătrate de cinci ori mai mari. Asta e o metodă pe care o știu dintr-o carte. Meșterul iscusit, sau ceva de genul ăsta. Astfel dintr-o imagine mai mică poți face o imagine mare. Se reproduce pur și simplu pătrat cu pătrat. Bineînțeles că asta s-ar putea rezolva cu un copiator. Dar am vrut să fie un desen făcut de mine. Probabil că mi-am dorit să se vadă că mi-am dat osteneala. Fiindcă, dacă se observă efortul, poți să-ți dai seama și de altceva. Săptămâni întregi am lucrat zi de zi la acest desen. Și chiar am muncit intens. Numai cu creionul, și, pe măsură ce desenam, deveneam din ce în ce mai întărâtat, fiindcă nu eram capabil să mă gândesc la nimic altceva decât la Tatiana și la ziua ei și la

unchiul supersimpatic, cu care purtam lângă șemineu conversații uimitor de spirituale.

Poate că nu sunt în stare de multe lucruri, dar la desene mă pricep. Cam ca la săritura în înălțime. Dacă desenatul lui Beyoncé și săritura în înălțime ar fi fost cele mai importante discipline din lume, m-aș fi clasat în frunte. Pe bune. Din păcate, nimeni nu e interesat de săritura în înălțime, și mă îndoiesc că i-ar putea interesa desenatul. După patru săptămâni de muncă intensă Beyoncé arăta aproape ca o fotografie, o uriașă Beyoncé în creion, cu ochii Tatianei, și probabil că aș fi fost cel mai fericit om din univers dacă aș fi primit și o invitație la petrecerea Tatianei. Dar n-am primit niciuna.

Era ultima zi de școală, iar eu eram cam emoționat, pentru că toată povestea cu petrecerea era încă în prim-plan, toți vorbeau neîncetat despre Werder bei Potsdam, dar nu se dăduseră invitații, sau cel puțin eu nu văzusem niciuna. Și nu știam nici unde se va ține exact, fiindcă Werder nu e chiar atât de mic. De mult timp aveam în cap toată harta localității. Și de aceea mă gândeam că în ultima zi de școală Tatiana va anunța cumva lucrul ăsta. Dar n-a fost așa.

În schimb, am observat în penarul lui Arndt, care stătea cu două rânduri în fața mea, un mic cartonaș verde. Era ora de mate. Am văzut cum Arndt îi arată lui Kallenbach cartonașul verde, iar Kallenbach și-a încrețit fruntea și am putut să îmi dau seama că în mijlocul cartonașului se afla o mică hartă cu străzi. Și apoi am observat că toți primiseră câte un cartonaș verde. Aproape toți. Nici Kallenbach nu primise, după cum se uita ca tâmpitul, deși el are mereu aceeași privire de tâmpit. Presupun că ăsta era și motivul pentru care nu fusese invitat. Kallenbach s-a uitat de aproape la scris, era miop și dintr-un anumit motiv nu-și punea niciodată ochelarii, iar Arndt i-a smuls cartonașul din mână și l-a vârât la loc în penar. După cum am constatat ulterior, Kallenbach și cu mine nu eram singurii fără invitație. Nici Nazi nu primise, nici Chiciașov și încă unul sau doi. Logic. Nu fuseseră invitați cei mai plictisitori și mai ciudați, rușii, naziștii și idioții. Nu trebuia să reflectez prea mult la ce reprezentam eu în ochii Tatianei. Fiindcă nu eram nici rus, nici nazist.

În rest, practic toată clasa fusese invitată, și încă jumătate din clasa paralelă, și garantez că încă vreo sută de persoane, iar eu nu eram invitat.

Până la ultima oră și până după înmânarea rezultatelor am tot sperat. Speram că a fost o eroare, că după ce se sună Tatiana va veni la mine și mi-ar spune: „Psiho, frate, am uitat complet de tine! Uite cartonașul verde! Sper că ai timp, aș fi nefericită la maxim dacă tu, în special, nu poți veni – și sper că te-ai gândit la cadoul meu! Da, mă bazez pe tine! Atunci pe curând, mă bucur la culme că vii! Cum era să te uit, Doamne ferește!” Și s-a sunat și toți au plecat acasă. Mi-am strâns încet lucrurile, ca să-i mai dau Tatianei o ultimă șansă de a-și da seama de eroare.

Pe holuri au mai rămas doar grașii și deștepții, care vorbeau despre diplomele lor și alte aberații, iar la ieșire – la douăzeci de metri după ieșire – cineva m-a înhățat de umăr și mi-a zis:

— Ce geacă supermarfă!

Era Chiștoc. Când rânjea se vedeau două șiruri mari de dinți, iar ochii asiatici erau mai înguști ca oricând.

— Ți-o cumpăr. Geaca. Stai pe loc.

N-am stat pe loc, dar auzeam cum merge în urma mea.

— Geaca preferată, i-am spus. Nu vând.

Găsisem geaca la Humana și o cumpărasem cu cinci euro, și era într-adevăr geaca mea preferată. O chestie chinezească, pe piept avea un model cu un dragon alb care arăta super-ieftin. Dar și bestial de tare. În concluzie, geaca ideală pentru ciudați. Și tocmai de-aia îmi plăcea, că nu se vedea pe loc, din prima, faptul că eu eram exact opusul unui ciudat: prosper, fricos, fără apărare.

— De unde ai luat-o? Hei, stai pe loc odată! Unde fugi așa?

Urla de se auzea în toată curtea, și evident că părea bizar. Suna ca și cum în afară de alcool tipul ar mai fi luat și altceva. Am cotit-o pe Weidengasse.

— Ai rămas repetent?

— Ce țipi așa?

— Ai rămas repetent?

— Noo.

— Așa arăți.

— Cum arăt?

— Ca și cum ai fi rămas.

Oare ce voia ăsta de la mine? M-am surprins gândind că Tatiana făcuse foarte bine că nu-l invitase.

— Poate cinci pe linie, a zis el.

— N-am idee.

— Cum, n-am idee? Dacă-ți fac nervi, dă-mi de știre.

Trebuia să-i dau de știre dacă mă enerva? Și atunci mă pomeneam cu un pumn în meclă sau ce?

Nu știu.

— Nu știi dacă-ți fac nervi?

— Dacă am cinci pe linie.

— Pe bune.

— Nu m-am uitat încă.

— În carnet?

— Nu.

— Nu te-ai uitat încă în carnet?

— Nu.

— Pe bune? Ai primit carnetul și nu te-ai uitat? Ce fază tare.

În timp ce vorbea gesticula, făcând mișcări ample cu brațele și, mergând alături de mine, spre surpriza mea am constatat că nu e mai înalt ca mine. Doar mai bine legat.

— Și nu-ți vinzi geaca?

— Nu.

— Și ce faci acum?

— Acasă.

— Și pe urmă?

— Nimic.

— Și pe urmă?

— Vezi-ți de căcaturile tale!

Mă prinsesem că nu vrea să mă urmărească, și devenisem pe loc mai curajos. Din păcate așa se întâmplă mereu. Dacă oamenii sunt neprietenoși cu mine, din cauza emoției abia pot să fac un pas. Dar cum devin puțin mai prietenoși, încep să-i jignesc.

Chiștoc a mers în tăcere câteva sute de metri alături de mine, apoi m-a tras de mânecă, repetând că e o geacă supermarfă, și a sărit în tufișuri. L-am văzut cum își târșâie picioarele traversând poienița în direcția blocurilor, cu punga de plastic, care era ghiozdanul lui, agățată pe umărul drept.

13

După o vreme m-am oprit și m-am prăbușit pe bordură. N-aveam chef să mă duc acasă. Nu voiam să fie o zi ca toate celelalte. Era o zi specială. O zi specială de tot căcatul. Mi-a luat o veșnicie.

Am descuiat ușa, nu era nimeni acasă. Am zărit un bilețel pe masă: Mâncare în frigider. Mi-am despachetat lucrurile, am aruncat o scurtă privire în carnet, mi-am pus un CD cu Beyoncé și m-am vârât sub pătură. Nu eram în stare să mă decid dacă muzica mă consolează sau mă deprimă și mai mult. Cred că mai mult mă deprima.

După câteva ore m-am întors la școală ca să-mi recuperez bicicleta. Pe bune, îmi uitasem acolo bicicleta. Până la școală erau doi kilometri, și uneori mergeam pe jos, după cum aveam chef, dar în ziua aia nu mă dusesem pe jos. Eram într-atât de absorbit de gânduri atunci când mă agățase Chiștoc, că pur și simplu am deschis și am închis lacătul, apoi am luat-o la picior. De toată praștia.

Pentru a treia oară în ziua aia am trecut prin fața unei mari movile de nisip și pe lângă locul de joacă de unde începea un câmp părăginit. Și m-am așezat în turnul indienilor. Un turn uriaș din lemn construit acolo odată ca un semi-fort pentru copiii mici, care se puteau juca de-a ulii și porumbeii, asta dacă ar fi existat pe undeva copii mici. Dar încă nu văzusem pe-acolo nici urmă de copil. Nici tineri sau adulți. Nici măcar drogații nu înnoptau acolo. Doar eu mă duceam uneori, când aveam câte-o zi de căcat, sus, în turn, unde nu mă vedea nimeni. Blocurile din Hellersdorf se vedeau la est, la nord prin spatele arbuștilor se zărea strada Weidengasse, iar ceva mai în spate o colonie de grădini micuțe. Însă în jurul spațiului de joacă nu era nimic, doar un teren părăginit, care înainte fusese șantier. În acel loc ar fi trebuit să fie construite șiruri de case, după cum încă se mai putea citi pe panoul mare, distrus de vreme, care zăcea răsturnat paralel cu strada. Cuburi albe cu acoperiș roșu, copaci rotunzi, iar dedesubt textul: În acest loc vor fi construite 96 de case. În continuare se vorbea despre super-

rentabilitatea proiectului, iar jos de tot apărea și Agenția imobiliară Klingenberg.

Însă într-o zi pe teren au fost descoperite trei insecte moarte, o broască și un fir neobișnuit de iarbă, și de atunci ecologiștii dau întruna în judecată firmele de construcții, iar firmele de construcții îi dau pe ecologiști – terenul a rămas în paragină. Procesele durau deja de zece ani și, după cum credea tata, aveau să mai dureze încă zece, fiindcă lângă ecofasciștii ăștia nici iarba nu crește. Cuvântul „ecofasciști" îi aparține tatălui meu. Între timp a renunțat la prefixul „eco", fiindcă procesele alea l-au adus la sapă de lemn. Un sfert din terenul de construcții îi aparținuse și atâta se judecase pentru terenul ăla, că intrase în căcat până-n gât. Când venea câte un străin la noi acasă la masa de prânz, omu' nu pricepea o iotă. Ani întregi tata n-a pomenit de altceva decât de căcat, lăbari și fasciști. Multă vreme nu mi-a fost clar ce pierdere avusese el în toată afacerea aia și cât de mult ne afectase pe noi. Mă gândeam tot timpul că tata o să încheie cândva cu procesele, și probabil că la asta s-a gândit și el la început. Dar la un moment dat a aruncat prosopul și și-a vândut partea lui de acțiuni. Atunci a avut pierderi uriașe, însă credea că pierderile ar fi fost și mai mari dacă ar fi continuat cu procesele, așa că a vândut totul la o valoare mult mai mică lăbarilor. Iar prin cuvântul ăsta îi numea pe colegii lui. Lăbarii au continuat să meargă pe la procese. Asta se întâmpla în urmă cu un an jumate. Și de un an totul a devenit limpede: că venise începutul sfârșitului. Pentru a recupera pierderile avute cu strada Weidengasse, tatăl meu a făcut speculații cu acțiuni și am ajuns faliți, concediul e tăiat de pe listă, iar casa probabil că n-o să ne mai aparțină multă vreme. Așa zice tata. Și toate s-au petrecut din cauza unui fir de iarbă și a celor trei larve.

Singurul lucru care a rămas neatins din toată acțiunea a fost locul de joacă, pe care îl construiseră încă de la început, ca să încurajeze prietenia între copiii din cartier. Din păcate, în van.

Și OK, recunosc, mai există un motiv pentru care am început să merg în părculețul ăla. Fiindcă de fapt de acolo de sus, din turn, pot fi văzute și două case albe închiriate. Se găsesc în spatele coloniei de grădini, pe undeva după copaci, și într-una locuiește Tatiana. N-am știut niciodată cu precizie unde mai exact, dar sus, în stânga, există o ferestruică la care în asfințit se

zărește mereu o lumină verde și, din oarecșce motive, mi-am închipuit că acolo ar fi camera Tatianei. D-aia stau uneori în turnul indienilor și aștept lumina verde. Asta când vin de la antrenamentul de fotbal sau de la orele de după-amiază. Și atunci mă uit printre scânduri și cu cheile de la ușă încep să scrijelesc litere în lemn, și de fiecare dată când lumina se aprinde, mi se încălzește inima, iar când nu se aprinde, sunt cumplit de dezamăgit.

Dar în acea zi era încă devreme și nu m-am pus pe așteptat, ci mi-am continuat drumul spre școală. Singura bicicletă din stativul kilometric era a mea. Steagul flutura pe catarg și în clădire nu zăreai nici țipenie de om. Doar în spatele școlii îngrijitorul căra două tomberoane de gunoi în stradă. O decapotabilă din care răsuna un hip-hop turcesc trecea încetișor prin față. Și așa urma să rămână tot restul verii. Șase săptămâni fără școală. Șase săptămâni fără Tatiana. Mă și vedeam bălăngănindu-mă în știreang în turnul indienilor.

Reîntors acasă, iarăși nu știam ce să fac. Am încercat să-mi repar farul de la bicicletă, care era de mult stricat, dar nu aveam altul de schimb. Mi-am pus Survivor și am început să-mi mut mobila prin dormitor. Am împins patul în față și biroul în spate. După care m-am dus din nou jos și am încercat să-mi montez farul la loc, dar fără succes, și atunci am azvârlit uneltele cât colo, printre flori, am urcat iar la mine în cameră, m-am aruncat în pat și m-am pus pe urlat. Așa mi-am petrecut prima zi de vacanță, și eram practic pe punctul de a o lua razna. La un moment dat am scos desenul cu Beyoncé. M-am uitat la el un timp, ținându-l în față cu ambele mâini, apoi foarte încet am început să-l rup. Când ruptura a atins fruntea lui Beyoncé, m-am oprit și am urlat. Dup-aia nu mai știu ce s-a întâmplat. Îmi amintesc că am ieșit din casă fugind, am intrat în pădurice și m-am cățărat pe deal, apoi am început jogging-ul. De fapt, nu făceam cu adevărat jogging, fiindcă nu eram echipat corespunzător, dar depășeam aproximativ douăzeci de alergători pe minut. Pur și simplu alergam prin pădure și țipam, și toți ceilalți care alergau pe acolo mă călcau teribil pe nervi, pentru că mă auzeau, iar când la un moment dat a apărut din direcția opusă un tip care se deplasa cu niște bețe de schi, puțin a lipsit să-i vâr în cur bețele alea de căcat.

Ajuns acasă, am stat ore întregi sub duș. După care m-am simțit ceva mai bine, cam ca un naufragiat pe lângă care, după ce a plutit în derivă

săptămâni întregi pe Atlantic, trece un vas de croazieră; cineva îi aruncă o cutie de Red Bull iar vasul pleacă mai departe – cam așa ceva.

Am auzit ușa de la intrare.

— Ce zace așa pe-acolo, pe afară? a urlat tatăl meu.

Am încercat să-l ignor dar era complicat.

— Chestia aia trebuie să stea așa împrăștiată?

Se referea la trusa de scule. Așa că iar a trebuit să cobor, după ce mă uitasem în oglindă ca să văd dacă mai am ochii roșii, și când am ajuns jos, am văzut în fața ușii un șofer de taxi care se scărpina în pantaloni.

— Du-te afară și salut-o pe mama ta, mi-a spus tata. Măcar ți-ai luat rămas-bun? Nici măcar nu te-ai gândit la asta, nu-i așa? Hai, du-te! Du-te!

M-a împins în jos pe scări. Eram mâhnit. Din păcate, tatăl meu avea dreptate. Uitasem complet de mama. În ultimele zile mereu îmi amintisem, dar în ziua aia uitasem din cauza agitației. Mama mea trebuia să plece din nou la clinică, patru săptămâni.

Stătea în dormitor cu haina de blană pe ea, în fața oglinzii, și se matolise din nou ca la carte. La clinică nu mai putea face rost de nimic. Am ajutat-o să se ridice și i-am cărat geamantanul până jos. Tata i l-a dus apoi la taxi, și nici n-a plecat bine mașina, că el a și sunat-o, ca și cum ar fi fost înnebunit de grijă pentru ea. Dar nu era cazul, după cum a reieșit imediat. La o jumate de oră după plecarea mamei, tata a intrat în camera mea cu o față de șoricar, iar fața aia de șoricar voia să spună: „Sunt tatăl tău, și trebuie să discut cu tine ceva important. Ceva ce nu numai ție îți este neplăcut, ci și mie.”

Așa se uitase la mine și în urmă cu vreo doi ani, când și-a închipuit că e musai să discute cu mine despre sex. Așa se uitase la mine și atunci când de la un soi de alergie la părul de pisică, a crezut de cuviință să înece nu numai pisica noastră, ci și pe cei doi iepurași din grădină și broasca țestoasă. La fel se uita la mine.

— Tocmai am aflat că trebuie să merg la o întâlnire de afaceri, mi-a zis el, ca și cum l-ar fi încurcat extrem de tare chestia aia. Pe frunte îi apăruseră cute adânci de șoricar. A mai pălăvrăgit puțin, dar chestiunea s-a dovedit de fapt foarte simplă. Ideea era că voia să mă lase singur timp de paisprezece zile.

Mi-am compus o figură a cărei expresie voia să sugereze că meditez intens dacă sunt sau nu în stare să fac față acelei vești îngrozitoare. Puteam oare să fac față? Paișpe zile singur pe lumea asta periculoasă compusă din piscină, aer condiționat, pizza livrată acasă și videoproiector? Da. Însă am dat tulburat din cap, în semn că aș putea încerca, da, probabil că aș supraviețui.

Fața de șoricar s-a destins, însă nu pentru mult timp. Poate că exagerasem puțin.

— Și să nu faci prostii! Nu cred că ești în stare să faci prostii. Îți las două sute de euro, vezi că sunt jos, pe tăviță, iar dacă se întâmplă ceva, să mă suni imediat.

— La întâlnirea ta de afaceri.

— Da, la întâlnirea mea de afaceri.

S-a uitat furios la mine.

După-amiază i-a dat din nou câteva telefoane mamei, părând că este îngrijorat, și încă mai vorbea cu ea la telefon când a venit să-l ia asistenta lui. Am coborât imediat să mă uit la scenă, deși de fiecare dată se petrecea în același fel. Asistenta asta arată super-bine, și e doar cu câțiva ani mai mare ca mine, adică are cam nouășpe ani. Și râde mereu. Râde demențial de mult. Prima dată am întâlnit-o în urmă cu vreo doi ani, când i-am făcut tatei o vizită la birou. Mi-a ciufulit imediat părul și a râs când mi-am lipit pe rând de xerox obrazul drept, apoi stângul, mâinile și picioarele goale. Din păcate, de data asta nu mi-a mai ciufulit părul.

A coborât din mașină îmbrăcată doar cu un șort și o bluză mulată. Era limpede ce fel de călătorie de afaceri urma. Bluza îi era atât de strâmtă, că practic se vedea orice detaliu. Oricum, mi s-a părut OK că tata n-a avut

nicio tentativă de a juca teatru. De fapt, nici nu era nevoie. Între părinții mei totul era mai mult decât clar. Mama știa ce face tata. Și el știa ce face mama. Iar când erau singuri, țipau unul la altul.

Multă vreme n-am priceput de ce n-au divorțat. Un timp mi-am închipuit că eu sunt motivul. Sau banii. Dar la un moment dat am ajuns la concluzia că le plăcea să țipe unul la altul. Că le plăcea să fie nefericiți. Asta o citisem undeva, într-un ziar: că există oameni cărora le face plăcere să fie nefericiți. Așadar, unii sunt fericiți când sunt nefericiți. Trebuie să recunosc însă că n-am priceput în întregime chestia asta. Cumva, mi s-a aprins un beculeț, dar nu mi-era chiar foarte clar.

Iar o explicație mai bună în privința părinților mei încă nu-mi venise în minte. M-am gândit profund la subiectul ăsta și în final m-am ales cu niște dureri atroce de cap. Ca atunci când te uiți la imagini în 3D și, dacă ești nevoit să le privești în cruciș, dintr-odată vezi doar ceva difuz. Alții pot face asta mai bine, mie nu-mi reușește aproape deloc, și atunci când văd ceva neclar, care de cele mai multe ori se dovedește a fi o floare sau o căprioară sau cam așa ceva, imaginea dispare pe loc și mă apucă durerile de cap. Exact la fel se întâmplă când mă gândesc la părinții mei – începe să mă doară capul. D-aia refuz să mă mai gândesc la asta.

În timp ce tata își făcea bagajul, eu eram jos și mă întrețineam cu Mona. Cum spuneam, pe asistentă o cheamă Mona și primul lucru pe care mi l-a spus a fost că s-a făcut foarte cald și că o să se încălzească foarte tare în zilele următoare. Chestiile obișnuite. Însă când a aflat că urmează să-mi petrec singur vacanța, dintr-odată m-a privit cu atâta tristețe, că aproape că mi-au dat lacrimile din cauza destinului meu îngrozitor. Părăsit de părinți și de Dumnezeu și de lumea întreagă! Mă gândeam dacă e cazul s-o rog să-și mai treacă degetele prin părul meu, ca odinioară lângă xerox. Dar n-am avut curajul. În schimb, tot timpul mă holbam la peisaj, direct pe lângă bluza ei mulată, și o ascultam cum declară ce om plin de responsabilități e tatăl meu și tot tacâmul. Adulții n-au doar avantaje.

Eram încă adâncit în contemplarea peisajului, când tatăl meu a coborât scările cărând bagajul.

— Nu-l mai compătimi atât, a zis el.

Mi-a dat din nou aceleași sfaturi pe care mi le dăduse mai devreme, mi-a spus a treia oară unde a lăsat cei două sute de euro, apoi și-a așezat brațul în jurul taliei Monei și au plecat împreună la mașină. Totuși, ar fi putut evita lucrul ăla. Mă refer la cuprinsul taliei cu brațul. În ce mă privește, era în regulă că nu făceau cine știe ce secret din asta. Dar atâta vreme cât se aflau încă la noi în casă, n-ar fi trebuit să-i cuprindă talia cu brațul. Părerea mea. Am trântit ușa, am închis ochii și am rămas timp de un minut complet nemișcat. Apoi m-am aruncat pe dale și am început să suspin.

— Mona! am strigat, apoi mi s-a pus un nod în gât. Trebuie să-ți mărturisesc ceva!

Vocea mea a răsunat în gol cu un ecou înfricoșător, iar Mona, care părea să fi ghicit că am să-i mărturisesc ceva, și-a dus îngrozită mâinile la gură. Bluza i se ridica și cobora frenetic.

— Oh, Doamne, oh, Doamne! a strigat ea.

— Să nu mă înțelegi greșit, am suspinat, n-aș fi lucrat niciodată din proprie inițiativă pentru CIA! Dar ne au la mână – înțelegi?

Și bineînțeles că ea înțelegea. A izbucnit în lacrimi lângă mine.

— Și atunci ce ne rămâne de făcut? a strigat ea disperată.

— Nu mai putem face nimic! i-am răspuns. Nu ne mai rămâne decât să le facem jocul. Cel mai important lucru e să păstrăm aparențele. Trebuie să-ți fie limpede că acum sunt unul de-a opta și că arăt ca unul de-a opta și că pur și simplu trebuie să continuăm să trăim normal cel puțin încă un an sau doi, ca și cum nu ne-am cunoaște deloc!

— Oh, Doamne, oh, Doamne! a suspinat Mona încolăcindu-și brațele de gâtul meu. Cum am putut să mă îndoiesc de tine?

— Oh, Doamne, oh, Doamne! am strigat eu și, presându-mi fruntea de dalele reci, m-am încovoiat pe podea și am mai urlat timp de aproximativ o jumătate de oră.

După aia m-am simțit mai bine.

14

În tot cazul, până când a apărut vietnameza. Care în mod normal vine de trei ori pe săptămână. Vietnameza e destul de bătrână, aș zice că e de vreo șaizeci de ani, și nu prea le are cu vorbitul. Fără să scoată un cuvânt, a trecut vâjâind pe lângă mine, a intrat în bucătărie și a ieșit cu aspiratorul. Am rămas locului o vreme, după care m-am dus la ea și i-am zis că în următoarele două săptămâni nu va mai trebui să lucreze. Pur și simplu voiam să fiu singur. I-am explicat că asta e perioada în care vor lipsi părinții mei și că este suficient să vină în ziua de marți, peste paisprezece zile, ca să pună casa la punct. Dar a fost destul de complicat să o fac să priceapă. Mă gândeam că în acel moment de bucurie o să scape aspiratorul din mână, dar nu s-a întâmplat așa. La început nici nu m-a crezut. I-am arătat lista de cumpărături pe care tata le făcuse pentru mine și ziua de miercuri, când urma să se întoarcă, încercuită cu roșu în calendar. Și fiindcă nici atunci nu m-a crezut, i-am arătat chiar și cei două sute de euro pe care mi-i lăsase. Și abia atunci mi-a picat fisa – de ce se ținea de aspirator cu atâta înverșunare. Probabil se gândea că n-o să obțină niciun ban dacă nu muncește, așa că i-am explicat: bineînțeles, o să-și primească banii. Extrem de penibil. Nimeni n-o să-și dea seama, i-am spus. A înțeles însă cu mare efort lucrul ăsta, fiindcă nu știe germana, și abia după o vreme a priceput în sfârșit, dar numai după ce amândoi am apăsat de nenumărate ori cu arătătorul pe marțea ailaltă în calendarul din bucătărie, privindu-ne în același timp adânc în ochi și dând din cap în semn aprobator. După povestea asta am fost complet terminat. Niciodată n-am știut cum să vorbesc cu astfel de oameni. Avuseserăm și un indian pentru grădină, a fost concediat din motive financiare, dar și atunci era la fel. Penibil. De fiecare dată vreau să mă comport cu totul normal cu acești oameni, dar ei se poartă ca niște angajați care curăță mizeria după altul și exact asta și sunt, numai că eu am doar paișpe ani. Părinții mei nu au nicio problemă cu asta. Și atunci când părinții sunt de față, nici eu nu am nicio problemă. Dar când rămân singur în aceeași încăpere cu vietnameza am senzația că sunt Hitler. Și atunci de fiecare dată simt nevoia să-i smulg cârpa din mână și să curăț eu însumi.

Am însoțit-o până afară, și mi-aș fi dorit să-i mai dăruiesc ceva, dar nu știam ce, așa că pur și simplu i-am făcut cu mâna ca idiotul și m-a bucurat la maxim că în sfârșit am rămas singur. Am adunat de pe jos uneltele care încă zăceau pe-acolo, apoi am rămas o vreme învăluit în aerul cald de seară și am respirat adânc.

Vizavi, în diagonală, vecinii Dyckerhoff făceau grătar. Băiatul cel mare mi-a făcut un semn cu cleștele de grătar și, fiindcă e un mare găozar, la fel ca toți vecinii noștri, mi-am îndreptat rapid privirea în cealaltă parte, pe unde tocmai trecea o bicicletă care scârțâia jalnic. Unde „trecea" e exagerat spus. Și „bicicletă" e exagerat. Era cadrul unei vechi biciclete de damă, cu roata din față diferită de cea din spate. Iar la mijloc – o șa jerpelită din piele. Singura dotare suplimentară era o frână de mână, ce se bălăngănea atârnată de cablu ca o antenă întoarsă. În spate, un suport. Și, călare pe ea, Chiciașov. După tatăl meu, el era ultima persoană pe care voiam s-o întâlnesc. De fapt, în acel moment, în afară de Tatiana orice om ar fi fost ultima persoana pe care aș fi vrut s-o întâlnesc. Dar expresia de pe fața mongolului mi-a dat imediat de înțeles că sentimentul nu e reciproc.

— Scâr-ța! mi-a zis Chiștoc zâmbind și s-a îndreptat spre trotuarul nostru. Ia uite ce fac. Pedalez în spate și face scâr-ța. Aici stai? Hei, asta-i o trusă de scule? Ce mișto, dă-o-ncoa'.

N-aveam niciun chef de conversație. I-am dat trusa de scule și i-am zis să o lase acolo când termină. I-am spus că n-am timp, trebuie să plec. Am intrat apoi imediat în casă și am ascultat încă puțin prin ușa închisă, ca să-mi dau seama ce se întâmplă afară, dacă pur și simplu s-a făcut nevăzut cu trusa de scule. După care m-am dus din nou în camera mea și am încercat să mă gândesc la altceva. Dar nu era atât de simplu. De jos, din stradă, se auzeau întruna un zdrăngănit de unelte, un zgomot de mașină de tuns iarba și cineva cântând în rusește. Cântând fals în rusește. Dar am devenit și mai neliniștit atunci când într-un final în jurul casei s-a așternut liniștea. M-am uitat pe fereastră și am văzut pe cineva mergând prin grădina noastră. Chiștoc dădea turul piscinei, s-a oprit clătinând din cap în dreptul scării de aluminiu și s-a scărpinat pe spate cu o șurubelniță. Am deschis geamul.

— Mișto piscină! mi-a strigat uitându-se în sus și zâmbindu-mi.

— Da, mișto piscină. Geacă mișto, piscină mișto. Și ce dacă?

A rămas proptit acolo, pur și simplu. Așa că am coborât și am stat puțin de vorbă. Chiștoc era entuziasmat la culme de piscina noastră, voia să știe cum face tatăl meu bani și i-am explicat, apoi am vrut să aflu de la el cum de-i luase maul din trei vorbe tipului cu Fordul, iar el a dat din umeri. „Mafia rusească”, a rânjit el și ceva mai târziu mi-am dat seama că n-avea nimic de-a face cu mafia. Însă n-am reușit să-l fac să-mi spună ce-a zis, deși am mai încercat o vreme. Am mai vorbit o vreme și, în final, am aterizat inevitabil în fața Playstation-ului și ne-am jucat GTA. Chiștoc nu cunoștea încă jocul, așa că n-am avut prea mult succes, dar mă gândeam că tot e mai bine decât să zac urlând într-un colț.

— Și pe bune că n-ai rămas repetent?! a întrebat el la un moment dat. Vreau să zic, ai apucat să te uiți în carnet? Nu te-nțeleg. S-a terminat școala, frate, probabil o să pleci și undeva în vacanță, poți să mergi la petrecerea aia și să ai o vară atât de mișto...

— La ce petrecere?

— Nu mergi la Tatiana?

— Noo, n-am chef.

— Pe bune?

— Mâine am altceva de făcut, i-am spus strângând nervos consola. Și-apoi, nici n-am fost invitat.

— N-ai fost invitat? Nasol. Credeam că sunt singurul.

— Oricum era plictisitor, i-am zis călcându-i pe unii cu cisterna mea.

— Da, poate pentru poponari. Dar pentru tipi ca mine, cărora le plac fetele, petrecerea asta e un must. Vine și Simla. Și Natalie. Și Laura și Corinna și Sarah. Și să nu uităm de Tatiana. Și Mia. Și Fadile, și Cathy, și Kimberley. Și Jennifer aia dulce. Și blonda dintr-a opta. Și soră-sa. Și Melanie.

— Ah, am zis eu și am început să mă holbez deprimat la televizor. Și Chiștoc se holba deprimat la televizor.

— Lasă-mi mie elicopterul, a spus.

I-am dat consola și n-am mai atins subiectul ăsta.

Se făcuse aproape miezul nopții când Chiștoc a plecat acasă. Am auzit cum bicicleta lui se îndepărtează scârțâind în direcția Weidengasse, și am rămas o vreme în noapte singur în fața casei. Cu stelele deasupra-mi. Și ăsta era cel mai bun lucru pe ziua aia. Că în sfârșit se terminase.

15

În dimineața următoare m-am simțit ceva mai bine. M-am trezit la fel de devreme ca în zilele de școală, fiindcă din păcate asta nu se putea regla de la sine. Dar liniștea din casă m-a asigurat imediat că sunt singur, că e vacanța de vară, casa îmi aparține și pot face orice-mi trece prin cap.

În primul rând mi-am cărat CD-urile jos, în sufragerie, și am pus boxele la maxim. White Stripes. Pe urmă am deschis ușa de la terasă și m-am lungit lângă piscină cu trei pungi de chipsuri, o Cola și cartea preferată, încercând să uit de tot căcatul ăla.

Deși era încă dimineață, se simțeau deja pe puțin treizeci de grade la umbră. Mi-am lăsat picioarele să atârne în apă și mă delectam cu Contele Luckner. Asta era cartea mea preferată: Contele Luckner. O citisem deja de cel puțin trei ori, dar mă gândeam că nu-mi face rău s-o citesc și a patra oară. Odată ce devii dependent de contele ăsta, poți s-o citești și de cinci ori. Sau de zece ori. Contele Luckner era un pirat în timpul Primului Război Mondial și scufunda englezi la greu. În stilul unui gentleman. Adică nu-i omora. Doar le scufunda corăbiile, salva toți pasagerii și îi aducea la țărm, în numele Maiestății Sale. Iar cartea nu e ficțiune, ci povestește ce a trăit el pe bune. Partea cea mai mișto e aia cu Australia. Acolo era paznicul unui far și vâna canguri. Și avea doar cinșpe ani. Nu cunoștea pe nimeni. Corabia lui a naufragiat, el s-a dus la Armata Salvării, apoi a aterizat pe turnul unui far de pe coastă și a vânat canguri. În ziua aia n-am reușit să ajung până acolo.

Soarele mă pocnea direct în cap, am deschis umbrela, dar vântul a răsturnat-o. I-am așezat greutăți la bază. Apoi s-a făcut liniște. Dar tot nu puteam citi. Eram atât de entuziasmat de faptul că pot face tot ce vreau, că de atâta entuziasm efectiv nu făceam absolut nimic. Eram exact pe dos față de Contele Luckner. Am început să delirez din nou, căci mi-am amintit de toată mizeria cu Tatiana. Apoi mi-a trecut prin minte că trebuie udat gazonul. Tata uitase să-mi traseze și sarcina asta, așadar nici nu trebuia să o fac. Dar am făcut-o. M-ar fi deranjat foarte mult dacă aș fi fost obligat s-o

fac, dar acum, când practic eram stăpânul casei, iar grădina era a mea, dintr-odată a început să-mi placă să ud gazonul. Stăteam desculț pe scara din fața casei și stropeam iarba cu furtunul galben. Dădusem drumul robinetului la maxim, jetul împroșca la cel puțin douăzeci de metri prin aer. Dar tot n-am reușit să ating colțurile cele mai îndepărtate, din partea din față a grădinii, deși am încercat să măresc jetul cu tot soiul de trucuri și reglări ale duzei. Fiindcă nu era permis nicidecum să cobor în fața scării. Era o condiție. În sufragerie White Stripes cântau cu volumul la maxim, ușa casei era deschisă iar eu, desculț și cu pantalonii suflecați, cu ochelarii de soare pe cap, ce să spun, eram Contele Cocaină de la Gaze, care își uda pământurile. Și puteam s-o fac în fiecare dimineață! N-aveam nicio problemă dacă mă vedea cineva. Dar în general nu mă vedea nimeni. Era opt jumate, vacanța mare, și totul zăcea cufundat în nemișcare. Doi pițigoi albaștri ciripeau prin grădină. Simpaticul, meditativul și înduioșător de proaspăt îndrăgostitul Conte Cocaină de Klingenberg se plimba singur-singurel prin ținuturile sale – ei bine, nu chiar singur. Jack și Meg, care-l vizitau adesea la reședința sa din Berlin, unde se retrăgea de fiecare dată când era obosit de paparazzi, au început să improvizeze o piesă muzicală în camera din spate. Contele li s-a alăturat pe dată și s-a pornit să scoată niște sunete super-tari la clarinet. Păsările ciripeau, apa clipocea... Nimic nu-i plăcea mai mult Contelui Cocaină de Klingenberg decât acele ore matinale cu pițigoi, când își uda gazonul. A îndoit furtunul de apă, a așteptat câteva secunde până când presiunea a atins nivelul maxim, și a lansat o rachetă sol-sol de treizeci de metri înspre rododendron. In the Cold, Cold Night… cânta Meg White.

Pe stradă se zărea o mașină rablagită. S-a apropiat încet de casa noastră și a cotit pe alee. Timp de un minut acea Lada Niva azurie a rămas în fața garajului nostru cu motorul în funcțiune, apoi motorul s-a oprit. Ușa din partea șoferului s-a deschis și pe acolo a coborât Chiștoc. Și-a proptit coatele pe plafonul mașinii și s-a uitat cum ud gazonul.

— Ah, a spus, după care a tăcut o vreme. Așa te distrezi?

16

Eu tot așteptam încordat să-l văd pe tatăl sau pe fratele lui sau pe altcineva coborând din mașină, dar n-a mai apărut nimeni. Și asta fiindcă nu mai era nimeni în mașină. Deși prin geamurile murdare cu greu îți dădeai seama de asta.

— Arăți ca un poponar căruia astă-noapte i s-a umplut grădina de căcat. Vrei să te duc undeva cu mașina, sau ai chef să rămâi pe-aici ca să mai stropești nițel? Mi-a oferit cel mai larg rânjet rusesc al lui. Hai, frate, urcă!

Bineînțeles că nu m-am urcat. Doar nu mă țicnisem de tot. M-am dus doar la mașină și am ocupat o jumătate din locul pasagerului, fiindcă nu voiam să stau pe alee așa, în văzul lumii.

Din interior Lada arăta și mai prăpădită decât pe dinafară. De sub volan atârnau niște cabluri, iar sub bord era înfiptă o șurubelniță.

— Te-ai sonat complet?

— E doar împrumutată, nu șterpelită, a zis Chiștoc. Dup-aia o duc la loc. Noi de multe ori ne-am ocupat cu așa ceva.

— Care noi?

— Frate-miu. El a și găsit-o. Rabla asta stătea pur și simplu în stradă, și practic e un hârb. Poate fi împrumutată fără grijă. Proprietarul nici n-o să observe.

— Și ce-i cu asta? am arătat spre salata de cabluri.

— Poți să le îndeși la loc.

— Ești sărit de pe fix. Și amprentele?

— Ce-i cu amprentele? De aia stai așa, într-o rână? M-a apucat de brațe – pe care mi le încrucișasem crispat la piept. Să nu faci pe tine. Faza cu amprentele e doar căcat de la televizor. Uite, atinge asta. Poți atinge orice. Hai acum să dăm o tură.

— Fără mine.

M-am uitat fix la el și n-am mai zis nimic. Era clar că s-a sonat.

— N-ai zis tu ieri că vrei să trăiești o aventură?

— Păi nu mă referam la pușcărie.

— Pușcărie!? Păi ești încă minor.

— Fă ce vrei. Dar fără mine.

Sincer vorbind, nici măcar nu știam ce înseamnă „minor”. Adică știam cu aproximație despre ce era vorba. Dar nu foarte precis.

— Minor – adică nimic nu ți se poate întâmpla. Dacă aș fi în locul tău, aș jefui o bancă, așa-mi zice mereu frate-miu. Până faci cinșpe ani. Frate-miu are treizeci. În Rusia te-ar bate de ți-ar suna apa-n cap, dar aici nu! Și-n plus, nimănui nu-i pasă de rabla asta, nici măcar proprietarului.

— No way!

— Doar o tură prin cartier.

— Nu.

Chiștoc a lăsat frâna de mână și, sincer vorbind, habar n-am de ce n-am coborât. De obicei sunt laș. Dar poate că tocmai d-aia, voiam să nu mai fiu laș. A apăsat cu piciorul stâng pedala din stânga, iar Lada a început să coboare lin pe alee, cu spatele. Chiștoc a apăsat apoi pedala din mijloc și mașina s-a oprit. A răsucit ceva în salata de cabluri, motorul a pornit, iar eu am închis ochii. Când i-am redeschis, alunecam pe Ketschendorfer. Am făcut dreapta pe Rotraudstraβe.

— N-ai semnalizat, i-am zis cu o voce jalnică, ținându-mi brațele încă apăsate pe piept. Simțeam că mor de emoție. Apoi am început să pipăi după centura de siguranță.

— Nu te teme. Conduc ca un campion de Formula 1.

— Atunci măcar semnalizează ca un campion.

— N-am dat niciodată semnal.

— Poftim?

— Ce rost are? Doar oamenii văd încotro o iau. Și oricum nu e nimeni pe-aici.

Într-adevăr, strada era complet goală. Și așa a rămas încă vreun minut. Apoi Chiștoc a cotit de două ori și dintr-odată am ajuns pe Allee der Kosmonauten. Care avea patru benzi. Începusem deja să intru în panică.

— OK, OK, acum hai să ne întoarcem. Te rog!

— Față de mine Mika Häkkinen e un căcat.

— Ai mai zis asta.

— Și nu-i adevărat?

— Nu.

— Pe bune. Nu conduc bine? a întrebat Chiștoc.

— Excelent, i-am zis și, amintindu-mi că ăsta era răspunsul standard al mamei mele la întrebarea standard a tatălui meu, am adăugat: Excelent, dragul meu!

— Ești sonat.

Chiștoc nu conducea chiar ca un campion, dar nici catastrofal. Nu mult mai bine, dar nici mai prost decât tatăl meu. Și măcar se îndrepta din nou spre

cartierul nostru.

— Nu poți respecta nici măcar o regulă de trafic? Aici era o linie continuă.

— Ești homo?

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ești homo?

— Nu ești în toate mințile?

— Mi-ai zis „dragul meu”.

— Am zis... ce? Asta se cheamă ironie.

— Așadar ești homo?

— Pentru că-s ironic?

— Și pentru că nu te interesează fetele.

M-a privit drept în ochi.

— Uită-te la stradă! i-am strigat, și trebuie să recunosc că încet-încet deveneam isteric. Conducea fără ca măcar să se uite în față. Așa făcea și tatăl meu uneori, dar era tata și mai avea și permis de conducere.

— Toți din clasă sunt morți după Tatiana. Complet leșinați după ea.

— După cine?

— După Tatiana. Avem în clasă o fată pe nume Tatiana. N-ai observat-o? Tatiana Superstar. Ești singurul care nu se uită la ea. Dar tu oricum nu te uiți după niciuna. Deci, ești homo? Întreb și eu…

Simțeam că mor.

— Oricum nu mi se pare ceva naşpa, a zis Chiştoc. Am un unchi la Moscova care toată ziua umblă în pantaloni de piele deschişi la cur. Altfel, unchiu-meu e total OK. Lucrează pentru guvern. E gay şi nu mai poate schimba asta. Pe bune că nu mi se pare ceva naşpa.

Demenţial. Nici mie nu mi se părea naşpa că cineva e homo. Chiar dacă în imaginea mea obişnuită despre Rusia nu încăpea cineva care umblă în pantaloni de piele cu curul descoperit. Dar ideea că aş ignora-o complet pe Tatiana – asta era o glumă, nu-i aşa? Fiindcă normal că o tratam de parcă nu exista. Ce altceva aş fi putut face? Pentru un zero absolut, un somnifer sonat cum eram eu, asta era singura posibilitate de a nu mă face complet de râs.

— Eşti idiot, i-am zis.

— E-n regulă, din punctul meu de vedere. Important e să nu te dai la găoaza mea.

— Termină odată, e scârbos.

— Unchiu-miu…

— Mai dă-l în căcat pe unchiu-tu! Nu sunt homo, frate. Nu ţi-a dat deloc prin cap că în toată perioada asta am fost într-o proastă dispoziţie?

— Pentru că nu semnalizez?

— Nu! Pentru că nu sunt homo, cretinule!

Chiştoc s-a uitat la mine cu o privire care arăta clar că nu pricepuse o iotă. Am tăcut. N-aveam chef să-l lămuresc. Nici nu intenţionasem să-i spun ceva, pur şi simplu vorbele îmi zburaseră pe gură. Nu vorbisem până atunci cu nimeni despre lucruri d-astea şi nu voiam să încep în momentul ăla.

— Nu pricep. Trebuia să mă prind? a zis Chiştoc. Nu eşti homo pentru că ai o stare proastă pe chestia asta? Ă?

M-am uitat pe geam, simţindu-mă insultat. Singurul lucru bun din toată afacerea asta era că deja mi se părea total indiferent faptul că tocmai opriserăm la un semafor pe roşu, că doi pensionari se holbau la noi prin

parbriz și că în curând urma să vină poliția să ne umfle. Aproape că îmi doream ca poliția să ne ia pe sus. Măcar am fi avut parte de ceva acțiune.

— Deci ai o stare de căcat. De ce?

— Fiindcă azi e ziua, frate.

— Ce zi?

— Petrecerea, cretinule. Petrecerea Tatianei.

— Nu-i cazul să spui căcaturi doar fiindcă ești dezorientat sexual. Ieri nici nu voiai să mergi acolo.

— Ba chiar voiam să merg.

— Nu văd nimic rău în asta, a zis Chiștoc punându-mi o mână pe genunchi. Nu mă interesează absolut deloc problemele tale sexuale și nici n-o să ciripesc mai departe, îți jur.

— Pot să-ți dovedesc, i-am spus. Vrei să ți-o dovedesc?

— Să-mi dovedești că nu ești homo? U-ha-ha. A dat din mâini ca și cum ar fi gonit muște imaginare.

Trecuserăm deja de Springfuhl. De astă dată Chiștoc n-a mai parcat direct în fața casei noastre, ci pe o mică străduță laterală, într-o fundătură, unde nimeni nu ne putea vedea coborând din mașină. Când în sfârșit am ajuns acasă, iar Chiștoc încă se holba la mine de parcă cine știe ce ar fi descoperit, i-am zis:

— Să nu mă faci răspunzător pentru ceea ce o să vezi. Și să nu râzi. Dacă râzi...

— N-o să râd.

— Știi că Tatiana e topită după Beyoncé?

— Da, normal. Aș fi șutit un CD pentru ea dacă m-ar fi invitat.

— Da. Oricum... chestia de aici.

Am scos desenul din sertar. Chiștoc l-a luat și l-a contemplat, ținându-l în fața ochilor, cu brațele întinse. Dar la început nu a dat mare atenție desenului, ci părții de pe verso, unde lipisem bine ruptura cu scotch, astfel încât din față abia se mai putea observa. S-a uitat atent la acea ruptură, apoi la desen, și în final a declarat:

— Deci avem sentimente...

O spunea pe bune, fără abureli, ceea ce mi se părea foarte curios. Și pentru prima dată m-am gândit că, până la urmă, tipul nu e așa de prost. Chiștoc înțelesese din prima ce înseamnă acea ruptură. Nu cred că mulți oameni și-ar fi dat seama pe loc ce se întâmplase. Chiștoc s-a uitat foarte serios la mine, și lucrul ăsta mi-a plăcut. Tipul era destul de ciudat, dar când situația ajungea la un anumit punct, devenea serios, nu mai era ciudat.

— Cât timp ți-a luat? Trei luni? Arată exact ca o poză. Și acum ce ai de gând să faci cu asta?

— Nimic.

— Trebuie să faci ceva ea.

— Ce să mai fac? Să merg la Tatiana și să-i zic „La mulți ani, am un mic cadou de ziua ta, și nu mă deranjează absolut deloc că i-ai invitat pe toți tâmpiții, iar pe mine nu, pe bune, nicio problemă, am trecut pe-aici întâmplător și nu stau deloc – sper să-ți placă desenul ăsta la care am muncit trei luni de mi-au sărit capacele”?

Chiștoc s-a scărpinat pe gât. A așezat desenul pe birou, l-a privit clătinând din cap, apoi s-a uitat din nou la mine și mi-a zis:

— Este exact ceea ce aș face eu.

17

— Trebuie să faci ceva, pe bune. O să înnebunești dacă nu faci nimic. Hai să trecem pe acolo. E aiurea să gândești că e penibil. Când stai într-o Lada șterpelită nimic nu e penibil. Îmbracă-te cu geaca ta mișto, ia-ți desenul și saltă-ți curu' în mașină.

— În niciun caz.

— Așteptăm până se întunecă și apoi îți salți curul în mașină.

— Noo.

— Și de ce nu?

— Nu sunt invitat.

— Nu ești invitat! Și ce dacă? Nici eu nu-s invitat. Și știi de ce? Logic – ticălosul de rus nu-i invitat. Dar știi de ce tu nu ești invitat? Vezi – nici măcar nu știi. Dar eu știu.

— Păi atunci spune-o, deșteptule. Pentru că sunt plictisitor și arăt ca un căcat.

Chiștoc a clătinat din cap.

— Nu arăți ca un căcat. Sau poate că arăți. Dar nu e vorba de asta. Motivul e că nu există absolut niciun motiv să te invite. Nu atragi atenția. Trebuie să atragi atenția, frate.

— Ce vrei să spui cu atrasul atenției? Să apar matol în fiecare zi la școală?

— Nu. Doamne, nu. Dar dacă aș fi fost în locul tău, aș fi arătat ca tine și aș fi locuit aici și aș fi avut țoale d-astea… aș fi fost invitat deja de o sută de ori!

— Ai nevoie de țoale?

— Nu ocoli subiectul. Imediat cum se întunecă plecăm la Werder.

— Nici vorbă.

— Nu mergem la petrecere. Doar trecem pe-acolo.

Ce idee total dementă. Mai exact erau trei idei în total, una mai dementă ca alta: să ne facem apariția neinvitați, să traversăm Berlinul cu Lada și – cea mai tâmpită dintre toate – să iau cu mine desenul. Fiindcă era foarte limpede că și Tatiana și-ar fi dat seama ce însemna desenul ăla. Nu voiam absolut deloc să merg acolo.

I-am repetat fără încetare că nu vreau să merg acolo, răstimp în care Chiștoc conducea spre Werder. La început i-am spus să întoarcă, fiindcă m-am răzgândit. Apoi am susținut că niciunul nu cunoaște adresa exactă, după care i-am jurat că n-o să cobor din Lada nici în ruptul capului când vom ajunge acolo.

Pe toată durata îndelungatei călătorii mi-am ținut mâinile fixate la subsuori. De data asta nu din cauza amprentelor, ci fiindcă îmi tremurau de zor. Pe bord, în fața mea, stătea Beyoncé, care tremura la rându-i.

În ciuda agitației mele am observat că Chiștoc conduce mai atent decât dimineață. Ocolea străzile cu câte două benzi și își ridica piciorul de pe pedala de accelerație cu mult timp înainte ca semafoarele să se schimbe în roșu, ca să nu oprim drept în intersecții, iar pietonii să se holbeze la noi. La un moment dat am fost nevoiți să tragem pe dreapta într-un refugiu, fiindcă începuse să plouă și ștergătoarele de parbriz nu funcționau. Dar asta s-a întâmplat când aproape că ieșiserăm din Berlin. Turna cu găleata. Ploaia torențială a durat însă doar cinci minute, după care aerul mirosea demențial de bine.

Urmăream cu privirea cum stropii sunt goniți de pe parbriz de curentul mașinii în mers și pentru prima dată mi-am dat seama cât de bizar e să hoinărim pe înserate pe străzile Berlinului, în mașina nimănui, apoi în afara orașului pe aleile dinspre vest, să lăsăm în urma noastră benzinării

singuratice și indicatoarele spre Werder. Dintr-odată soarele roșu s-a ascuns în spatele norilor negri. Nu mai spuneam nimic, nici Chiștoc nu vorbea deloc, și eram bucuros că el fusese atât de hotărât cu petrecerea, pe când aparent eu nu voiam nicidecum să mergem într-acolo. Timp de trei luni nu mă gândisem la nimic altceva – și taman acum venise momentul, iar eu urma să apar ca cel mai caraghios om de pe pământ în fața Tatianei.

Casa nu a fost greu de găsit. Probabil că am fi găsit-o și dacă am fi mers pe străzi de-a lungul râului Havel, dar chiar la intrarea în localitate în fața noastră au apărut două mountain bikes încărcate cu saci de dormit – André și încă un idiot. Chiștoc a condus la o distanță respectabilă în spatele lor, și la un moment dat am văzut casa. Cărămizi roșii, grădina din față plină-ochi de biciclete, și o imensă larmă venind dinspre lac. Doar la o sută de metri distanță. M-am lăsat să alunec de pe scaun în spațiul pentru picioare și între timp Chiștoc a coborât geamul rotind manivela, și-a scos nonșalant cotul în afară și a trecut cu opt kilometri jumate pe oră pe lângă toți cei adunați acolo. Aproximativ o duzină stăteau în grădina din față și în dreptul ușii deschise, și tipii ăștia țineau în mâini pahare, sticle, mobile și țigări. Mult mai mulți erau în grădina mare. Fețe familiare și nefamiliare, fete din clasa paralelă, îmbrăcate bestial. Și în mijlocul tuturor, strălucind ca soarele, Tatiana!

Poate că nu-i invitase pe cei mai cretini și pe ruși, dar în rest chemase toată suflarea. Încet, în spatele nostru casa se făcea nevăzută. Nimeni nu ne remarcase, și mi-am dat seama că nu am absolut niciun plan ca să-i dau Tatianei desenul. Am început să mă gândesc serios să-l azvârl din mers pe geam. Cu siguranță l-ar fi găsit cineva și i l-ar fi dat. Dar înainte să apuc să fac vreo tâmpenie, Chiștoc a oprit și a coborât. L-am urmărit îngrozit. Nu știu dacă întotdeauna e atât de penibil să fii îndrăgostit, dar în orice caz, se pare că eu n-aveam deloc talent la așa ceva. În timp ce mă luptam cu mine însumi, ca să mă decid dacă e mai bine să mă scufund cu totul la podea și să-mi acopăr capul cu geaca sau să mă cațăr înapoi pe scaun și să-mi compun o mutră plictisită, din spatele casei din cărămidă roșie au fost lansate artificii. Explodau pe cer în roșu și galben. Aproape toată lumea a fugit în grădină, unde se lansau artificiile. Pe trotuar mai rămăseseră doar André cu bicicleta lui și Tatiana, care îi ieșise în întâmpinare.

Și Chiștoc.

Chiștoc stătea drept în fața lor. Ei se holbau la el ca și cum nu l-ar fi recunoscut, și probabil că nici nu-l recunoscuseră. Deoarece Chiștoc purta ochelarii mei de soare. Și, în plus, niște blugi de-ai mei și geaca mea gri. Înainte de a pleca golisem șifonierul și-i dădusem lui Chiștoc cadou trei pantaloni și niște cămăși, pulovăre și chestii d-astea, ca să nu mai arate ca ultimul cur rusesc, ci ca un adevărat hipster din Gute Zeiten, schlechte Zeiten[12]. Și nu intenționasem să sune ca o insultă. Dar pur și simplu nu mai arăta ca el însuși. În plus, avea prin păr și o tonă de gel. Am văzut cum i s-a adresat Tatianei și cum i-a răspuns ea. A răspuns iritată. Chiștoc mi-a făcut un semn cu mâna pe la spate. Ca hipnotizat, am coborât din mașină și... nu mă întrebați ce s-a întâmplat după aia. N-am idee. Brusc m-am pomenit stând cu desenul lângă Tatiana și am impresia că se uita la mine la fel de iritată cum se uitase mai devreme la Chiștoc. Dar de fapt nici n-am văzut.

Am spus: „Uite."

Am spus: „Beyoncé."

Am spus: „Un desen."

Am spus: „Pentru tine."

Tatiana s-a uitat fix la desen și, înainte de a apuca să-și ridice privirea, l-am auzit pe Chiștoc spunându-i lui André: „Noo, n-avem timp. Mai avem de rezolvat ceva." M-a înghiontit, s-a întors la mașină, iar eu l-am urmat. A pornit motorul și ne-am luat tălpășița. Am lovit cu pumnii în bordul mașinii în timp ce Chiștoc schimba în viteza a doua și se îndrepta spre capătul străzii, care era o fundătură.

— Să le arăt? a întrebat el.

N-am răspuns. Nu eram în stare.

— Să le arăt? a întrebat iar Chiștoc.

— Fă ce vrei! am strigat. Eram atât de ușurat.

Chiștoc s-a năpustit spre capătul fundăturii, a rotit scurt volanul la dreapta, apoi la stânga, a tras frâna de mână și exact în mijlocul străzii a executat o rotire de 180. Era să zbor pe geam.

— Nu iese întotdeauna, a zis Chiștoc plin de sine. Nu întotdeauna.

A trecut în viteză pe lângă casa din cărămidă roșie și cu coada ochiului am observat că ăia încă erau pe trotuar. Timpul părea să se fi oprit. Tatiana, cu desenul în mână, André, cu bicicleta alături, și Natalie, care tocmai venise din spate, prin grădină.

Lada a luat următoarea curbă cu șaizeci pe oră, iar eu încă loveam bordul mașinii cu pumnii.

— Calc-o! am strigat.

— Exact asta fac.

— Calc-o și mai tare! am strigat, și m-am uitat cum pumnii mei lovesc de zor.

„Ușurare” era puțin spus pentru ce simțeam.

12 Aproximativ „La bine și la rău” – telenovelă difuzată de televiziunea germană.

18

Fugeam prin coridorul întunecos și îngust, în care nu se putea vedea mare lucru, am cotit-o la stânga pe ușa cu balustrade de fier și m-am proptit cu spatele de perete, menținând în câmpul vizual cele două tancuri și ușa. L-am văzut pe Chiștoc cum aleargă și o cotește, m-am prins de călcâiele lui și, chit că era cu spatele, am putut să-mi dau seama cât e de perplex. Dar a fugit ca nebunul, cel puțin încă trei minute, fără să observe că sunt deja în spatele lui. S-a oprit într-un spațiu liber. Am ridicat pușca și am țintit. O explozie de sânge a țâșnit din el și s-a prăbușit fără viață.

— Căcat, a spus, de unde tot apari? Nu te văd nicicum.

Am schimbat pe armă automată, i-am făcut ciur cadavrul și am început să țopăi în jurul lui.

— Da, bine, da, bine. Mai calmează-te, frate.

Chiștoc a apăsat din nou pe start, dar n-avea șanse. N-avea nicio strategie în teren. Puteam să merg ore întregi în spatele lui fără să-și dea seama, și de fiecare dată îl făceam praf. Eram un fel de campion mondial la Doom, iar Chiștoc n-avea scăpare.

Și-a scos încă o bere.

— Ce-ar fi să o luăm din loc pur și simplu? a întrebat.

— Ce?

— În vacanță. Că doar n-avem nimic de făcut. Să mergem și noi în vacanță, ca toți oamenii normali.

— Cum adică?

— Luăm Lada și plecăm.

— Nu chiar asta fac oamenii normali.

— Dar am putea s-o facem, nu-i așa?

— Nu. Apasă pe start.

— De ce nu?

— Nu.

— Dacă o să te bat, a zis Chiștoc. Să spunem, dacă te bat o dată în cinci runde. Sau în zece runde. Să zicem zece.

— Nu mă bați nici într-o sută.

— În zece.

Și-a dat toată osteneala. Mi-am vârât în gură un pumn de chipsuri, am așteptat până a ajuns la fierăstrăul cu lanț și m-am lăsat tăiat în bucăți.

— Pe bune acum, am spus. Să presupunem că facem asta.

Aproape toată ziua trăseserăm unul în altul. Am fost de două ori în piscină. Chiștoc mi-a povestit de frate-său, apoi descoperise berea în frigider și a dat trei sticle pe gât. Am încercat și eu să beau una. Mai băusem bere până atunci, dar niciodată nu-mi plăcuse gustul, și nici atunci nu mi-a plăcut. Totuși, am reușit să dau gata trei sferturi de sticlă. Numai că n-a avut niciun efect asupra mea.

— Și dacă ăia ne toarnă?

— N-o să ne toarne. Ș-apoi, dacă ar fi vrut s-o facă, ar fi făcut-o de mult, și poliția ar fi fost deja aici. Ăia nu știu că Lada a fost furată. Ne-au văzut cel mult zece secunde, și precis se gândesc că e a lui frate-miu sau ceva de genul ăsta.

— Și de fapt unde vrei să mergem?

— Nu contează.

— Când pleci la drum, ar fi bine totuși să știi încotro te îndrepți.

— Am putea merge la neamurile mele. Am un bunic în Valahia.

— Și unde stă?

— Cum adică unde stă? În Valahia.

— Pe aici, prin apropiere, sau pe unde?

— Ce?

— Undeva pe la mama naibii?

— Nu undeva la mama naibii, frate. În Valahia.

— Păi e totuna.

— Ce e totuna?

— Undeva la mama naibii și Valahia înseamnă același lucru.

— Nu pricep.

— E doar o expresie, frate, am zis și am băut restul de bere din sticlă. Valahia e doar o expresie! Așa cum zici „la capătul pământului”. Sau „unde a-nțărcat mutu´ iapa”.

— Familia mea e de acolo.

— Păi nu ești din Rusia?

— Da, dar o parte e de acolo. Bunicul. Și sora bunicului și străbunicul și – ce ți se pare așa ciudat?

— Păi asta sună ca și cum ai avea un bunic la capătul pământului. Sau unde a-nțărcat mutu’ iapa.

— Și ce e atât de ciudat?

— Capătul pământului nu există, frate! Capătul pământului înseamnă un loc foarte, foarte îndepărtat. Și nici Valahia nu există. Când spui de cineva că trăiește în Valahia, înseamnă că stă în pampas.

— Și nu există nici pampas?

— Nu.

— Dar bunică-miu acolo stă.

— În pampas?

— Mă calci pe nervi, pe bune. Bunică-miu trăiește undeva, în curul lumii, într-o țară care se numește Valahia. Și acolo o să mergem mâine.

Din nou se făcuse foarte serios, și la fel devenisem și eu.

— Cunosc o sută cincizeci de țări cu capitalele lor cu tot, am spus luând o înghițitură din sticla de bere a lui Chiștoc. Valahia nu există pe nicăieri.

— Bunică-miu e cool. Poartă două țigări la ureche. Și n-are decât un dinte. Am fost acolo la cinci ani, sau cam așa ceva.

— Ce ești până la urmă? Rus? Sau valah, sau ce?

— German. Am și pașaport.

— Dar de unde vii?

— Din Rostov. Asta e în Rusia. Dar familia e de peste tot. Nemți de pe Volga. Etnici germani. Și șvabi bănățeni, valahi, evrei țigani…

— Ce?

— Ce „ce”?

— Evrei țigani?

— Da, frate. Și șvabi și valahi…

— Nu există.

— Ce nu există?

— Evrei țigani. Spui căcaturi. Mi-ai spus numai căcaturi.

— Absolut deloc.

— Evreii țigani sunt ca francezii englezi! Nu există.

— Normal că nu există francezi englezi, a zis Chiștoc. Dar există evrei francezi. Și există și evrei țigani.

— Țigani evrei.

— Exact. Și ăștia poartă o chestie pe cap și umblă prin toată Rusia și vând covoare. Toți îi știu pe ăia care poartă ceva pe cap. Kipa. Kipa pe cap.

— Kipa în curul meu. Nu cred niciun cuvânt.

— Ai văzut filmul cu Georges Aznavour? Chiștoc ținea morțiș să-mi dovedească.

— Filmul e film, i-am tăiat-o eu. În viața reală nu poți fi decât ori evreu, ori țigan.

— Dar țiganul nu e religie, frate. Evreul e religie. Țigan e unul fără casă.

— Ba ăla fără casă e întâmplător berber.

— Berbere sunt covoarele, a replicat Chiștoc.

M-am gândit intens și, după ce l-am întrebat în cele din urmă pe Chiștoc dacă chiar e țigan evreu, iar el a dat foarte serios din cap în semn aprobator, l-am crezut.

Însă n-am crezut balivernele cu bunică-său. Deoarece știam că Valahia e doar o expresie. I-am demonstrat lui Chiștoc într-o sută de feluri că Valahia nu există și am simțit cum vorbele mele devin convingătoare când sunt

însoțite de gesturi ample cu brațele. Chiștoc a făcut aceleași gesturi, apoi s-a dus să mai aducă bere și m-a întrebat dacă mai vreau una. Dar cum berea nu avea niciun efect asupra mea, am cerut Cola.

Am privit tulburat cum o muscă se cațără pe masă. Aveam impresia că și musca e tulburată, fiindcă eu eram tulburat. Eram sigur că niciodată nu mă mai distrasem atât de bine. Chiștoc a pus două sticle pe masă și a rostit:

— O să-i vezi. Bunicul și soră-sa și doi veri și patru verișoare, iar verișoarele sunt frumoase ca orhideele – o să vezi.

Într-adevăr gândul a început să-mi dea încet târcoale. Dar abia a plecat Chiștoc, că verișoarele și toți ceilalți s-au risipit în ceață, au dispărut, și în urma lor a rămas doar o senzație de jale. Exact jalea care te face să urli. N-avea nicio legătură cu Chiștoc. Avea legătură cu Tatiana. Și cu faptul că n-aveam nici cea mai mică idee despre ce gândea ea atunci despre mine și că probabil nici nu aveam să aflu vreodată, și în acel moment aș fi dat multe să fiu în Valahia sau oriunde în lume, numai la Berlin nu.

Înainte de mă duce la culcare, am deschis încă o dată laptopul. Am găsit patru mesaje de la tata, care se plângea că mi-am închis mobilul și că nici telefonul de jos nu merge, așa că am fost nevoit să mai născocesc un text pentru el, ca să-i explic că la mine totul era super-OK. Ceea ce și era. Și fiindcă nu aveam deloc chef de mesajele alea și nu-mi venea nimic în minte, am deschis alături Wikipedia și am introdus „Valahia”. Și abia atunci am căzut cu adevărat pe gânduri.

19

Noaptea de sâmbătă spre duminică. Ora patru e ideală, spusese Chiștoc. Ora patru dimineața. N-am dormit aproape deloc, am ațipit pe la jumătatea nopții, dar când am auzit pași pe terasă m-am trezit instantaneu. Am fugit la ușă – în întuneric, Chiștoc cu ranița lui. Vorbeam în șoaptă, deși de fapt n-aveam niciun motiv să vorbim astfel. Chiștoc și-a lăsat ranița în hol, apoi am luat-o din loc.

La întoarcerea din Werder el parcase Lada tot pe strada unde se părea că zăcuse dintotdeauna, adică la doar zece minute de casă. O vulpe a trecut chiar prin fața noastră, îndreptându-se spre centru. O mașină de la salubritate a gonit pe lângă noi, ne-am intersectat cu o pensionară care tușea. În general băteam la ochi mai mult ca în timpul zilei. La treizeci de metri de mașină Chiștoc mi-a făcut semn să mă opresc, așa că m-am lipit de o tufă. Simțeam cum îmi bubuie inima. Chiștoc a scos din geantă o minge de tenis galbenă. A apăsat-o pe mânerul Ladei și, cu palma întinsă, i-a aplicat o lovitură. Nu reușeam să-mi dau seama la ce e bună operațiunea asta, dar Chiștoc a șoptit „Meseriașii în acțiune!” și a deschis ușa. Mi-a făcut semn să mă apropii.

După care a mai meșterit ceva pe la cabluri, a pornit mașina și a încercat să iasă din parcare împingând cu bara de protecție mașina din față și pe cea din spate. Stăteam ghemuit pe scaunul din dreapta și studiam mingea de tenis. O minge de tenis obișnuită cu o gaură de grosimea unui deget.

— Și faza asta merge la toate mașinile?

— Nu la toate. La alea cu închidere centralizată… și cu pompă vacuum.

S-a strecurat la mustață afară din parcare în timp ce eu apăsam și presam mingea în mână, fără să reușesc să pricep. „Rușii ăștia”, mi-am zis.

Zece minute mai târziu umpleam Lada la maxim. Garajul nostru are acces direct la casă, așa că am cărat acolo tot ceea ce părea întrucâtva de folos. În

primul rând pâine, pesmeți, cutii de conserve, chestii de întins pe pâine și altele de genul ăsta, fiindcă ne-am gândit că probabil o să și mâncăm la un moment dat. De aceea aveam nevoie, desigur, și de farfurii și cuțite și linguri. Am băgat și un cort de trei persoane, saci de dormit și saltele de izopren. Dar imediat am scos saltelele și le-am înlocuit cu saltele pneumatice. Și tot așa, jumătate dintre obiectele din casă se mutau în mașină, după care iar începeam să le scoatem. Multe lucruri nu ne erau absolut deloc necesare. Se făcuse o mare vânzoleală. Ne certam de exemplu dacă să luăm sau nu rotilele. Dacă am fi rămas fără benzină, unul dintre noi s-ar fi încălțat cu ele până la stația de alimentare, zicea Chiștoc, dar eu găseam că ar fi fost potrivită mai degrabă bicicleta rabatabilă. Sau puteam face un tur cu bicicleta. Abia la final ne-a venit ideea de a lua cu noi un bidon cu apă, ceea ce la final s-a dovedit cea mai bună idee dintre toate. Sau unica, de fapt. Fiindcă, din păcate, toate celelalte au fost idei pur cretine. Rachete de badminton, un teanc uriaș de benzi desenate Manga, patru perechi de pantofi, trusa lui tata de scule, șase pizza congelate. În orice caz, ceea ce n-am luat cu noi au fost mobilele. „Ca să nu ne poată localiza vreun limbist”, a spus Chiștoc.

Și nici CD-uri. Lada deținea într-adevăr două boxe uriașe în spate, dar n-avea decât un casetofon îngălat, care fusese înșurubat sub torpedou. Ceea ce mă încânta, sincer să fiu, fiindcă nu trebuia s-o mai ascult pe Beyoncé și în mașină. Și bineînțeles că am luat cu noi și cei două sute de euro și toți banii pe care îi mai aveam, deși nu mi-era deloc clar ce am putea face cu ei. Îmi închipuiam că vom străbate zone nepopulate, practic întinderi de deșert. Nu mă uitasem prea atent pe Wikipedia la direcția pe care trebuia s-o pornim către Valahia. Dar nu mi-aș fi imaginat în veci toată tevatura care a urmat.

20

Mi-am scos brațul pe geam și am pus capul pe el. Mergeam cu 30 pe oră printre pajiști și câmpii, deasupra cărora soarele răsărea încet, undeva în spatele Rahnsdorf-ului, și era cel mai frumos și mai straniu lucru pe care-l trăisem vreodată. E greu de spus ce găseam straniu, deoarece era doar o călătorie cu mașina și fusesem deseori la drum cu mașina. Totuși, e altceva când stai lângă adulți care discută despre beton decorativ sau Angela Merkel, ba chiar și atunci când nu stau lângă tine și nu vorbește nimeni. Chiștoc își scosese la rându-i brațul în afară și, ținând volanul cu mâna dreaptă, urca o pantă ușoară. Părea că Lada străbate singură câmpurile, era o cu totul altă călătorie, o altă lume. Totul era mai mare, culorile mai puternice, zgomotele erau Dolby Surround și, sincer să fiu, nu m-aș fi mirat dacă ne-ar fi apărut brusc din față Tony Soprano, un dinozaur sau o navă spațială.

Ieșiserăm din Berlin pe drumul cel mai scurt, lăsând în spatele nostru traficul de dimineață, și străbăteam localități de periferie, străzi izolate și drumuri de țară pustii. Ceea ce ne-a făcut să ne dăm seama că n-avem la noi nicio hartă. Doar un plan cu străzile Berlinului.

— Hărțile sunt pentru fătălăi, a declarat Chiștoc, și aici e logic că avea dreptate. Dar cum să ajungi până în Valahia atunci când nici măcar nu știi unde vine Rahnsdorf s-a dovedit în scurtă vreme a fi o problemă. Așa că am luat-o spre sud. Fiindcă Valahia se afla în România, iar România e la sud.

Următoarea problemă a fost că habar n-aveam unde e sudul. Era încă înainte de prânz și apăruseră nori grei ce prevesteau furtuna, iar soarele dispăruse de tot. Afară erau minimum patruzeci de grade. O zi mai toridă și sufocantă decât cea precedentă.

Aveam o mică busolă la brelocul pe care mi-l dăduse un automat de gumă de mestecat, dar în mașină nu prea indica sudul, iar afară arăta tot ce voia ea. Am oprit special ca să verificăm lucrul ăsta, iar când m-am urcat la loc

în mașină, am observat că sub covorașul meu e ceva – o casetă. Se numea The Solid Gold Collection – Richard Clayderman, și de fapt nu era muzică, ci o clămpăneală la pian, Mozart. Dar nu aveam nimic altceva, și cum nu știam dacă mai are și altceva înregistrat, am băgat-o în casetofon. Patruzeci și cinci de minute. Sfinte Sisoe! Trebuie să recunosc că după ce ni s-a făcut destulă greață de Rișard și pianul lui, am ascultat caseta și pe verso, unde se auzea exact același lucru, dar tot era mai bine decât nimic. Pe bune, nu i-am spus-o lui Chiștoc și nici acum nu o declar cu plăcere, dar muzica asta în caca-minor m-a scos complet din circulație. N-am făcut altceva decât să mă gândesc la Tatiana și la felul în care s-a uitat la mine când i-am oferit desenul, iar când a început „Baladă pentru Adeline” ne-am năpustit pe autostradă.

De fapt, la bretelele de intrare pe autostradă ne-am cam încurcat, iar Chiștoc, care într-o oarecare măsură știa să șofeze, dar până atunci nu experimentase condusul pe autostrăzile din Germania, manevra ca nebunul schimbătorul de viteze. Când a trebuit să intre în trafic, a pus o frână completă, a accelerat din nou, a frânat încă o dată și a mers încetișor pe banda de refugiu până când într-un final a reușit să se încadreze pe stânga. Din fericire nimeni nu ne presa din spate. Mă ghemuisem, ținându-mi picioarele încordate, și m-am gândit că dacă am fi murit în acel moment ar fi fost din cauza lui Rișard și a pianului lui. Dar n-am murit. Clămpănitul de pian s-a transformat în zgomot de nivelul zborurilor la mare înălțime, ca atare ne-am pus de acord ca la prima ieșire de pe autostradă să o luăm din nou pe străduțe și pe drumuri de țară. S-a ivit însă o problemă. Pe autostradă a apărut în stânga noastră un tip cu un Mercedes negru care se uita la noi și ne făcea semne ca nebunul. Ne indica niște cifre cu degetele și își ținea mobilul în sus, sugerându-ne că scrie numărul nostru de înmatriculare. Mie îmi intrase frica în oase, dar Chiștoc a dat pur și simplu din umeri și s-a făcut că-i mulțumește omului că ne-a atenționat că încă mergem cu farurile aprinse, după care l-am pierdut în coloana de mașini.

Chiștoc arăta într-adevăr un pic mai mare de paișpe ani. Dar în niciun caz de optsprezece. Și n-aveam idee nici cum arăta prin geamurile îngălate în timp ce gonea cu viteză maximă. Ca să verificăm acest lucru, am făcut mai întâi câteva încercări pe un drum cotit de țară. M-am așezat pe bordură și Chiștoc a trecut de douăzeci de ori pe lângă mine, ca să-mi pot da seama cât

de adult pare. Drept pernă și-a așezat pe scaun cei doi saci de dormit, și-a pus din nou ochelarii mei de soare, de data asta în păr, și-a vârât o țigară în colțul gurii și în final și-a lipit pe față niște bucăți de bandă neagră izolantă pentru a simula o barbă a la Kevin Kurányi. De fapt, nu arăta ca Kevin Kurányi, ci ca unul de paișpe ani care și-a lipit bandă izolantă pe față. Drept care și-a smuls toată deghizarea și și-a lipit sub nas o bandă mică, pătrată. Așa arăta ca Hitler, dar de la o anumită distanță chiar că părea cea mai potrivită înfățișare. Și, dat fiind că eram deja în Brandenburg, lucrul ăsta nu putea duce nici la conflicte politice.

Mai rămânea doar problema cu orientarea. Pe panouri era afișată Dresda, care sigur se afla în sud, așa că am luat-o în acea direcție. Dar când eram nevoiți să alegem între două drumuri, o luam de fiecare dată, dacă era posibil, pe cel mai neimportant, cu mai puține mașini. Însă pe astea apăreau din ce în ce mai puține indicatoare de drum, care te informau doar despre satul următor, nu și despre Dresda. Oare sudul era în direcția Burig, sau prin Freienbink? Am dat cu banul. Chiștoc găsea mișto faza, și a declarat că o să ne orientăm numai după monedă. Capul pentru la dreapta, pajura pentru la stânga, iar dacă rămânea pe muchie, o luam drept înainte. Logic, moneda nu rămânea niciodată pe muchie, așa că n-am mai luat-o deloc înainte. De aceea în curând am renunțat la jocul cu moneda și am mers după regula dreapta-stânga-dreapta-stânga, după propunerea mea, dar nici așa n-a fost mai bine. Atunci când o iei alternativ la dreapta și la stânga, te gândești că n-ai cum s-ajungi să te învârți în cerc, însă noi am reușit. Când am trecut a treia oară pe lângă panoul care indica la stânga Markgrafpieske și la dreapta Spreenhagen, lui Chiștoc i-a venit ideea să ne îndreptăm doar către localități al căror nume începe cu M sau cu T. Dar fără îndoială că erau prea puține d-astea. Am propus să o luăm doar către localitățile la care borna kilometrică arată un număr prim, dar când am ajuns la Bad Freienwalde 51 km am cotit-o greșit, și când ne-a picat fisa (trei ori șaptesprezece), eram deja în altă parte.

Într-un sfârșit soarele și-a făcut apariția. Într-un lan de porumb drumul se bifurca. Puțin oblic, la stânga, se arăta un drum nesfârșit pavat cu pietre, iar la dreapta nisip cât vedeai cu ochii. Ne-am luat la ceartă pentru drumul care ne-ar fi dus mai spre sud. Soarele nu ajunsese încă la apogeu. Era cu puțin înainte de ora unsprezece.

— Sudul e acolo, a spus Chiștoc.

— Acolo e Estul.

Am coborât și am mâncat câțiva biscuiți cu ciocolată, care era deja pe jumătate topită. Insectele din lanul de porumb făceau o gălăgie îngrozitoare.

— Știai că poți identifica punctele cardinale cu un ceas?

Chiștoc și-a scos ceasul. Un vechi model rusesc, din cele care trebuie întoarse ca să meargă. Îl ținea între noi, dar nu știam cum o să funcționeze chestia asta și nici el n-avea habar. Trebuia probabil ca unul dintre arătătoare să indice cumva soarele, și atunci celălalt ar fi indicat Nordul, sau cam așa ceva. Dar cu puțin înainte de ora unșpe ambele arătătoare indicau soarele, ceea ce în mod cert nu reprezenta Nordul.

— Poate că arată și Sudul, a zis Chiștoc.

— Și atunci la unșpe jumate Sudul o să fie acolo?

— Sau poate o fi din cauza orei de vară. Vara nu funcționează. Îl întorc cu o oră înapoi.

— Și ce o să se schimbe? Într-o oră arătătorul o să mai dea o tură. Ca și cum punctele cardinale s-ar roti în permanență.

— Păi dacă busola se rotește – poate că e o girobusolă.

— O girobusolă!

— N-ai auzit niciodată de girobusolă?

— O girobusolă n-are nimic de-a face cu rotitul. Nu se rotește de una singură, am spus. Are ceva cu alcool. E alcool înăuntru.

— Mă fraierești.

— Știu dintr-o carte în care unii capturează o corabie și un marinar sparge busola, pentru că era bețiv, și așa pierd toți complet orientarea.

— Parcă nu sună ca într-o carte de specialitate.

— Și totuși, așa e. Cartea se numea, cred, Ursul de mare. Sau Lupul de mare.

— Vrei să zici Lupul de stepă. Acolo e vorba și de droguri. Așa ceva citește frate-miu.

— Întâmplător Lupul de stepă[13] e o formație, am spus.

— Așadar, fiindcă nu știm exact unde e Sudul, aș spune s-o luăm pur și simplu pe drumul ăla neasfaltat, a zis Chiștoc și și-a pus ceasul la mână. Pe acolo e mai puțin trafic.

Și, ca de obicei, a avut dreptate. A fost o decizie bună. Timp de o oră întreagă nu am întâlnit nicio mașină. Pe acolo nici măcar nu se mai zăreau case la orizont. Pe câmp vedeai dovleci mari cât mingile medicinale.

13 Steppenwolf este titlul unui roman al lui Hermann Hesse, dar și numele unei formații americane din anii 1960-1970.

21

S-a pornit vântul, apoi s-a domolit. Soarele a dispărut din nou în spatele norilor întunecați și două picături de ploaie au căzut pe parbriz. Picăturile erau atât de mari, că s-a udat aproape tot parbrizul. Chiștoc conducea mai repede, copacii înalți se încovoiau în bătaia vântului și brusc o rafală a izbit mașina noastră, că aproape am ajuns pe sensul opus. Chiștoc a cotit pe un drum bolovănos, între două lanuri de grâu. Zdrăngănitul pianului devenea din ce în ce mai dramatic și după un kilometru drumul s-a terminat în mijlocul câmpului.

— Acum doar n-o să mă mai întorc, a spus Chiștoc fără să frâneze, forțând mașina să înainteze. Firele de grâu se izbeau de tablă și de uși. Chiștoc a lăsat roțile să tureze în gol în mijlocul lanului de grâu, a trecut într-o viteză mai mică și a accelerat. Motorul a demarat încet și, precum un plug de zăpadă, capota mașinii despica marea de grâu galben. Cu toate că Lada scotea zgomote ciudate, a străbătut ogorul aproape fără efort. Doar orientarea era dificilă, nu se putea vedea bine din cauza grâului. Niciun orizont. O a treia rafală de ploaie a căzut peste parbrizul nostru. Terenul începuse să urce ușor în pantă. Am trecut peste mici dâmburi și curbe și ne-am lovit de o brazdă pe care noi înșine o arasem cu un minut mai devreme. I-am propus lui Chiștoc să încerce să scrie numele noastre pe câmp, ca să poată fi citite din elicopter sau mai târziu pe Google Earth. Încă de la prima literă am pierdut orientarea. Ne-am învârtit pur și simplu în cerc, ne-am târât pe un povârniș și, când am ajuns sus de tot, câmpul s-a terminat brusc. Chiștoc a frânat în ultima secundă. Jumătatea din spate era cufundată încă printre cereale, iar botul mașinii admira de sus peisajul. În fața noastră, pe o coastă abruptă, se întindea o pajiște de păscut de un verde crud, care lăsa privirea să cadă nestingherită peste câmpuri nesfârșite, pâlcuri de copaci și străduțe, dealuri și lanțuri de dealuri și munți și poieniște și păduri. Nori se adunau la orizont. Deasupra unei clopotnițe îndepărtate se zăreau fulgere, dar era o liniște mormântală. Pe parbriz se auzea plescăind cea de-a patra rafală de ploaie. Chiștoc a oprit motorul. Eu l-am oprit pe Clayderman.

Minute întregi am privit și atât. Norișori albi zburau printre cei negri. Văluri gri-albăstrui de ceață se zăreau deasupra dealurilor îndepărtate și a celor mai apropiate. Norii se ridicau și veneau spre noi ca un tăvălug.

— Independence Day, a zis Chiștoc.

Am scos pâine, Cola și marmeladă. În timp ce ne ocupam cu aranjarea unui picnic în mașină, s-a făcut întuneric. Era amiază, dar se întunecase ca noaptea. Imediat am văzut cum pe o pajiște o vacă se prăbușește la pământ. Prima dată am crezut că m-am înșelat, dar și Chiștoc o văzuse. Toate celelalte vaci se întorseseră cu fundul la vânt, dar aia se răsturnase pur și simplu. Apoi vântul a încetat brusc, la fel cum se iscase. Timp de un minut nu s-a întâmplat nimic, nu se mai putea vedea nici măcar inscripția de pe eticheta sticlei de Cola. Apoi o găleată de apă s-a revărsat pe parbriz. Ploaia a dat peste noi ca o cortină.

Ore întregi. Fulgera, tuna și turna. O creangă plină de frunze de grosimea unui braț zbura prin vale de-ai fi zis că e un zmeu lansat de vreun copil. Spre seară, când ploaia în sfârșit s-a oprit și am coborât din mașină, întreg ogorul devenise întins ca-n palmă, iar pajiștile din fața noastră se transformaseră în mlaștină. Era imposibil să mergem mai departe, ne-am fi împotmolit. Așa că ne-am petrecut prima noapte în vârful colinei, dormind pe bancheta mașinii. N-a fost superconfortabil, dar nu prea aveam alternative, dată fiind mlaștina din jurul nostru.

22

N-am dormit aproape deloc, însă partea bună a fost că încă de la primele raze de soare l-am văzut deja pe țăranul care își făcea drum cu tractorul prin vale. Nu știam dacă ne-a văzut și el, dar l-am trezit pe Chiștoc, care a pornit imediat mașina. Mai mult am alunecat la vale în ogorul de pe colină decât am rulat, apoi am ajuns din nou în stradă și am plecat de acolo.

Între timp biscuiții cu ciocolată deveniseră din nou comestibili și, după ce i-am consumat pe post de mic dejun, Chiștoc a încercat să mă învețe să conduc, pe o pajiște de la marginea pădurii. La început nu am fost super-încântat, dar Chiștoc era de părere că e aberant să șterpelești mașini dacă nu știi să le conduci. În plus, susținea că mi-ar fi frică, ceea ce era corect.

Chiștoc mi-a făcut o demonstrație și am fost atent să văd cum face, ce pedală calcă și cum schimbă vitezele. Văzusem deseori asta și la părinții mei, dar nu dădusem niciodată atenție. Nu mai știam exact de ce trebuie să apeși pedala cutare.

— La stânga e ambreiajul. Îi dai drumul foarte încet și în același timp accelerezi… Vezi? Vezi?

Bineînțeles că nu vedeam nimic. Să dau drumul? Să accelerez? Chiștoc mi-a explicat.

La pornire se bagă în viteza întâi. Trebuie să apeși ambreiajul și cu piciorul drept să atingi ușor pedala de accelerație și simultan să eliberezi ambreiajul. Ăsta era cel mai dificil lucru, pornirea. Mi-au trebuit douăzeci de demarări până când în sfârșit Lada s-a pus în mișcare, și în acel moment am fost atât de surprins, că am ridicat brusc ambele picioare – mașina a făcut un salt și motorul s-a oprit.

— Apasă iar ambreiajul ca să nu oprești motorul. Și la frânare să apeși simultan ambreiajul, altfel motorul moare.

Însă până la frânare a mai durat ceva timp. Pedala de frână se apasă tot cu piciorul drept, și la început n-am priceput de ce trebuie să fie așa. Dintr-un anumit motiv, ambele picioare erau mereu tentate să apese frâna. Într-un sfârșit am reușit să fac mașina să ruleze, am dat o tură prin poiană cu treapta întâi și a fost demențial. Lada făcea ce voiam. Când am accelerat, motorul a început să huruie și Chiștoc a spus că trebuie să apăs complet ambreiajul timp de trei secunde. Am apăsat pedala de ambreiaj și Chiștoc a selectat treapta a doua pentru mine.

— Acum bagă viteză! a spus, și brusc am țâșnit cu treizeci la oră. Din fericire, poiana era foarte mare. Am exersat vreo două ore. Atâta mi-a trebuit până când am reușit să pornesc singur mașina, să bag în treapta a treia și să trec într-una inferioară fără a opri mereu motorul. Eram leoarcă de nădușeală, dar nici nu voiam să mă dau bătut. Chiștoc stătea întins pe saltea la marginea pădurii și se bronza, și toată ziua s-au abătut pe acolo doar doi trecători care nu ne-au luat în seamă. La un moment dat am frânat brusc în dreptul lui Chiștoc și l-am întrebat cum funcționează de fapt faza cu scurtcircuitul. Fiindcă, după ce învățasem să conduc, voiam desigur să cunosc și restul.

Chiștoc și-a ridicat ochelarii de soare pe cap, s-a așezat pe scaunul șoferului și și-a vârât mâinile în grămada de cabluri:

— Pe ăsta de aici trebuie să-l pui pe plus continuu, firul cinșpe pe treizeci. Pentru asta e clema mare. Și trebuie să fie mare. Pui astfel contactul sub tensiune, apoi pui firul cincizeci, care duce la releul demarorului – așa. Comandă activată.

— Și la fel merge la orice mașină?

— Numai pe asta o știu. Dar frate-miu zice că da. Firul cinșpe, treizeci și cincizeci.

— Și cu asta basta?

— Mai trebuie să deblochezi volanul. Restul e un fleac. Pui piciorul aici și țac. Și, desigur, pompa de benzină șuntată.

Bineînțeles, pompa de benzină șuntată. N-am mai adăugat nimic. La fizică învățasem ceva despre curentul electric. Că există plus și minus și că electronii străbat cablurile precum apa o conductă și tot tacâmul. Dar se părea că asta n-avea nimic de-a face cu ceea ce se petrecea în Lada noastră. Comandă activată, plus continuu – părea ca și cum prin acea mașină curgea un cu totul alt curent decât cel din cablurile de la ora de fizică, ca și cum am fi aterizat într-o lume paralelă. Unde pesemne ora de fizică era lumea paralelă. Fiindcă faptul că sistemul funcționa demonstra că Chiștoc are dreptate.

23

S-a urcat la volan și ne-am întors la șosea. După ce am lăsat în urmă o brutărie, într-un mic sătuc, ni s-a făcut amândurora poftă de cafea. Am parcat mașina într-un tufiș, la capul satului, și ne-am întors pe jos la brutărie. Acolo am cumpărat cafea și sendvișuri, și tocmai când dădeam să mușc din chifla mea, în spatele meu cineva a strigat:

— Klingenberg, ce cauți pe-aici?

Lutz Heckel, tona pe catalige, stătea la masa din spatele nostru. Alături de el, o megatonă pe catalige și încă o tonă pe butuci, nu chiar la fel de mare.

— Și mongolul e aici, a spus Heckel surprins, dar pe un ton care lăsa să se înțeleagă ce părere are el despre mongoli în general și despre Chiștoc în special.

— În vizită la rude, am zis eu și m-am răsucit iute. Nu-mi părea un moment propice pentru conversație.

— Habar n-aveam că ai rude pe-aici!

— Eu, a spus Chiștoc și a închinat cu paharul de cafea peste masă. În Zwietow există un lagăr de primire a sclavilor.

Nu îmi aminteam să-l fi văzut pe Heckel la petrecerea Tatianei, dar la următoarea întrebare s-a interesat cum am ajuns acolo. Chiștoc i-a tras o bălmăjeală despre un tur cu bicicleta.

— Coleji de-ai tăi di clasă? am auzit cum întreabă megatona, după care o vreme n-am mai auzit nimic. La un moment dat la masa din spatele nostru au zdrăngănit niște chei de mașină, banca a fost mutată din loc și picioarele lui tata Heckel au trecut pe lângă noi, îndreptându-se către brutărie. A ieșit cu brațele pline de sendvișuri, a pus patru dintre ele pe masa noastră și ne-a strigat:

— Na, șeva ca lumia di îmbucat pientru braavii noștri bițiclișți!

După care a ciocănit în lemn și familia tonelor s-a dislocat, îndreptându-se spre piața din centru.

— Uh, a spus Chiștoc, iar eu nu mai știam ce să zic. Am mai rămas multă vreme în fața brutăriei. Până ne-a trebuit din nou cafea. Și din nou sendvișuri.

La fiecare jumătate de oră un autocar cu turiști dădea un tur prin piața din centru. Undeva, mai sus de sat, se afla o mică cetate. Chiștoc stătea cu spatele la stația de autobuz, dar eu a trebuit să-i privesc de fiecare dată pe pensionarii care se revărsau din autocare. Căci erau în exclusivitate pensionari. Toți purtau haine maro sau bej și pălăriuțe caraghioase, și când ajungeau în dreptul nostru, unde începea o ușoară pantă, începeau să ofteze de parcă până atunci alergaseră la maraton.

Niciodată nu mi-am putut imagina că eu însumi voi deveni vreodată un astfel de pensionar bejuliu. Fiindcă toți oamenii vârstnici pe care îi cunoșteam erau pensionari bej. La fel și pensionarele. Cu toții bej. Îmi venea extrem de greu să-mi închipui că aceste doamne bătrâne au fost odată tinere. Că la un moment dat au avut vârsta Tatianei și seara se aranjau și mergeau în localuri de dans, unde erau etichetate drept dudui șarmante, sau cam așa ceva, în urmă cu vreo cincizeci sau o sută de ani. Desigur, nu toate. Unele trebuie să fi fost încă de pe-atunci urâte și șterse. Dar și oamenii urâți și șterși probabil că și-au propus la vremea respectivă să facă ceva în viață, cu siguranță că au avut planuri de viitor. Și cei complet normali și-au făcut planuri de viitor, și garantat că în acele planuri nu se vedeau transformați în pensionari bej. Cu cât mă gândeam mai mult la acei bătrâni care se revărsau din autocare, cu atât mă simțeam mai deprimat. Cel mai mult mă deprima gândul că printre acele pensionare trebuie să fi fost unele care în tinerețea lor nu fuseseră plictisitoare sau șterse. Care fuseseră frumoase, alese Miss pe la baluri, de care toți fuseseră îndrăgostiți și pentru care în urmă cu șaptezeci de ani cineva stătuse pe turnul de indieni și se emoționase doar pentru că vedea lumina aprinzându-se în dormitorul lor. Aceleași fete erau în prezent pensionare bej și nu mai puteau fi deosebite de celelalte pensionare bej. Toate aveau aceeași piele gri, nas și urechi groase, și asta m-a deprimat atât de mult, că aproape că mi s-a făcut rău.

— Psst, a șoptit Chiștoc uitându-se undeva, în fața mea. I-am urmărit privirea și am descoperit doi polițiști care mergeau de-a lungul unui șir de mașini parcate, verificând fiecare număr de pe plăcuța de înmatriculare. Fără să scoatem vreun zgomot, ne-am luat paharele de carton și ne-am întors alene, fără să atragem atenția, la tufa unde parcasem Lada. Apoi am luat-o pe drumul pe care veniserăm de dimineață și înapoi la șosea, și de-acolo tot înainte cu suta de kilometri la oră. N-a trebuit să discutăm prea mult despre ceea ce urma să facem în continuare.

Într-o pădurice am găsit un loc de parcare unde oamenii își lăsau mașinile și plecau la plimbare. Din fericire erau acolo multe mașini, fiindcă n-a fost deloc ușor să găsim una a cărei plăcuță de înmatriculare să poată fi deșurubată. Majoritatea nu aveau deloc șuruburi. Până la urmă am găsit o veche broscuță VW cu număr de München. I-am pus în schimb plăcuța noastră, cu speranța că proprietarul nu va observa foarte repede.

Apoi am făcut popas după câțiva kilometri pe un drum oarecare ce șerpuia printre câmpuri, înainte de a o coti într-o pădure uriașă, unde am lăsat Lada pe terenul unui joagăr părăsit. Ne-am luat rucsacurile și am pornit prin pădure.

Nu avuseserăm intenția de a abandona deja Lada, dar în ciuda înlocuirii plăcuței de înmatriculare, nu ne simțeam în largul nostru. Cea mai inteligentă idee ni se părea scoaterea din circulație a mașinii, măcar pentru o vreme. Să petrecem poate o zi, două în pădure și mai târziu să revenim să aruncăm o privire, ăsta era planul. Deși nici ăsta nu era planul ideal. Nu aveam nici măcar idee dacă noi eram cei căutați. Și dacă nu o să ne caute și peste două zile.

Cărarea noastră ducea în sus, iar la înălțime se zărea pădurea. Pentru a admira peisajul exista și o mică platformă înconjurată de un zid, iar priveliștea asupra ținutului era destul de mișto. Dar cel mai mișto lucru era un mic chioșc de unde puteai să-ți cumperi apă și ciocolată și înghețată. Și cum nu trebuia să murim de foame, am rămas în apropierea acestui chioșc. Nu departe de munte se găsea o pajiște în pantă, și acolo am găsit un locșor liniștit, în spatele unor tufe uriașe de soc. Ne-am întins la soare și am moțăit, petrecându-ne ziua astfel. Pentru noapte ne-am echipat în mod corespunzător cu Snickers și Cola, apoi ne-am vârât în sacii de dormit și am

ascultat cum cântă greierii. De-a lungul zilei trecuseră drumeți, bicicliști și autobuze ca să admire priveliștea, dar după ce s-a întunecat n-a mai apărut nimeni – aveam întreg muntele la dispoziția noastră. Încă mai era cald, aproape prea cald, iar Chiștoc, după ce și-a turnat din plin gel în păr, a reușit să-l păcălească pe proprietarul chioșcului și să facă rost de două beri. A deschis sticlele cu bricheta.

Deasupra noastră se zăreau din ce în ce mai multe stele. Stăteam întinși pe spate și vedeam cum printre stelele mici apar unele și mai micuțe, iar printre cele micuțe altele și mai mărunte. Negrul se adâncea la nesfârșit.

— E bestial, a spus Chiștoc.

— Da, am răspuns, e bestial.

— E mult mai mișto decât la televizor. Deși și la televizor e ok. Ai văzut Războiul stelelor?

— Logic.

— Ai văzut Starship Troopers?

— Cu maimuțele?

— Cu insectele.

— Și la final cu creierul uite-așa? Uriașul creier de gândac cu chestiile alea scârboase gelatinoase?

— Da!

— E beton.

— Da, e beton.

— Și imaginează-ți că pe undeva, pe sus, pe una dintre stelele astea, exact așa ceva se petrece! Acolo trăiesc insecte care în secunda asta dau pe bune o bătălie pentru a lua în stăpânire Universul – și nimeni habar n-are.

— În afară de noi, am zis.

— Exact, în afară de noi.

— Deci noi suntem singurii care știm. Nici insectele nu știu că noi știm.

— Pe bune acum, nu crezi asta? Chiștoc s-a sprijinit în coate și s-a uitat la mine. Nu crezi că mai există și altceva? Bine, vreau să zic nu neapărat insecte. Dar altceva?

— Habar n-am. Am mai auzit că poate fi ceva. E absolut improbabil să existe, însă totul e infinit de mare, și atunci din absolut improbabil ori infinit îți rezultă totuși un număr, adică un număr de planete unde trebuie să existe ceva. Fiindcă uite, la noi a reușit. Și garantat că pe undeva pe sus există și insecte uriașe.

— Exact asta e și părerea mea, exact părerea mea! Chiștoc s-a întins la loc pe spate și s-a uitat insistent în sus. Demențial, nu? a spus el.

— Da, demențial.

— Mi se face pielea de găină.

— Și ia gândește-te. Insectele au precis și un cinematograf de-al lor! Fac filme pe planeta lor și undeva, la un cinema de insecte, tocmai se uită la un film în care acțiunea are loc pe Pământ și e despre doi băieți care fură o mașină.

— Și ăsta ar fi un film horror total! a zis Chiștoc. Insectelor le e scârbă de noi fiindcă nu suntem absolut deloc gelatinoși.

— Dar toți cred că este doar un science-fiction, și că în realitate nu existăm. Oameni și mașini – chestia asta-i aburealã totală. Niciunul dintre ei n-o înghite.

— În afară de două insecte tinere! Ele cred asta. Două insecte care merg la școală și care tocmai au șterpelit un elicopter de-al armatei și zboară de colo colo deasupra planetei insectelor și se gândesc exact la același lucru. Se gândesc că noi existăm, fiindcă și noi ne gândim că ele există.

— Demențial!

— Da, demențial.

Mă uitam la stele și infinitatea lor de neconceput și eram întrucâtva speriat. Eram tulburat și speriat în același timp. M-am gândit la insecte care aproape că deveneau vizibile în mica lor galaxie ce pâlpâia și m-am răsucit spre Chiștoc, care s-a întors către mine, m-a privit în ochi și mi-a spus că totul e o aiureală. Și așa și era. Era cu adevărat o aiureală.

Iar greierii au cântat toată noaptea.

24

Dimineața, când m-am trezit, m-am pomenit singur. Am aruncat o privire în jur. Pajiștea mică era cufundată într-o ceață ușoară, iar de Chiștoc nici urmă. Dar fiindcă salteaua lui pneumatică era încă acolo, la început nu m-am îngrijorat prea mult. Am încercat să îmi continui somnul, dar neliniștea mi-a dat ghes. M-am dus la platforma pentru panoramă și m-am uitat cu atenție în toate direcțiile. Eram singurul om de pe munte. Chioșcul nu fusese încă deschis. Soarele arăta ca o piersică roșie într-un castron cu lapte și odată cu primele raze de soare am zărit un grup de bicicliști care urcau drumul pieptiș, după care n-au mai trecut nici zece minute până când a ajuns urcând și Chiștoc. M-am simțit destul de ușurat. Fugise până jos la joagăr ca să vadă dacă Lada mai e acolo. Era încă acolo. Ne-am sfătuit o vreme și la final ne-am hotărât să continuăm totuși drumul cu mașina, fiindcă așteptarea aia parcă n-avea sens.

Între timp bicicliștii ajunseseră în dreptul nostru lângă zid, o duzină de băieți și fete de vârsta noastră și un adult. S-au așezat să-și ia micul dejun și vorbeau încet între ei. Arătau de-a dreptul ciudat. Pentru o excursie cu clasa grupul era prea mic, pentru o familie, prea mare, iar pentru un tur al căminului de handicapați erau prea bine îmbrăcați. Dar era ceva la ei care nu se potrivea. Purtau toți cam același fel de țoale. Nu țoale de marcă, dar nici nu arătau ieftin, dimpotrivă. Foarte scumpe și întrucâtva retardate. Și toți aveau fața foarte, foarte curată. Nu știu cum să descriu asta, dar fețele lor arătau cumva curate. Cel mai ciudat era însă însoțitorul. Vorbea cu ei de parcă le era subordonat. Chiștoc a întrebat-o pe una dintre fete din ce cămin au evadat, iar fata i-a zis:

— Din niciun cămin. Suntem nobili pe roți. Ne deplasăm de la o proprietate la alta.

Tipa a spus chestia aia pe un ton foarte serios și politicos. Poate că a vrut să facă o glumă și era vorba de turul de cicliști al școlii locale de clovni.

— Și voi la fel? a întrebat ea.

— Noi la fel?

— Faceți tot un tur cu bicicleta?

— Noi suntem automobiliști, a explicat Chiștoc.

Fata s-a întors spre băiatul de lângă ea și i-a zis:

— N-ai avut dreptate. Sunt automobiliști.

— Și ce sunteți voi mai exact? Nobili pe roți?

— Ce ți se pare atât de neobișnuit? Automobiliștii sunt mai puțin neobișnuiți?

— Da, dar… „nobili pe roți”?

— Da, și voi proletari pe motoare?

Frate, aia era dusă rău. Probabil că în fața școlii de clovni tocmai se revărsase o ditamai încărcătură de cocaină. În cele din urmă n-am mai aflat ce făceau pe bune băieții și fetele pe munte, dar într-adevăr ceva mai târziu pe șosea am depășit cu Lada tot grupul și fata ne-a făcut cu mâna, iar noi i-am răspuns la salut. Așadar faza cu roțile cel puțin se potrivea. În acel moment ne-am simțit iarăși super-siguri pe noi, și i-am propus lui Chiștoc ca, dacă vom fi nevoiți să ne adresăm unul altuia cu nume de cod, atunci el să fie Contele Lada, iar eu Contele Cocaină.

25

Dar singura problemă în dimineața aia era că n-aveam ce mânca.

Luaserăm cutii de conserve, dar nu și desfăcătorul. Ne mai rămăseseră trei pesmeți, dar n-aveam unt. Iar cele șase pizza congelate se înmuiaseră. Erau imposibil de mâncat. Am încercat totuși să coc o bucată cu bricheta, dar n-a mers, așa că în cele din urmă cele șase discuri au zburat din mașină ca OZN-urile de pe o stea căzătoare.

Salvarea a apărut după câțiva kilometri. Un indicator galben ne trimitea la stânga, într-un sătuc, și de același indicator era agățată o plăcuță: Norma 1 km. De la distanță se vedea deja uriașul supermarket, ca o cutie de pantofi drept în mijlocul peisajului.

Satul învecinat era foarte mic. L-am străbătut pe tot, am parcat în fața unui hambar imens, unde nu ne vedea nimeni, și ne-am întors pe jos. Deși toată localitatea era compusă doar din vreo zece străzi, care toate se întâlneau la o fântână din piața centrală, n-am reușit s-o descoperim pe cea care ducea la supermarket. Chiștoc zicea s-o luăm la stânga. Eu voiam să mergem înainte, puțin oblic, iar pe stradă nu vedeam pe nimeni care ar fi putut să ne lămurească. După ce am bântuit o vreme pe ulițele pustii, în final ne-am intersectat cu un băiat pe bicicletă, o bicicletă din lemn fără pedale. Ca să înainteze trebuia să-și arunce picioarele înainte și înapoi. Avea aproximativ doișpe ani și era cam cu zece ani prea mare pentru acea bicicletă. Genunchii i se târâiau pe pământ. S-a oprit drept în fața noastră și s-a holbat la noi cu niște ochi uriași de mega-broască handicapată.

Chiștoc l-a întrebat unde se află Norma, iar puștiul a zâmbit, fiind pesemne ori foarte tupeist, ori habarnist. A scos la iveală niște gingii incredibil de mari.

— Noi nu cumpărăm de la supermarket, ne-a explicat el hotărât.

— Interesant. Și unde e?

— Cumpărăm numai de la Froehlich.

— Ah, la Froehlich. Chiștoc a dat din cap în semn aprobator, ca un cowboy care nu vrea să-i facă vreun rău celuilalt cowboy. Pe noi ne-ar interesa însă cum putem să ajungem de aici la Norma.

Băiatul a dat frenetic din cap, și-a ridicat o mână la tâmplă, ca și cum ar fi vrut să se scarpine, iar cu cealaltă ne-a arătat indecis întreaga regiune. Apoi arătătorul lui a descoperit brusc o țintă printre case. La orizont, printre plopii înalți, se putea zări o fermă izolată.

— Acolo-i Froehlich! Unde facem noi cumpărături.

— Fantastic, a spus Chiștoc. Și acum repet: Cam pe unde e supermarketul?

Gingiile mari dezgolite ne-au convins că nu mai putem conta pe un răspuns. Însă pe stradă nu vedeam pe nimeni altcineva căruia am fi putut să ne adresăm.

— Și ce vreți de-acolo?

— Și ce vrem de-acolo? Maik, Maiki, ce vrem oare de la supermarket?

— Vreți să luați ceva? Sau doar să vă uitați? a întrebat puștiul.

— Să ne uităm? Tu te duci vreodată la supermarket ca să te uiți?

— Hai să mergem, am spus, o să-l găsim noi. Vrem să cumpărăm de mâncare.

Aveam impresia că n-are niciun sens să-l luăm la mișto pe băiatul cu ochi de broască.

În acel moment în fața unei case a apărut o femeie foarte masivă și foarte palidă, care a strigat:

— Friedemann! Friedemann, vino înăuntru! E ora doișpe.

— Imediat, a răspuns băiatul cu voce schimbată. Brusc căpătase același ton cântător ca al mamei lui.

— Cum adică vreți să cumpărați de mâncare? a mai întrebat el, dar între timp Chiștoc ajunsese deja lângă femeie și a întrebat-o cum ajungem la Norma.

— Ce fel de Norma?

— Supermarketul, i-a explicat Friedemann.

— Ah, supermarketul mare, a spus femeia. Avea o față destul de impresionantă. Complet scofâlcită, dar cumva viguroasă. Ne-a spus: Noi nu cumpărăm niciodată de acolo. Noi cumpărăm doar de la Froehlich.

— Am auzit.

Chiștoc și-a etalat cel mai politicos zâmbet. Se pricepea de minune la zâmbetul ăla. Întotdeauna am avut senzația că îl exagerează puțin. Pe de altă parte, el oricum arăta ca unul scăpat dintr-o hoardă de mongoli, așa că lucrurile se compensau.

— Și ce faceți acolo?

Doamne, oare toată familia era la fel? Niciunul nu știa ce se face într-un supermarket?

— Cumpărături, am spus.

— Cumpărături, a zis femeia și și-a încrucișat brațele pe piept, ca și cum ar fi vrut să se înfrâneze să ne indice întâmplător sau împotriva voinței sale drumul spre supermarket.

— Mâncare! Vor să cumpere de mâncare, a turnat Friedemann.

Femeia s-a uitat la noi suspicioasă și s-a interesat dacă suntem de prin zonă – și ce avem de gând să facem pe-acolo. Chiștoc i-a povestit despre turul de biciclete, cu care străbăteam Germania de Est, iar femeia a măturat cu privirea strada în sus și-n jos. Nicio bicicletă la orizont.

— Și avem o pană, am spus eu, făcând ca Friedemann pe bicicleta lui, apoi am arătat într-o direcție nedefinită. Dar neapărat trebuie să ne cumpărăm ceva, practic nici nu ne-am luat micul dejun și…

Fără să-și schimbe expresia feței și atitudinea, ne-a spus:

— La ora asta e prânzul. Vă invităm cu drag, tineri berlinezi. Sunteți musafirii noștri.

Apoi și-a dezvelit gingiile, nu chiar la fel de mult ca Friedemann, iar Friedemann, cu un țipăt, care pesemne voia să exprime un soi de entuziasm, și-a întors bicicleta și s-a târât cu ea spre casă. Între timp, în fața ușii apăruseră trei sau patru copii, care se holbau la noi cu ochii lor mari de broască.

N-am știut ce să spun, nici Chiștoc nu știa.

— Ce e de mâncare? a întrebat el în cele din urmă, și a reieșit că urma să ni se dea pilaf cu mazăre. Ce altceva putea fi?! M-am scărpinat la ureche, iar Chiștoc și-a pus la bătaie cea mai tare armă din dotare. Și-a deschis fantele ochilor de mongol, s-a aplecat un pic și a declarat:

— Sună fantastic, preastimată doamnă.

Faza asta m-a terminat. Germana pentru emigranți, Lecția a doua.

— De ce ai făcut asta? i-am șoptit în timp ce mergeam în spatele femeii, și drept răspuns Chiștoc a dat neajutorat din mâini, ca și cum ar fi vrut să-mi spună „Păi ce altceva era să fac?”.

Dar înainte de a apuca să intrăm în casă după femeie, ea i-a făcut un semn lui Friedemann, care ne-a luat de mâini și ne-a condus în grădină, după ce am dat un tur casei. Nu mă simțeam în apele mele. M-a liniștit doar semnul lui Chiștoc, care și-a atins iute tâmpla cu arătătorul, când Friedemann nu era atent.

În grădină trona o masă de lemn uriașă, albă, cu zece scaune. Patru dintre ele erau deja ocupate de frații lui Friedemann. Cea mai mare era o fată de

vreo nouă ani, cel mai mic, un băiat de cam șase ani, și toți aveau aceeași înfățișare. Mama a adus mâncarea într-o oală enormă în care se afla terciul de orez. Categoric felul ăla era un terci: pilaf cu mazăre. În terciul gălbui pluteau ierburi verzi și bucăți minuscule de mazăre. Mama ne-a servit pe toți cu polonicul de supă, dar nimeni n-a atins mâncarea. În schimb, ca o trupă de comando, toți și-au ridicat simultan brațele și s-au prins de mâini. Pentru că toată familia se holba la noi, ne-am prins și noi mâinile. S-a nimerit să apuc mâna lui Chiștoc și pe cea a lui Friedemann. Cu capul înclinat, mama a zis:

— Ei da, poate că azi nu e nevoie să facem asta neapărat. În semn de recunoștință pentru ziua de azi, să-i salutăm pur și simplu pe oaspeții noștri veniți de departe și să mulțumim pentru toate darurile și… poftă bună.

După care mâinile s-au scuturat, s-a mâncat, și orice se poate spune, dar terciul a fost pur și simplu gustos.

Când am terminat, Chiștoc și-a împins farfuria goală din față și i-a declarat gazdei că mâncarea a fost o delicatesă, ceea ce am confirmat și eu. Femeia a reacționat încrețindu-și fruntea. M-am scărpinat la ureche și am repetat că nu mai mâncasem ceva atât de bun de o veșnicie, la care Chiștoc a adăugat că a fost o super-delicatesă. Femeia și-a arătat puțin gingiile, a tușit în pumn, iar Fiedemann s-a uitat la noi cu ochi imenși de broască. După care a venit desertul. Sfinte Sisoe!

Aș fi preferat să nu povestesc. Dar o să spun totuși. Florentine, fata de nouă ani, a adus desertul pe o tavă. Era o chestie albă, spumoasă, cu zmeură pe deasupra, împărțită în opt castronașe. Opt castronașe de mărimi diferite. M-am gândit că o să se încingă o bătaie pentru porția cea mai mare – dar m-am înșelat.

Cele opt castronașe stăteau adunate în mijlocul mesei și nimeni nu le atingea. Doar se foiau cu toții pe scaune și o priveau pe femeie.

— Repede, repede! a spus Friedemann.

— Mai întâi să mă gândesc, a zis ea, închizând un moment ochii. Bun. Știu cum facem. Ne-a aruncat o privire prietenoasă mie și lui Chiștoc, apoi s-a

uitat din nou în jur. Ce primește Merope Gaunt pentru lanțul viperinilor când…

— Doișpe galioni! a urlat Friedemann. A țâșnit de pe scaun și masa s-a clătinat.

— Zece galioni! au urlat toți ceilalți.

Mama a clătinat din cap și a zâmbit:

— Cred că Elisabeth a fost cea mai iute.

Cu nonșalanță, Elisabeth și-a extras cel mai mare castron cu cea mai multă zmeură. Florentine a protestat, fiindcă pretindea că a fost la fel de iute, iar Friedemann, dându-și cu pumnii în cap, a strigat:

— Zece! Ce prostănac! Zece!

Chiștoc m-a împuns cu piciorul pe sub masă. Am dat din umeri. Viperini? Galioni?

— Poate că n-ați citit Harry Potter? a întrebat mama. Nu-i nimic. Schimbăm subiectul.

S-a gândit din nou o clipă și între timp Elisabeth a luat cu lingura puțină spumă și a ținut-o în aer. A așteptat până când Friedemann s-a uitat la ea, apoi și-a vârât încet lingura în gură.

— Geografie și științele naturii, a spus mama. Cum se numește corabia cu care Alexander von…

— Pizarro! a urlat Friedemann, și scaunul lui a zburat în spate. Și-a tras imediat în dreptul său cel de-al doilea castronaș, și-a lipit nasul de margine și a șoptit: Zece, zece! Cum am putut să zic doișpe?

— Este nedrept, a replicat Florentine. Și eu am știut. Numai că el urlă așa de tare.

În continuare mama a întrebat ce se sărbătorește de Rusalii, și cred că nici nu mai e nevoie să povestesc cum s-a sfârșit jocul. Când au rămas doar cele mai mici două castronașe, mama a întrebat care a fost primul președinte german. Eu am pariat pe Adenauer, iar Chiștoc pe Helmut Kohl. Chiar și așa mama a vrut să ne dea desertul, dar Florentine s-a opus. Și ceilalți s-au opus. Pe bune că în acel moment aș fi renunțat complet la desert, dar Jonas, băiatul cel mai mic de șase ani, i-a înșirat în ordine pe toți președinții Germaniei Federale, după care a preluat conducerea jocului și ne-a întrebat care este capitala Germaniei.

— Ei, io unu' aș zice că-i Berlin, am spus.

— Și io la fel, a declarat Chiștoc, în timp ce dădea serios din cap.

Și orice se poate spune, dar și spuma cu zmeură a fost delicioasă. Jur că n-am mâncat în viața mea o spumă atât de meseriașă.

La final am mulțumit pentru masă și, când să ne luăm rămas-bun, Chiștoc a spus:

— Am și io o întrebare-test. Cum poți stabili nordul cu ajutorul unui ceas, dacă ceasul…

— Limba mică spre soare! Bisectoarea unghiului cu ora doișpe arată sudul! a urlat Friedemann.

— Corect, a zis Chiștoc și a împins înspre el castronașul lui cu restul de zmeură.

— Și eu știam, a spus Florentine. Numai că el țipă mereu așa de tare.

— Deci, poate că și eu aș fi știut, a zis Jonas, vârându-și degetul în ureche. Sau poate că n-aș fi știut. Nu știu, oare aș fi știut?

S-a uitat întrebător la mama sa, iar maică-sa l-a mângâiat drăgăstoasă pe păr și a dat din cap, în semn că sigur și el ar fi știut.

26

La despărțire ne-au însoțit cu toții până la poartă, unde am primit în dar un dovleac uriaș, care zăcea acolo pe pământ. În caz că ni se făcea foame, ne-ar fi prins bine. L-am luat și n-am știut ce să mai spunem. Am fluturat mâinile multă vreme în semn de rămas-bun.

— Mișto oameni, a zis Chiștoc, și m-am întrebat dacă a vorbit serios.

Mi se părea că nu putea să o spună serios, fiindcă mai devreme arătase cu degetul la tâmplă. Dar expresia feței lui m-a lămurit că nu glumea deloc. Că fusese serios în ambele cazuri. Și faza cu arătătorul a fost pe bune, la fel și expresia „mișto oameni”. Și avea perfectă dreptate. Erau niște oameni mișto și sonați. Simpatici și cam duși, făceau o mâncare bestial de bună și, în afară de asta, știau incredibil de multe lucruri – cu excepția locului în care se afla supermarketul. Asta nu știau.

Dar în final l-am găsit și așa. Când ne-am întors în stradă, unde era parcată Lada, încărcați cu dovleacul și cu două pungi uriașe Norma, pline cu cumpărături, eu am depus dovleacul pe caldarâm și m-am tras într-o parte, într-un tufiș, ca să fac pipi. Chiștoc a continuat să meargă cu pași hotărâți, fără să-și întoarcă privirea – și povestesc asta în detaliu numai fiindcă, din păcate, este important.

Când am ieșit înapoi dintre tufișuri, Chiștoc se îndepărtase cu o sută sau o sută cincizeci de metri și mai avea câțiva pași până la mașină. Am luat din nou dovleacul și, în același moment, exact la mijlocul distanței dintre mine și Chiștoc, dinspre o alee a apărut un bărbat, care târa în stradă o bicicletă. A ridicat bicicleta, a întors-o cu fundu-n sus și a sprijinit-o pe ghidon și șa. Bărbatul purta o cămașă gălbuie, pantaloni verzui prinși cu două cleme de bicicletă, iar în suportul de bagaj se afla o șapcă albă, care se rostogolise de acolo când întorsese bicicleta. Și abia după șapcă mi-am dat seama că e polițist. Am putut să văd atunci și ceea ce nu observasem mai devreme. În

fața hambarului uriaș nu era doar o căsuță cu țigle roșii, ci pe fațadă avea agățată și o plăcuță verde-alb cu sigla poliției. Șeriful local.

Șeriful nu ne văzuse. A tot învârtit de pedale, a scos o legătură de chei din buzunar și a încercat să așeze pe butuc lanțul sărit. N-a funcționat astfel, așa că a trebuit să-și folosească degetele. Și-a contemplat apoi mâinile murdare, a început să și le frece una de alta, și atunci m-a văzut. De la cincizeci de metri depărtare și ușor în pantă: un băiat cu un dovleac uriaș. Ce să fac? Văzuse că vin spre el, așa că am continuat să merg. Căram doar un dovleac, care era al meu. Picioarele îmi tremurau, dar se pare că aia a fost cea mai bună decizie. Șeriful satului s-a întors la bicicleta lui. Apoi însă s-a uitat în sus, în partea cealaltă, și l-a descoperit pe Chiștoc. În acel moment, Chiștoc ajunsese deja la mașină, trântise sacoșele cu cumpărături pe bancheta din spate și se pregătea să se așeze pe scaunul șoferului. Mâinile polițistului s-au oprit din frecat. S-a uitat fix în direcția aia, a făcut un pas înainte și s-a oprit din nou. Un băiat care se urcă într-o mașină nu este neapărat suspect. Chiar dacă deschide portiera șoferului. Era clar ce ar fi urmat de îndată ce Chiștoc ar fi pornit motorul. Trebuia să fac ceva. Am apucat zdravăn dovleacul cu amândouă mâinile, l-am ridicat deasupra capului și am urlat în stradă cât m-au ținut puterile:

— Și nu uita să iei sacul de dormit!

Altceva mai bun nu mi-a trecut prin minte. Polițistul s-a întors spre mine. Și Chiștoc s-a întors.

— Tata a zis să iei sacul de dormit! Sacul de dormit! am urlat încă o dată, iar când polițistul s-a uitat din nou la Chiștoc, și Chiștoc la mine, mi-am atins repede creștetul capului și șoldul (șapca și pistolul), ca să-i dau de înțeles ce meserie are omul. Fiindcă numai după pantalonii ăia verzui, fără șapcă, tipul nu era ușor de recunoscut. Probabil că păream destul de sonat, dar nu știam cum altfel să mimez un polițist. Iar Chiștoc a priceput despre ce e vorba. A dispărut imediat în mașină și a ieșit ținând în mână un sac de dormit. Apoi a închis portiera șoferului, s-a făcut că încuie mașina (tata mi-a dat cheile, trebuia doar să iau ceva), și cu sacul în brațe s-a îndreptat către noi. Numai vreo zece pași. Nu-mi dădeam seama prea bine din ce cauză s-a oprit. Probabil că expresia de pe fața polițistului l-a lămurit că manevra noastră de înșelătorie nu a fost senzația teatrală a secolului.

Căci dintr-odată Chiștoc a început să meargă cu spatele. Apoi să fugă, polițistul fugea după el, dar Chiștoc se așezase deja la volan. A ieșit dintr-un foc cu spatele din parcare, iar polițistul, care mai avea patruzeci de metri, a sprintat ca un campion mondial. Probabil nu ca să ajungă din urmă mașina, în niciun caz n-ar fi reușit, ci ca să vadă plăcuța de înmatriculare. Sfinte Sisoe! Șeriful de țară era campion mondial la atletism. Și-n tot timpul ăsta am rămas ca paralizat cu dovleacul în mijlocul străzii, până când Lada a dispărut la orizont. Polițistul s-a întors în sfârșit spre mine. Și ce am făcut atunci… nu mă întrebați! N-aș fi făcut-o în mod normal, dacă aș fi stat să cântăresc lucrurile. Dar deja nimic nu mai era normal, și-apoi poate că nici n-a fost o mega-prostie. Am luat-o la fugă spre bicicletă. Am zvârlit dovleacul cât colo și am gonit spre bicicleta polițistului. Eram cu mult mai aproape ca polițistul, am apucat-o de cadru, am întors-o și am sărit în șa. Polițistul a urlat, dar, din fericire, urletele veneau de la distanță, iar eu am călcat pedalele. Până în acel moment fusesem doar emoționat la greu, apoi însă totul s-a transformat în cel mai groaznic coșmar. Pedalam cu toată puterea, dar nici nu se urnea din loc. Schimbătorul era pe a suta viteză, sau ceva de genul ăsta, iar eu nu-l puteam găsi. Țipetele se auzeau din ce în ce mai aproape. Aveam lacrimi în ochi și îmi simțeam coapsele pe punctul de a plesni de atâta încordare. Exact când polițistul mai avea nevoie doar de o lungime de braț ca să mă înhațe, am demarat și am șters-o din loc.

27

Am străbătut satul în viteză, pedalând de zor pe piatra cubică. Până la piața din centru nu mi-au trebuit nici nouăzeci de secunde. Mi-am dat seama cât de periculoasă e situația, fiindcă probabil că în momentul ăla polițaiul stătea călare pe telefoane. Dacă nu era prost – și nu dăduse impresia că e –, precis urla la cineva, să mă înhațe direct în piață. Poate că erau mai mulți polițiști în sat. Am gonit cu viteză maximă printre casele gri, am cotit de câteva ori și, în sfârșit, am luat-o pe o cărare care ducea direct pe câmp.

La asfințit zăceam singur în pădure, gâfâind tulburat, cu bicicleta polițistului ascunsă sub o tufă deasă. Așteptam. Și mă gândeam. Și eram din ce în ce mai disperat. Ce să fac? Eram pe undeva la o sută sau două sute de kilometri la sud sau sud-est de Berlin, într-o pădure, Chiștoc tocmai o ștersese la volanul unei Lada azurii cu număr de München, cu toate unitățile de poliție din zonă alarmate pe urmele lui, și n-aveam nici cea mai mică idee cum ne vom regăsi. Probabil că într-o astfel de situație în mod normal am fi încercat să ne reîntâlnim în locul în care ne văzuserăm ultima dată. Dar ideea nu era bună. Pentru că acolo era casa șerifului local.

O altă posibilitate ar fi fost să merg la familia lui Friedemann și să las acolo un mesaj. Sau să sper că a lăsat Chiștoc un mesaj pentru mine. Dar din oarece motive lucrul ăsta mi se părea improbabil. Satul era micuț, cu siguranță că toți oamenii se cunoșteau, și în niciun caz Chiștoc n-ar fi intrat cu mașina din nou în sat. Cel mult la lăsarea nopții ar fi putut să încerce să vină pe jos, înfruntând pericolul, căci toți localnicii vor fi aflat de mult de întâmplare. Iar chestia asta mi s-a părut total improbabilă, mai ales că dintr-odată mi-a venit în minte ceva mult mai plauzibil.

Când doi oameni nu se pot întâlni în locul din care și-au pierdut urma, ei se întorc la ultimul loc sigur, adică mica platformă pentru panoramă cu chioșcul și tufele de soc.

În tot cazul, cum zăceam așa cu fața în mizerie, ideea asta mi se părea logică. Era cea mai simplă soluție, și cu cât reflectam mai mult, cu atât eram mai convins că și lui Chiștoc îi dăduse același lucru prin cap. Fiindcă și eu mă gândisem la asta. În plus, platforma se afla într-un loc favorabil. Era la o distanță suficientă de sat, dar destul de aproape ca să poți ajunge acolo cu bicicleta. Iar Chiștoc trebuie să fi văzut că șparlisem bicicleta. Astfel mi-am petrecut jumătate de noapte în tufiș, și la primele raze de lumină am făcut drumul înapoi. Am ocolit satul la distanță, prin pădure și peste câmpuri. Nu a fost foarte greu să găsesc drumul, dar era mult, mult mai departe decât mă așteptasem. Am văzut de la distanță lanțul de dealuri învăluite în ceață, dar parcă nu mă apropiam deloc și, după scurtă vreme, m-a apucat o mare sete. Mi-era și foame. La dreapta, pe câmpii, erau niște case care împrejumuiau o biserică din cărămidă, și m-am îndreptat pur și simplu într-acolo. Cătunul era compus din trei străzi și o stație de autobuz. Plăcuțele indicatoare de străzi erau într-o limbă străină și o clipă mi-a trecut prin cap că am ajuns deja în Cehia, ori cam așa ceva, dar nu prea părea posibil. Probabil că aș fi observat ceva care să semene cu o graniță.

Exista și un mic magazin. Numai că era închis și, după cum arăta, nu părea că se va redeschide prea curând. Geamurile vitrinei erau aproape opace de murdărie, înăuntru pe o masă se vedeau o jumătate de pâine și pachete îngălbenite de gumă de mestecat, iar în spate un raft plin cu detergenți din RDG.

În stația de autobuz un nebun făcea pipi în mijlocul străzii, și părea să se distreze la culme fluturându-și puțulica și stropind totul, de jur-împrejur. În rest, nu vedeai nici țipenie de om, razele de soare străluceau pe piatra cubică ca o vopsea roșie. Mă gândeam dacă să sun pur și simplu la o ușă și să rog pe cineva să-mi vândă ceva. Dar după ce am sunat la o ușă unde era aprinsă o lumină – numele înscris pe sonerie era Lentz, îmi amintesc asta cu precizie –, curajul m-a părăsit dintr-odată și am întrebat doar dacă aș putea primi un pahar cu apă de la robinet. Bărbatul care îmi deschisese ușa era pe jumătate dezbrăcat. Avea un șort și era transpirat. Tânăr și musculos, cu bandaje la încheieturile mâinilor.

— Un pahar cu apă de la robinet?! a urlat.

S-a holbat la mine, apoi a arătat înspre o cișmea, lângă casă. În timp ce beam de la robinet, m-a întrebat dacă sunt OK și i-am explicat că fac un tur cu bicicleta. A râs, a clătinat din cap și a întrebat încă o dată dacă sunt OK. Am arătat înspre bandaje și l-am întrebat dacă el e OK. Atunci a devenit imediat serios, a aprobat dând din cap și cu asta discuția a luat sfârșit.

Când am ajuns pe platformă eram singura persoană de pe munte, și era încă dis-de-dimineață. În spatele joagărului se vedea doar o mașină neagră, chioșcul din parcarea goală era închis cu un oblon. Am fugit în spatele tufei de soc, unde am găsit încă gunoiul lăsat de noi, dar nici urmă de Chiștoc. Eram cumplit de dezamăgit.

Orele se scurgeau una după alta în timp ce stăteam pe zid și așteptam. Eram din ce în ce mai trist. Toată ziua au venit excursioniști și autobuze, nu însă și Lada. Să fac un tur prin zonă nu mi se părea o idee strălucită, fiindcă dacă Chiștoc ar fi fost prin apropiere, trebuia să mă găsească la un moment dat. Iar dacă amândoi am fi fost pe drum, nu ne-am fi regăsit niciodată. Până la urmă m-am gândit că poate l-o fi umflat careva, și tocmai plănuiam să-mi petrec și următoarea noapte sub tufele de soc, când privirea mi-a căzut pe unul dintre tomberoanele de gunoi. În acea tonetă zăceau cantități impresionante de ambalaje de ciocolată, sticle goale de bere și dopuri metalice, și brusc mi-am amintit că aruncaserăm acolo tot gunoiul care se adunase în noaptea de dinainte. Nu lăsaserăm nimic sub tufele de soc. Ca un disperat am fugit într-acolo și am găsit o sticlă goală de Cola. M-am uitat mai atent la ea și am observat că sus, în gâtul sticlei, era vârât un mic bilețel rulat pe care era scris: „Sunt la brutăria unde a fost Heckel. Vino la șase, C.” Rândul era însă tăiat și dedesubt apărea altul: „Contele Lada lucrează la joagăr. Rămâi aici, te iau la asfințit.”

Fericit, am rămas pe platformă până când s-a înserat, după care am început să fiu din ce în ce mai nefericit. Chiștoc n-a apărut. Nici turiști n-au mai venit, doar o mașină neagră dădea ture pe undeva prin spate, pe șosea. Se învârtea pe acolo încă de la asfințit, și nu-mi dau seama de ce am fost atât de orb, căci abia în momentul în care mașina a oprit în fața mea și un bărbat cu mustață de Hitler a deschis portiera mi-am dat seama că e logic să fie Lada. Lada noastră.

L-am îmbrățișat pe Chiștoc, l-am lovit cu pumnii ca pe un sac de box, după care iarăși l-am îmbrățișat. Nu eram în stare să mă liniștesc.

— Frate! am țipat. Frate!

— Cum ți se pare culoarea? a întrebat Chiștoc. A călcat accelerația până la podea și am luat-o pe deal, în jos.

I-am povestit tot ce-am făcut de când ne pierduserăm unul de altul, dar ce mi-a povestit el a fost mult mai interesant. După ce a evadat, întâmplător a trecut din nou prin fața brutăriei unde îl întâlniserăm pe Heckel, și nu departe de acel loc a parcat Lada, fiindcă i se părea prea periculos să defileze așa pe stradă. S-a așezat în fața brutăriei și toată ziua a văzut numai mașini de poliție.

În cele din urmă s-a dus pe jos până la platforma pentru panoramă, care se afla la o depărtare de doar câțiva kilometri, m-a așteptat acolo și, pentru că nu am apărut – normal, doar înnoptasem în pădure –, a vârât în sticla de Cola bilețelul cu mesajul cu brutăria și s-a întors la Lada. În drum s-a abătut pe la un târg, de unde a șutit bandă adezivă și o cutie de sprayuri de vopsea, după care, când n-a mai văzut poliție pe stradă, s-a dus din nou la platformă, de data asta cu mașina. Atunci a scris al doilea rând pe bilețel și s-a dus la joagăr ca să vopsească Lada. Se gândise la toate. Fiindcă în acel moment plăcuța de înmatriculare a Ladei avea număr de Cottbus.

Când i-am povestit lui Chiștoc de bărbatul cu bandaje și de omul din stația de autobuz, mi-a zis că și pe el îl frapase lucrul ăsta, că zona e populată de o mulțime de nebuni. Doar despre faza cu plăcuțele în limba străină n-avea nici cea mai mică idee.

— Rusă nu e, în niciun caz, a spus în timp ce priveam panourile ciudate, care luceau în lumina difuză a primelor felinare.

28

În următoarea zi am ajuns din nou pe autostradă. De data asta nu din greșeală. Ne simțeam destul de siguri pe noi, voiam să ajungem mai repede, așa că mergeam cu viteză. Și anume cu aproximativ cincizeci de kilometri la oră. La un moment dat Chiștoc a arătat spre indicatorul de benzină, care se afla de mult în zona roșie.

— Căcat, a spus.

La asta nu ne gândiserăm absolut deloc, că va trebui să alimentăm. În prima clipă nu mi s-a părut o mare problemă. La doi kilometri în față era un popas și aveam destui bani. Apoi mi-a picat fisa că angajații benzinăriei ar intra la idei văzând doi elevi de-a opta într-o mașină. Trebuia să ne dăm seama mai devreme de asta.

— Iaca cincizeci de bătrâne! Păstrați restul, îi spunea Chiștoc unui casier imaginar, în timp ce râdea de se prăpădea.

Totuși, am dat mai întâi o tură pe la popas. Era imediat după prânz și locul mișuna de lume. Chiștoc a mers în spatele unei cisterne Diesel și a parcat între două tiruri mari, unde nimeni nu putea să ne vadă. Ne-am uitat unul la altul deprimați. Chiștoc era de părere că din locul ăla n-o să reușim niciodată să luăm benzină, iar eu am propus ca pur și simplu să spargem o mașină cu mingea de tenis.

— Prea multă lume în jur, a susținut Chiștoc.

— Să așteptăm până când se liniștesc apele.

— Hai să așteptăm până diseară, a spus, apoi unul dintre noi o să meargă la cea mai îndepărtată pompă, celălalt ajunge acolo cu Lada și țac – alimentăm și o ștergem. În plus, economisim și bani.

Chiștoc credea că e un plan strălucit, cel puțin la fel de bun ca al lui Hannibal când a trecut Alpii. Și probabil că aș fi fost de acord cu el, dacă aș fi știut cum se pune benzină. Dar până atunci nu mai ținusem în mână un pistol de pompă și a reieșit că nici Chiștoc nu atinsese așa ceva. Și nu era doar un mâner mare, mai avea și o pârghie de dozare sau ceva de genul ăsta. Îl văzusem deseori pe tata făcând asta, dar nu-i dădusem niciodată atenție.

Așadar, mai întâi ne-am cumpărat două înghețate Magnum din benzinărie, ne-am așezat pe treapta de vizavi de pompe și ne-am uitat la oamenii care puneau benzină. Într-adevăr, nu părea să fie ceva complicat. Numai că dura o veșnicie până se umplea rezervorul. Și mereu se adunau și alții pe alături, plus că paznicul benzinăriei monitoriza totul prin geamurile panoramice. Am fi putut, desigur, să punem câțiva litri și s-o ștergem, dar la următoarea benzinărie ar fi trebuit s-o luăm de la capăt.

— Nu mai ai mingea de tenis? am întrebat. Am arătat înspre locul de parcare cu atâtea mașini frumoase.

— Nu putem șparli altă mașină de fiecare dată când rezervorul se golește.

— Dar mai ai mingea?

M-am uitat la Chiștoc. Își încolăcise mâinile în jurul genunchilor și își îngropase capul în brațe.

— Da-da-da, a spus, și mi-a explicat că, de fapt, trebuie să ducem Lada înapoi, și că nu puteam șterpeli succesiv o sută de mașini, și așa mai departe.

Și toate astea mi s-au părut și mie logice. Atunci călătoria noastră ajunsese la final?

Un Porsche roșu a oprit în fața pompei, o femeie tânără cu părul blond strălucitor a coborât și a apucat furtunul de pompă cu unghiile ei rozalii – și brusc mi-a picat fisa cum puteam face rost de benzină. Trebuia doar să scoatem benzină dintr-o altă mașină! Era foarte simplu. N-aveam nevoie decât de un furtun. Îl băgai sus în rezervor, aspirai o dată și tot ce se afla în partea de sus se revărsa în afară. Știam asta dintr-o carte pe care o primisem

cadou când am început școala, o carte în care ți se explica întreaga lume. Era pentru copii de șase ani. Logic că nu li se explica puștilor de șase ani cum se fură benzină. Dar îmi aminteam de o figură cu o masă pe care era desenată o oală. În oală era apă și peste marginea oalei apa curgea afară printr-un furtun. Asta se baza pe nu știu ce forță din fizică.

— Ce vrei să-mi demonstrezi? Că apa curge de jos în sus?

— Trebuie s-o aspiri mai întâi.

— N-ai auzit niciodată de forța de gravitație? Nu merge în sus.

— Ba da, dacă dup-aia curge în jos. În final, tot în jos se duce.

— Dar benzina nu știe asta, că dup-aia o să curgă în jos.

— E o lege din fizică. Are și un nume, ceva cu forțele. Și vasele. Legea vaselor nu știu cum.

— Abureală, a spus Chiștoc. Legea aburelii cu sos.

— N-ai văzut asta niciodată în filme?

— Ba da, în filme.

— Știu asta dintr-o carte, am zis. Am preferat să nu pomenesc că era o carte pentru copii de șase ani. Ceva cu F. Forța capitală. Legea forței capitale sau cam așa ceva.

— Forța de căcat, frate.

— Nu, mai era ceva... știu! Comunale, principiul vaselor comunale.

Atunci Chiștoc n-a mai spus nimic. Tot nu mă credea. Dar i s-a tăiat avântul când mi-am amintit numele legii. I-am mai explicat că forța comunală e mai puternică decât forța gravitațională și restul, dar i-am zis astea mai mult ca să ne facem curaj și pentru că nu voiam să punem capăt călătoriei noastre. Fiindcă faza cu furtunul încă n-o văzusem până atunci.

Am mai mâncat un Magnum și încă unul și, fiindcă încă nu ne venise o idee mai bună, ne-am hotărât ca măcar să încercăm.

29

Problema era că, desigur, n-aveam furtun. La început am scotocit toată zona din spatele benzinăriei, după care printr-un tufăriș, apoi pe un ogor, și am continuat până hăt-departe. Am găsit jante, prelate din plastic, sticle, munți de doze de bere, chiar și o canistră de cinci litri fără capac, dar nimic asemănător cu un furtun. Am căutat aproape două ore și în tot timpul ăla ne strigam unul altuia noi planuri de a o șterge de acolo. Planurile deveneau din ce în ce mai absurde, ceea ce sporea atmosfera încărcată. Niciun căcat de furtun pe nicăieri, niciun tub, niciun cablu. Dacă însă nu ne-ar fi trebuit, ne-am fi împiedicat de ele la tot pasul.

Chiștoc s-a dus în magazinul benzinăriei să arunce o privire la accesoriile auto, dar n-aveau furtunuri. În schimb, a ieșit cu o mână plină de paie. Am încercat să asamblăm paiele ca să obținem unul lung și, ceva mai târziu, la vederea acelei creații încărcate de noduri, ne-am dat seama că până și un copil retardat de trei ani s-ar fi prins că nu se poate face plinul cu ea.

Și atunci Chiștoc și-a adus aminte de ceva. Și anume, că pe drum văzuse un munte de gunoi. Nu reușeam să-mi amintesc de gunoi, dar Chiștoc era foarte sigur. Pe partea dreaptă, la doar câțiva kilometri de popas, erau munți uriași de gunoi. Și dacă exista vreun loc unde să găsești furtunuri, clar că ăla era.

Am pornit de-a lungul barierei de protecție pe o cărăruie mică, apoi prin pădure și peste câmpuri și garduri, păstrând permanent contactul vizual cu autostrada. Iarăși se făcuse cald, ca în zilele precedente, și la marginea pădurii roiurile de insecte pluteau ca valurile de ceață. Am mers mai bine de o oră fără să zărim vreun dâmb de gunoi, și deja îmi pierise tot cheful și voiam să renunț la treaba cu furtunul. În acel moment însă Chiștoc era atât de pătruns de ideea cu furtunul, că nu voia nicicum să ne întoarcem fără el, și în timp ce discutam de zor la marginea drumului s-a ivit în fața noastră o porțiune imensă de tufe de mure. Se întindea pe o distanță mai mare de o sută de metri și majoritatea murelor încă nu se copseseră, dar în locurile

expuse la soare erau câteva coapte și aveau un gust fantastic. Nu știu dacă am mai pomenit, dar nimic altceva nu mă încântă pe lumea asta mai mult ca murele. Ne-am oprit acolo și am cules fiecare câte o sută de kile, după care arătam de parcă ne-am fi fardat cu lila pe toată fața.

După episodul ăla m-am simțit din nou în formă și nu mai aveam nimic împotrivă să umblu ore întregi în căutarea unui furtun. Și într-adevăr, ne-au trebuit încă vreo două ore până când munții de gunoaie au apărut la orizont. Munți uriași, înconjurați de pădure și autostradă, și nu eram singurii care ne-am cățărat pe-acolo. Undeva, prin spate, un bătrân mergea încovoiat și aduna cabluri electrice. Mai era și o fată de vârsta noastră, murdară din cap până-n picioare. Și doi copii. Dar ăia nu păreau să fie cu ea.

M-am apucat să scotocesc într-un munte de gunoaie electrocasnice și am descoperit două albume foto, pe care am vrut să i le arăt lui Chiștoc. Într-unul era o familie, în poze apăreau tatăl, mama, fiul și câinele, și în fiecare poză radiau cu toții, inclusiv câinele. Am răsfoit albumul, dar în final l-am aruncat cât colo, fiindcă mă deprima. Mă făcea să mă gândesc la mama, și cât de rău o duce și ce necazuri o să-i provoc dacă toată povestea o să iasă la lumină. În acel moment am alunecat pe o scândură uleioasă și am aterizat într-o grămadă de fructe putrezite.

Chiștoc s-a cățărat pe alt munte și a pescuit o canistră mare, maronie, din plastic cu știuț de umplere. A lovit-o cu pumnul ca pe o tobă, după care a ridicat-o ca pe un trofeu. Normal, canistra era super. Dar furtunuri – raport negativ.

Am căutat în special mașini de spălat, dar, dintr-un motiv inexplicabil, la toate mașinile de spălat pe care le găseam tamburul fusese demontat cu tot cu furtun. Când omul care mergea aplecat s-a strecurat pe lângă mine, l-am întrebat dacă întâmplător știe de ce la toate mașinile de spălat lipsesc furtunurile, dar bărbatul abia și-a ridicat privirea și a arătat înspre urechi, în semn că e surd. Și fata murdară a trecut o dată pe lângă mine, ca un animal mic și iute, fără să mă privească. Mergea desculță și avea picioarele negre până la genunchi. Purta pantaloni de armată suflecați și un tricou jegos. Avea ochii înguști, buze pline și un nas plat. Iar părul arăta de parcă mașina de tuns se stricase exact la ea. La început am preferat să nu vorbesc cu ea.

Sub braț ținea o cutie din lemn și nu eram sigur dacă o găsise în acel loc sau dacă păstra ceva înăuntru. Și nu înțelegeam nici ce caută de fapt pe-acolo.

Într-un final m-am întâlnit cu Chiștoc pe muntele cel mai mare și rezultatul a fost că nu găsiserăm nimic în afară de canistra de zece litri. Dar la ce ne-ar fi folosit? Muntele ăla de gunoi era un munte fără furtunuri. Ne-am cocoțat sus de tot pe o carcasă de mașină de spălat, și soarele se aninase deja de coroanele copacilor. Vâjâitul autostrăzii se mai stinsese, omul încovoiat și băieții nu se mai vedeau. Doar fata murdară ședea pe muntele de vizavi. Picioarele îi atârnau prin ușa deschisă a unui vechi șifonier. A strigat ceva în direcția noastră.

— Ce? am zbierat eu.

— Cretinilor! a strigat ea.

— Ești țicnită?

— M-ai auzit, cretinule! Și prietenul tău e tot un cretin!

— Ce-o mai vrea și parașuta asta? s-a mirat Chiștoc.

Mult timp nu s-au văzut decât picioarele fetei care se bălăngăneau în șifonier. Apoi a început să-și pună o pereche de cizme care se aflau lângă ea, într-un raft. În timpul ăla se holba la noi.

— Eu am ceva! a urlat ea și era evident că nu se referă la cizme. Voi n-aveți nimic?

— Nu-i treaba ta, pizdulice! a ripostat Chiștoc urlând.

S-a oprit câteva secunde din înnodatul cizmelor. Apoi s-a aplecat, și-a depărtat picioarele și ne-a strigat:

— Sunteți prea idioți ca să futeți ceva!

— Bagă-ți un deșt în cur și ține-ți gura!

— Poponar rus!

— Vin acu’ la tine.

— Buu, tipu’ cel rău vine-ncoace! Și ce vrei să-mi faci? Hai, vino. Vino-încoace, păsărică. Deja tremur de frică.

— Asta e sonată rău, a zis Chiștoc.

Crevasa dintre munții de gunoi era atât de abruptă, că aveai nevoie de cel puțin trei minute să te cațeri dincolo.

O vreme s-a așternut tăcerea, apoi ea a început iar să strige:

— Și ce ați căutat acolo?

— O grămadă de căcat, s-a răstit Chiștoc.

— Furtunuri! am strigat. Mă cam săturasem de înjurăturile alea. Am căutat furtunuri. Tu?

O cioară s-a apropiat legănându-se în zbor pe deasupra munților și a aterizat, lăsându-se să alunece pe o tablă mare. Fata nu a răspuns. Doar s-a rezemat din nou de peretele șifonierului.

— Și tu? am urlat.

Mult timp nu am văzut altceva decât gleznele ei murdare. După o vreme i-a apărut una dintre mâini.

— Furtunuri sunt pe-acolo.

— Ce?

— Pe-acolo.

— Vrea să se dea mare, a fost de părere Chiștoc.

— Am auzit exact ce-ai spus! a urlat fata cu o voce incredibil de puternică.

— Și ce dacă?

— Emigrant căcăcios!

— Unde pe-acolo? am strigat.

— Păi io unde-ți arăt?

Se vedeau un genunchi și o mână și, sincer vorbind, mâna arăta undeva spre cer. S-a făcut liniște vreo două minute. Am coborât de pe muntele nostru de gunoi și m-am urcat pe-al fetei.

— Unde pe-acolo? am întrebat-o când am ajuns gâfâind în fața șifonierului.

Fata stătea nemișcată și se uita fix la gâtul meu.

— Vino aici. Hai, vino aici.

— Unde pe-acolo? am întrebat, și dintr-odată a sărit în picioare. De sperietură am făcut un pas înapoi și aproape că era să mă prăbușesc. Exact în spatele meu era o pantă abruptă, înaltă de câțiva metri. Știi sau nu unde sunt furtunurile?

— Și tu ești poponarul cu iubitul emigrant, nu? A șters de pe tricoul meu o bucată de fruct pe care n-o observasem. Apoi și-a scos cutiuța de lemn din șifonier, și-a pus-o sub braț și a luat-o înainte. Ne-am urcat pe următorul munte, apoi pe celălalt, și la un moment dat s-a oprit și a arătat ceva dedesubt:

— Aici!

La baza muntelui se găsea o grămăjoară de metale vechi, iar în spate o mare grămadă de furtunuri. Furtunuri lungi, furtunuri scurte, toate tipurile de furtunuri. Chiștoc, care se cățărase după noi pe drumuri ocolite, a apucat pe dată un furtun gros de mașină de spălat.

— Cu cot interior! a strigat el radiind. Nu a învrednicit-o pe fată nici măcar cu o privire.

— Cotul e un căcat! am zis în timp ce deșurubam furtunul de la un cap de duș.

— La ce vă trebuie?

— Întotdeauna cotul e de folos, a replicat Chiștoc și a vârât capătul încovoiat în canistră.

— Hei, te-am întrebat ceva, a spus fata.

— Ce?

— Ce vrei să faci cu asta?

— Pentru tata – e ziua lui de naștere.

În mod ciudat, ea n-a înjurat, ci a făcut doar o față enervată. A spus:

— V-am arătat unde era căcatul ăsta, acum puteți să-mi spuneți și la ce vă trebuie.

Chiștoc stătea în genunchi în mijlocul grămezii și proba furtunurile de la mașinile de spălat, vârându-le pe rând în canistră.

— La ce?

— Am șparlit o mașină, a spus Chiștoc. Și acum vrem să șutim niște benzină.

După ce a suflat într-un furtun uriaș, a început s-o studieze pe fată prin el.

Ea l-a bombardat din nou cu circa o sută de înjurături.

— Ah, da, trebuia să-mi fie clar, handicapaților. După ce că v-am arătat căcatul care vă interesa. Tipic. Treaba voastră, faceți ce vreți.

Și-a șters fața cu mâneca și s-a așezat cu cutia de lemn cu tot pe o roată de tractor... Mi-am ridicat furtunul meu de duș și i-am dat astfel lui Chiștoc semnalul de plecare. Cu canistra și trei furtunuri am pornit pe drumul de întoarcere.

— Și, de fapt, ce vreți să faceți cu astea? a strigat fata în spatele nostru.

— Ești enervantă.

— Aveți ceva de mâncare?

— Pare că am avea așa ceva?

— Pare că sunteți handicapați.

— Te repeți.

— Aveți bani?

— Pentru tine sau de ce?

— Fără mine nu le-ați fi găsit în veci.

— Poți să ți-o tragi.

Chiștoc încă se mai certa cu fata când am ieșit din raza ei vizuală. El se întorcea mereu și urla niște înjurături, iar ea îi răspundea de pe muntele de gunoi cu înjurăturile ei. Am preferat să mă abțin.

Dar la un moment dat ne-am pomenit cu ea alergând în spatele nostru. Și cumva mi s-a părut straniu să văd cum fuge după noi. În mod normal, fetele nu aleargă, poate doar așa, bălăngănindu-se. Dar tipa asta chiar putea să fugă. Și alerga cu cutia de lemn sub braț, ca și cum ar fi fost vorba de viață și moarte. Nu pot să declar că mi-era frică văzând-o cum se năpustește spre noi. Dar mă făcea să mă simt cam ciudat.

— Mi-e foame, a spus proptindu-se în fața noastră și respirând sacadat. Ne privea ca și cum s-ar fi uitat la televizor.

— Acolo, în spate, sunt mure.

Și-a făcut cu arătătorul un cerc în jurul gurii și a rostit:

— Și eu care credeam că sunteți poponari. Din cauza rujului vostru.

Chiștoc și cu mine am continuat să mergem pur și simplu, iar Chiștoc mi-a șoptit încă o dată că tipa e sărită rău de pe fix.

Dar nu ne îndepărtaserăm bine când am auzit-o din nou strigând.

— Hei! a urlat ea.

— Ce „hei”?

— Unde sunt? Murele, frate! Unde sunt murele?

30

Drumul de întoarcere mi s-a părut mult mai scurt decât la dus. Poate din cauză că fata a vorbit fără încetare. La început a mers în spatele nostru, apoi între noi, după care s-a mutat pe cealaltă parte a drumului. La un moment dat, Chiștoc s-a ținut de nas, uitându-se la mine semnificativ, și avea dreptate. Putea. Fata putea îngrozitor. Pe dealul de gunoi nu se simțea în halul ăla, fiindcă totul în jur mirosea la fel. Dar dinspre ea venea de data asta o putoare sufocantă. Un desenator de benzi ilustrate i-ar fi plasat în jurul capului un roi de muște. În afară de asta, vorbea fără încetare. Nu-mi amintesc cu exactitate ce spunea, dar de exemplu ne întreba mereu unde stăm, dacă mergem la școală, dacă suntem buni la mate (era extrem de important pentru ea să afle dacă suntem buni la mate). Și dacă avem frați, dacă știm teoria mulțimilor infinite a lui Cantor și așa mai departe. Dacă însă o întrebam de ce vrea să afle toate astea, nu ne dădea niciun răspuns. Și ce căuta ea acolo, pe dealul de gunoi? Niciun răspuns.

În schimb, zicea că mai încolo vrea să lucreze în televiziune. Visul ei era să modereze o emisiune concurs, „pentru că acolo arăți bine și faci ceva cu cuvintele”. Avea o verișoară care voia să facă asta, și ar fi fost un „super-job”, iar ea era oricum „supra-calificată” și ar fi trebuit să lucreze numai seara.

După ce a trăncănit suficient despre televiziune, a revenit la faza cu furatul mașinii și a fost de părere că Chiștoc e un tip cumva glumeț, și că în sinea ei a râs copios de gluma cu mașina, iar Chiștoc s-a scărpinat în cap și i-a zis că da, observase totul corect, uneori este un tip destul de glumeț, d-aia vrea să-i dăruiască lui taică-su un furtun de ziua lui.

— Iar tu ești așa de liniștit, a spus fata bătându-mă pe umăr, și a întrebat din nou dacă într-adevăr merg la școală, iar eu speram să ajungem mai repede la murele alea, altfel nu mai vedeam în veci scăpare.

Mă gândeam și că poate la un moment dat fata se va întoarce de bunăvoie, dar a mers trei sau patru kilometri cu noi până la tufele de mure. Între timp mi se făcuse și mie foame și la fel lui Chiștoc, așa că ne-am năpustit toți trei asupra murelor.

— Trebuie să scăpăm cumva de ea, mi-a șoptit Chiștoc, și m-am uitat la el de parc-ar fi spus că nu e cazul să ne retezăm picioarele.

Și atunci fata a început să cânte. La început încetișor, în engleză, întrerupându-se mereu cu mici pauze de mestecat mure.

— Acum mai și cântă ca un căcat, a rostit Chiștoc, dar eu n-am zis nimic, căci de fapt n-avea voce de căcat. Cânta „Survivor", a lui Beyoncé. Pronunția ei era absurdă. Habar n-avea de engleză și aveam impresia că nu știe cuvintele. Dar cânta demențial de frumos. Cu degetul mare și arătătorul am îndepărtat precaut un lujer și m-am uitat la ea printre frunze. Stătea între tufe cântând, fredonând și mestecând mure. Pe lângă toate astea mai era și gustul de mure din gura mea și lumina roșie-portocalie a apusului peste coroanele copacilor, iar în fundal vuietul continuu al autostrăzii – totul mi se părea foarte straniu.

— Acum plecăm singuri mai departe, a zis Chiștoc când am ieșit din nou pe drum.

— Cum adică?

— Trebuie să mergem acasă.

— Atunci vin și eu. Asta e și direcția mea, a spus fata.

Chiștoc i-a replicat:

— În niciun caz nu-i asta direcția ta.

I-a explicat de aproximativ cinci sute de ori că nu vrem să meargă cu noi, dar ea s-a mulțumit doar să dea din umeri și să meargă în spatele nostru până când, la un moment dat, Chiștoc s-a proptit în fața ei și i-a zis:

— Nu ți-e clar că puți? Puți ca un căcat. Hai, dispari odată.

După ce am pornit din nou, am avut de câteva ori impresia că încă ne mai urmărește. Dar părea că merge din ce în ce mai încet, și în scurtă vreme a dispărut din raza noastră vizuală. Întunericul se strecura printre copaci. La un moment dat ceva a foșnit printre tufișuri, dar probabil că a fost doar un animal.

— Dacă aia ne mai urmărește, e o mega-căcăcioasă, a spus Chiștoc.

Ca să ne asigurăm, am iuțit pasul, după care la o cotitură ne-am pitit într-un tufiș și am așteptat. Am așteptat vreo cinci minute, și când am văzut că fata nu e pe urmele noastre ne-am continuat drumul spre popas.

— Nu trebuia să-i spui faza cu putoarea.

— Dar ceva tot trebuia să-i spun. Și frate, ce te trăsnea duhoarea! Aia precis locuiește acolo, pe dealul cu gunoaie. Țicnită rău.

— Însă a cântat frumos, am zis după o vreme. Și e logic că nu locuiește pe dealul de gunoaie.

— Atunci de ce întreba de mâncare?

— O fi întrebat, dar aici nu suntem în România. Aici nimeni nu locuiește pe dealuri de gunoaie.

— N-ai observat în ce hal puțea?

— Probabil că la fel puțim și noi acum.

— Aia acolo locuiește, precis. Fugită de acasă. Crede-mă, cunosc oamenii de soiul ăsta. Tipa e sonată. Bine făcută, dar complet dusă.

În stânga autostrăzii se zăreau primele stele. Ne străduiam să recunoaștem drumul și am propus să mergem direct pe lângă carosabil, la lumina farurilor, altfel ne-am fi rătăcit. Dar ăsta era un argument cretin, pentru că și în pădure se putea auzi vâjâitul autostrăzii. Însă, cinstit vorbind, mi se făcuse puțin frică acolo, în întuneric. Habar n-aveam de ce. Frică de spărgătorii din împrejurimi n-avea cum să fie. Singurii spărgători care mișunau prin acea pădure eram, cu siguranță, noi. Dar poate că ăsta era

lucrul care mă neliniștea. Poate că așa, dintr-odată, mi s-a revelat chestia asta. Și m-am bucurat când am văzut luminile de neon ale benzinăriei strălucind în fața noastră printre frunze.

31

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să ne cumpărăm înghețată și Cola. Am ascuns canistra și furtunurile în spatele gardului de protecție și am traversat în fugă parcarea în timp ce mâncam înghețata, iar în trecere am verificat capacele rezervoarelor de la mașinile parcate. Niciunul nu putea fi deschis. Exact când ajunseserăm în pragul disperării, Chiștoc a găsit un vechi Golf cu capacul rezervorului stricat.

Am mai așteptat un timp până când s-a întunecat de tot și prin zonă nu se mai vedea nici urmă de om, după care am acționat.

Furtunul mașinii de spălat era atât de rigid, că l-am aruncat imediat cât colo. Dar furtunul de duș intra la fix în rezervor. Numai benzina nu apărea deloc. Iar rezervorul era plin. Furtunul se udase pe o bucată de cincisprezece centimetri.

După ce am probat de zece ori și tot n-a ieșit nimic, iar Chiștoc a încercat și el de încă zece ori, m-a privit și a spus:

— Mai zi odată ce era cu cartea aia? De unde o aveai?

Și n-aveam deloc chef să-i explic ce fel de carte era. Am continuat cu încercările de a trage benzină, foarte atent la benzina de pe furtun. O dată a ajuns până în dreptul buzelor mele, dar în final nu au curs în afară mai mult de trei picături. Am îngenuncheat între mașinile parcate și ne-am privit.

— Știu cum funcționează, a spus Chiștoc într-un final. Iei câte o gură și o scuipi în rezervorul nostru. Asta funcționează sută la sută.

— Păi de ce eu?

— A fost ideea mea?

— Am o idee mai bună: mai ai mingea de tenis?

— Oh, frate, a rostit Chiștoc. Oh, frate. Nu merge așa.

— E întuneric beznă. Nimeni nu ne vede.

— Nu merge așa, a zis Chiștoc uitându-se la mine, ca și cum l-ar fi durut toate cele. N-ai crezut-o pe bune, nu? Nu poți sparge nicio mașină cu mingea de tenis. Așa ar face-o oricine. Lada a fost în permanență descuiată, n-ai observat asta? Broasca e stricată sau proprietarul n-a încuiat-o niciodată, ce știu eu. Cred că n-a încuiat-o niciodată. Că doar nimănui nu-i trece prin cap să fure o rablă ca asta. Frate-miu a descoperit-o și – nu te uita așa la mine! Și frate-miu mi-a tras țeapă cu mingea de tenis… hopa. Nu-ți întoarce capul.

— Ce e?

— Capul jos. E cineva acolo, la containere.

M-am rezemat într-o parte, pe Golf, și am încercat să privesc precaut peste umăr.

— A plecat acum. Era o umbră în spatele balustradei de protecție, unde e containerul de sticle.

— Atunci hai s-o ștergem.

— Iar a apărut. O să trag un fum.

— Ce?

— Diversiune.

— Diversiune de căcat, hai s-o ștergem!

Chiștoc s-a ridicat și a împins cu piciorul furtunul și canistra sub Golf. Făcea o gălăgie de nedescris. M-am ridicat și eu cu atenție. În spatele containerului se mișca ceva. Am văzut cu coada ochiului.

— Pot fi și crengi, a murmurat Chiștoc. Și-a vârât o țigară în gură, chiar lângă rezervor.

— Acu’ aruncă și chibritul aici, înăuntru.

A tras câteva fumuri și a început să facă niște exerciții ca să se dezmorțească. Era în mod cert cea mai cretină diversiune din câte văzusem vreodată.

Apoi ne-am întors în pas lent la Lada. În timp ce ne deplasam într-acolo în reluare, am închis capacul rezervorului cu șoldul.

— Hei, idioților! a urlat cineva în urma noastră.

Ne-am uitat în întuneric, în direcția din care venea vocea.

— Vă învârtiți pe aici de o juma de oră și n-ați luat nimic, idioților! Meseriașii lui pește!

— Nu poți să zbieri mai tare? a întrebat Chiștoc și s-a oprit.

— Și mai și fumați!

— Urlă mai tare! Strigă, te rog, să se audă în toată parcarea!

— Nici să futeți nu puteți de tâmpiți ce sunteți!

— Așa-i. Pleacă dracului d-aici!

— Ați auzit vreodată de aspirat?

— Păi ce-am făcut tot timpul aici?? Hai, cară-te!

— Șșșt! am spus.

Chiștoc și cu mine stăteam ghemuiți printre mașini, numai fata, desigur, n-avea nicio treabă. Avea în vizor toată parcarea.

— Doar nu e nimeni pe-aici, păsăricilor. Ce-ați făcut cu furtunul?

A scos de sub Golf echipamentul nostru. Apoi a vârât un capăt al furtunului în rezervor, iar în gură celălalt capăt împreună cu un deget. A aspirat de

zece-cincisprezece ori, ca și cum ar fi băut aer, apoi a scos furtunul din gură, acoperind capătul cu un deget.

— Ei, acum unde-i canistra?

I-am împins canistra, ea a băgat furtunul în gura canistrei și benzina a țâșnit din rezervor. Curgea fără încetare, fără nicio altă intervenție.

— Cum de la noi n-a mers? a șoptit Chiștoc.

— Asta de-aici trebuie să fie sub linia de suprafață a lichidului, a declarat fata.

— Ah, da, sub linia de suprafață, am spus.

— Ah, da, a rostit Chiștoc, și ne-am uitat cum se umple încet canistra. Fata s-a ghemuit la pământ, iar când curgerea s-a oprit, a înșurubat capacul.

Chiștoc a șoptit:

— Ce-i aia linie de suprafață?

— Întreab-o pe ea, dobitocule! i-am șoptit eu.

32

Și așa am cunoscut-o pe Isa. Cu coatele sprijinite de spătarele scaunelor din față, se uita atentă de pe bancheta din spate cum Chiștoc pornește Lada și accelerează. Și bineînțeles că n-aveam niciun chef de ea. Dar după faza cu benzina era aiurea să n-o luăm cu noi, cel puțin o bucată de drum. Ea ținea neapărat și, după ce a auzit că suntem berlinezi, a spus că exact într-acolo se îndreaptă și ea. Iar când i-am explicat că noi nu ne îndreptăm chiar spre Berlin, ne-a zis că așa și trebuie. În plus, a încercat să-și dea seama încotro vrem s-o luăm de fapt, dar fiindcă ea nu putea să ne spună unde vrea să ajungă, i-am zis doar că ne ducem pe undeva prin sud, și atunci și-a amintit că are o soră vitregă la Praga, pe care trebuia s-o viziteze de urgență. Și că practic asta ar fi în drumul nostru, și, cum spuneam, ar fi fost aiurea să-i refuzăm dorința, fiindcă fără ea n-am fi avut deloc benzină.

Când am intrat pe autostradă aveam toți geamurile deschise. Dar tot mai puțea – chiar dacă mirosul nu mai era atât de puternic. Între timp Chiștoc nu mai avea nicio problemă cu autostrada, conducea ca Hitler în zilele lui cele mai bune, iar Isa stătea în spate și pălăvrăgea necontenit. La un moment dat s-a însuflețit și, în timp ce vorbea, s-a agățat de spătarele noastre. Nu că mi s-ar fi părut normal lucrul ăsta, dar în comparație cu înjurăturile de dinainte era oricum un progres. Iar ceea ce spunea era destul de interesant. Vreau să spun că nu era proastă de felul ei, și după o vreme până și Chiștoc a început să-și muște buzele, o asculta și o aproba. Da, i-a trecut și lui prin minte că în oglindă stânga și dreapta sunt inversate, nu însă și susul cu josul.

Totuși, între cei doi nu se încheiaseră complet socotelile. La un moment dat Isa și-a băgat capul printre scaunele din față, iar Chiștoc a arătat înspre părul ei și a declarat:

— Pe-aici mișună animale.

Și Isa și-a retras iute capul și a spus:

— Știu. Iar după vreo doi kilometri a întrebat: N-aveți din întâmplare o foarfecă? Fiindcă ar trebui să-mi tund părul.

Luându-ne după panourile de la ieșirile de pe autostradă, am încercat să ne dăm seama cam pe unde suntem. Dar n-auziserăm în veci de numele orașelor ălora. Cu drumurile noastre ocolite de țară și prin câmpuri, bănuiam că n-am înaintat prea mult. Dar nu era niciun bai. Pentru mine, cel puțin. De multă vreme autostrada nu mai ducea spre sud, iar la un moment dat am cotit și am luat-o din nou pe străzi de țară, având ca reper soarele.

Isa a cerut să asculte unica noastră casetă și după primul cântec ne-a propus s-o azvârlim pe geam. La orizont și-a făcut apariția în fața noastră un lanț uriaș de munți și ne-am îndreptat exact într-acolo. Uimitor de înalți și cu stânci ascuțite. Habar n-aveam ce munți sunt ăia. Nu exista niciun panou. Cu siguranță nu erau Alpii. Dar oare mai eram în Germania? Chiștoc a jurat că în Germania de Est nu există munți. Isa era de părere că ar fi niște munți, dar că ăia au o înălțime de maxim un kilometru. Și mi-am amintit că ultima dată la Geografie am studiat Africa. Iar mai înainte America, Europa de Sud-Est, iar la Germania nu ajunseserăm. Am zis că am nimerit peste niște munți care n-aveau ce căuta pe-acolo. Oricum, toți am căzut de acord că n-aveau ce căuta pe-acolo. Ne-a mai luat vreo jumătate de oră până să ajungem să ne strecurăm încet pe serpentine.

Am apucat-o pe un drum îngust, iar Lada a început să urce chinuit, cu a-ntâia. De-a lungul pantei, câmpurile erau răspândite ca prosoapele, în stânga și-n dreapta. Apoi s-a ivit pădurea, iar când s-a terminat, ne-am pomenit deasupra unui golf în interiorul căruia se zărea un lac cristalin. Un lac micuț. Înconjurat pe jumătate de stânci gri-deschis și pe cealaltă parte de o construcție din beton și fier, rămășițele vreunei platforme de popas sau cam așa ceva. Și, în afară de noi, nimeni prin preajmă. Am parcat Lada jos, lângă lac. De pe platforma din beton puteai cuprinde cu privirea întreaga vale și tot șirul de munți. La numai câteva sute de metri sub noi se întindea un cătun. Locul ideal pentru a înnopta.

Lacul părea cam rece pentru a face o baie. Am rămas pe mal lângă Isa și am inspirat adânc – iar Chiștoc s-a dus încă o dată la mașină și s-a întors ascunzând ceva la spate. E evident că am avut amândoi același gând. La un semn de-al lui Chiștoc, am apucat-o pe Isa și am aruncat-o în apă.

Când s-a dus la fund a țâșnit o arteziană, apoi s-a format alta, când a apărut Isa la suprafață, lovind apa cu mâinile, și abia în acel moment mi-a trecut prin minte că niciunul dintre noi n-avea habar dacă ea știe să înoate. Țipa și stropea în ultimul hal – totuși, exagera cu țipetele stridente și înota câinește, fără a se scufunda nici măcar un milimetru, așa că ne-am prins imediat că știe să înoate. Și-a scuturat părul ud, a făcut câteva mișcări de bras și ne-a înjurat. Chiștoc i-a aruncat o sticlă de gel de duș. Și în timp ce cugetam dacă toată scena mi se pare haioasă sau ar trebui să fiu cuprins de milă, am încasat un brânci din spate și am căzut și eu în lac. Era mai rece decât îmi imaginasem. M-am scufundat și am țipat, Chiștoc stătea pe mal și râdea, iar Isa când înjura, când râdea.

Bordura de beton era prea înaltă pentru a ne cățăra pe ea, așa că a trebuit să traversăm înot tot lacul până la singurul loc fără ieșire abruptă, și în timp ce înotam, Isa mă înjura necontenit, era de părere că sunt un imbecil mai mare decât prietenul meu homo și îmi punea piedici pe sub apă. Am început să ne încăierăm, răstimp în care Chiștoc s-a dus la mașină, și-a tras fluierând costumul de baie și a apărut cu o țigară în vârful gurii și cu un prosop pe umăr.

— Așa face baie un gentleman, a spus, și-a compus o față serioasă și a sărit în apă împroșcând totul în jur.

L-am înjurat la unison.

Când am ajuns la mal, Isa și-a dat imediat jos tricoul și pantalonii și tot ce avea și a început să se săpunească. Era cam ultimul lucru la care mă așteptasem.

— Minunat! a exclamat ea.

Stătea în apa care-i ajungea până la genunchi, se uita în zare și-și săpunea de zor părul. Iar eu nu mai știam încotro să-mi îndrept privirea. Mă uitam când încolo, când încoace. Avea într-adevăr o siluetă super și pielea de găină. Și mie mi se făcuse pielea de găină. În cele din urmă Chiștoc a ajuns înotând craul în locul de mică adâncime, și în mod ciudat nimeni nu mai zicea nimic. Nimeni nu vorbea, nu înjura, nu făcea nicio glumă. Doar ne-am șters folosind același prosop și gâfâiam de frig.

Cu privirea ațintită asupra munților și văilor în lumina difuză a înserării am mâncat apoi o canistră de jeleuri rămase de când fuseserăm la Norma. Isa purta un tricou de-al meu și pantaloni lucioși, marca Adidas. Bulendrele ei împuțite zăceau pe mal, în spate, și au rămas acolo pe vecie.

În acea seară am mai avut câteva tentative de a afla de unde venise ea de fapt și unde voia să ajungă, dar tot ce ne spunea erau povești de adormit copiii. Nici în ruptul capului n-a vrut să ne spună ce făcea pe muntele de gunoi sau ce se afla în cutia de lemn pe care o căra cu ea. Singurul lucru pe care ni l-a divulgat a fost numele de familie – se numea Schmidt. Isa Schmidt. Oricum asta a fost singura chestie pe care am crezut-o din tot ce ne-a debitat.

33

Cum s-a crăpat de dimineață, Chiștoc a pornit pe jos de unul singur ca să cumpere ceva de mâncare din sat. Pe jumătate treaz, zăceam încă pe salteaua pneumatică și admiram peisajul în lumina răsăritului, iar Isa stătea în portbagajul deschis al Ladei și întreba din nou dacă întâmplător n-avem la noi foarfece și dacă aș putea să-i tund părul.

Am găsit într-adevăr o forfecuță în cutia de prim-ajutor, dar până atunci nu mai tunsesem pe cineva. Isei nu-i păsa de asta și voia să o tund la chelie, dar să-i las breton în față. S-a așezat pe marginea bordurii de beton, și-a scos tricoul și a spus:

— Dă-i drumul.

După o vreme s-a întors spre mine și a adăugat:

— De ce nu-i dai drumul? Nu vreau ca tricoul să mi se umple de păr.

Așadar m-am pus pe treabă. La început am încercat să nu ating tot timpul capul Isei cu mâna, dar cu o forfecuță atât de mică era dificil să execut o tunsoare la piele fără niciun reazem. Și mai greu mi-era să nu mă holbez încontinuu la pieptul ei gol.

— Uite, ăla și-o freacă, a spus Isa.

M-am uitat spre marginea pădurii. Un bătrân stătea în fața pomilor – nu în spatele, ci în fața lor. Avea pantalonii lăsați pe vine și se masturba.

— Oh, frate! am exclamat și foarfeca mi-a căzut din mână.

Isa a sărit în picioare, a adunat într-o clipită câteva pietre și a început să alerge. A fugit până în vârful pantei către bătrân și în timp ce alerga a început să-l bombardeze cu pietre. Azvârlea ca din praștie pietrele, iar ele zburau cel puțin cincizeci de metri, și lucrul ăla nu mă uimea deloc. Cine

poate fugi, logic că poate arunca și cu bolovani. La început omul a continuat să și-o frece, dar când Isa a ajuns destul de aproape, și-a ridicat brusc pantalonii și s-a năpustit în pădure. Isa l-a urmărit scoțând țipete stridente și mișcând sălbatic și iute brațele, dar am constatat că nu mai dă cu pietre. La marginea pădurii a făcut cale-ntoarsă. A revenit cu respirația încă tăiată și s-a așezat la locul ei.

Probabil că am mai rămas o vreme împietrit, pentru că la un moment dat m-a atins pe cot și a zis:

— Continuă.

Rămăsese doar bretonul. Am îngenuncheat în fața Isei ca să pot obține o linie dreaptă și, chiar dacă nu mă aflam la distanță, m-am străduit să pară că nu mă uit decât la bretonul ăla. Am ținut foarfeca exact pe orizontală și am executat cu atenție o primă tăietură. Apoi m-am înclinat pe spate ca un artist veritabil și am făcut o a doua tăietură. Vârfurile de păr cădeau pe lângă ochii îngușți.

— Nu trebuie să fie perfect dreaptă, a spus Isa, că doar restul e ciopârțit.

— În niciun caz. Arată super, am zis. Apoi fără intonație: Arăți super!

Mai mult n-am spus. Când am isprăvit, Isa s-a curățat de părul tuns, apoi ne-am așezat unul lângă altul pe bordura de beton, privind peisajul și așteptând întoarcerea lui Chiștoc. Isa tot nu-și îmbrăcase tricoul, și în fața noastră se întindeau munții învăluiți într-o ceață albăstruie de dimineață, care plutea printre văi, iar în fundal o ceață gălbuie, și mă întrebam de ce e atât de frumos. Voiam să spun cât de frumos este, sau în orice caz, cât de frumos mi se pare și de ce, sau măcar de ce nu sunt în stare să explic, și mă gândeam că poate nici nu e necesară vreo explicație.

— Te-ai regulat vreodată? a întrebat Isa.

— Ce?

— M-ai auzit.

Își pusese mâna pe genunchiul meu, și îmi simțeam fața de parcă cineva ar fi turnat apă fierbinte pe ea.

— Nu, am răspuns.

— Și?

— Și ce?

— Vrei?

— Ce să vreau?

— Ai priceput deja.

— Nu, am spus.

Vocea îmi devenise ascuțită și pițigăiată. După o vreme Isa și-a retras mâna și am tăcut amândoi cel puțin zece minute, iar Chiștoc tot nu se zărea la orizont. Dintr-odată munții și toate cele nu mi s-au mai părut interesante. Oare ce spusese Isa? Ce îi răspunsesem? Au fost aproximativ trei cuvinte, dar – ce însemnau? Creierul mi se activase la greu, mi-ar fi trebuit aproximativ cinci sute de pagini ca să scriu tot ce mi-a trecut prin cap în următoarele cinci minute. Presupun că nici nu era foarte palpitant, căci e palpitant numai atunci când trăiești în direct o astfel de situație. Mă întrebam în special dacă Isa a spus-o pe bune, și de asemenea dacă eu i-am răspuns pe bune, când i-am zis că nu vreau să mă culc cu ea, în caz că-i spusesem așa ceva. Însă într-adevăr nu voiam nicidecum să mă culc cu ea. Adică Isa mi se părea mișto, ba chiar din ce în ce mai mișto, dar găseam că e suficient doar să stau cu ea în dimineața aia cețoasă și să am mâna ei pusă pe genunchiul meu, și mi se părea extrem de deprimant faptul că-și retrăsese mâna. Mi-a luat o veșnicie până să pot formula fraza pe care urma s-o spun. Am exersat în gând fraza aia de vreo zece ori, apoi am spus-o cu o voce care suna ca și cum m-ar fi păscut un atac de cord:

— Dar mi-a plăcut cu… ăăăhm. Mâna ta pe genunchiul meu.

— Ah?

— Da.

— Și de ce?

Și de ce, Dumnezeule. Alt infarct.

Isa și-a pus brațul pe umărul meu.

— Tu chiar tremuri, a spus.

— Știu, am zis.

— Dar multe nu știi.

— Știu.

— Am putea mai întâi să ne sărutăm. Dacă-ți place.

Și în acel moment s-a ivit Chiștoc. Urca printre stânci cu două pungi pline de chifle, și nu s-a mai ales nimic cu sărutatul.

34

În schimb, am urcat pe munte. De fapt nu ne făcurerăm niciun plan, dar în timp ce ne luam micul dejun ne-am uitat la un munte care părea cel mai înalt dintre toate și la un moment dat ne-am dat seama că trebuie să urcăm acolo. Nu ne era însă clar cum o vom face. Isa era de părere că cel mai bine ar fi să urcăm pe jos. La fel mi se părea și mie, dar Chiștoc credea că pe jos ar fi o tâmpenie.

— Dacă vrei să zbori, iei avionul, ca să speli, iei o mașină de spălat, iar dacă vrei să te urci pe munte, iei mașina, a spus el. Că doar nu suntem în Bangladesh.

Am parcurs astfel o serie de curbe de-a lungul muntelui, prin pădure, dar era dificil să găsești drumul corect care ducea în sus. Exact prin spatele muntelui șerpuia către culme o stradă și ne-am strecurat printre niște stânci până când am ajuns la o mică trecătoare. De acolo strada urca din nou și a trebuit să mergem totuși pe jos până în vârf.

Ori am nimerit noi pe partea unde nu veneau turiștii, ori în acea dimineață eram singurii care urcaseră – în orice caz, n-am întâlnit nimic altceva decât oi și vaci pe tot traseul din zonă. Ne-a luat două ore ca să ajungem sus, dar a meritat, fiindcă de acolo se vedea ca în cele mai mișto vederi poștale. Pe cel mai înalt vârf se afla o cruce uriașă de lemn, iar undeva mai jos o cabană mică, al cărei lemn era extrem de scrijelit. Ne-am așezat acolo și ne-am apucat să citim literele și cifrele. CKH 23.04.61. Sonny 86. Hartmann 1923.

Cea mai veche inscripție pe care am descoperit-o era „Anselm Wail 1903”. Litere străvechi în lemnul antic, întunecat, și-n plus, priveliștea asupra munților și aerul fierbinte de vară, însoțit de mirosul de fân adus de vânt din vale.

Chiștoc și-a scos briceagul și a început să scrijelească. Și în timp ce stăteam la soare și discutam și ne uitam la Chiștoc cum sculptează lemnul, m-am gândit că peste o sută de ani toți o să fim morți. Așa cum era și Anselm

Wail. Și familia, părinții lui, copiii lui și toți care l-au cunoscut erau morți. Și dacă o fi făcut ceva în viața lui sau o fi construit sau o fi lăsat ceva în urmă, probabil că nu mai exista, fusese distrus, pustiit de două războaie mondiale, și tot ceea ce mai rămăsese din Anselm Wail era numele ăla într-o bucată de lemn. De ce oare își scrijelise numele acolo? Poate că fusese într-o mare călătorie, la fel ca noi. Poate că furase și el o mașină sau o caleașcă sau un cal sau ce aveau pe atunci, călărise prin toată zona și se distrase la greu. Dar indiferent ce se întâmplase, nu mai interesa pe nimeni, fiindcă nu rămăsese nimic din distracția lui și din viața lui și din toate cele, și numai ăia care urcau până în vârful muntelui puteau să mai afle că Anselm Wail existase. Și mă mai gândeam că e logic să se întâmple și cu noi la fel, și atunci mi-am dorit ca Chiștoc să fi sculptat în lemn numele noastre întregi. Însă numai pentru șase litere și două cifre i-a luat aproape o oră. A lucrat ca la carte și în final a apărut:

AT MK IS 10

— Acum toți o să creadă ca am fost aici în 1910, a spus Isa. Sau în 1810.

— Mie îmi place, am zis.

— Și mie îmi place, a zis Chiștoc.

— Și dacă vine vreun spiriduș și o să scrijelească niște litere printre ale noastre, o să apară ATOMKRISE 10, a adăugat Isa, celebra criză atomică din anul 2010.

— Ah, taci din gură, a repezit-o Chiștoc, deși mie mi se părea foarte amuzant.

Dar în final ideea că literele noastre stăteau acolo, lângă toate celelalte inscripții făcute de morți, mi-a dat tot sistemul peste cap.

— Nu știu cum vi se pare vouă, am zis, dar toți oamenii ăștia… timpul – vreau să spun, moartea. M-am scărpinat în spatele urechii și habar n-aveam ce urmează să spun. Voiam să zic, am continuat, mi se pare mișto că suntem

acum aici și mă bucur că sunt cu voi. Și că ne-am împrietenit. Dar nu se știe niciodată cât timp… vreau să spun, cât timp o să mai existe Facebook, însă de fapt mi-aș dori tare mult să știu ce se va întâmpla cu voi peste cincizeci de ani.

— Păi o să ne cauți pe Google, pur și simplu, a spus Isa.

— Și ce, Isa Schmidt poate fi găsită pe Google? i-a replicat Chiștoc. Nu există sute de mii cu numele ăsta?

— De fapt voiam să vă propun altceva, am zis. Ce-ar fi dacă ne-am întâlni din nou peste cincizeci de ani? Exact aici, după cincizeci de ani. În 17 iulie la ora cinci după-amiaza în 2060. Chiar dacă n-o să mai auzim unul de altul nimic cu treizeci de ani înainte. Că o să fim toți din nou aici, indiferent unde o să trăim, indiferent dacă vom fi directori la Siemens sau prin Australia. Să jurăm că o facem, apoi să nu mai discutăm niciodată de asta. Sau vi se pare o chestie cretină?

Nu, nu li s-a părut deloc o chestie cretină. Am înconjurat lemnul scrijelit și am jurat și cred că toți ne-am gândit dacă s-ar putea îndeplini, dacă vom mai fi în viață peste cincizeci de ani și vom reveni în acel loc. Și că atunci vom fi niște moșuleți jalnici, ceea ce mi se părea de neimaginat. Că probabil vom ajunge cu mare greutate în vârful muntelui, că toți vom avea mașini stupide, că înăuntrul nostru vom rămâne exact aceiași, și că gândul la Anselm Wail mă va tulbura și atunci la fel de mult.

— O facem, a spus Isa, iar Chiștoc a vrut apoi să ne zgâriem toți la deget și să facem să curgă câte o picătură de sânge pe litere, dar Isa s-a împotrivit, zicând că nu suntem Winnetou și alți indieni, și atunci n-am mai făcut asta.

În timp ce coboram am văzut în depărtare doi soldați. La trecătoarea unde parcaserăm Lada se aflau câteva autocare. Isa a alergat imediat la unul dintre ele, pe care era scris ceva indescifrabil, și a intrat în vorbă cu șoferul. Eu și Chiștoc ne uitam la ei din Lada noastră, și brusc Isa a revenit fugind și ne-a strigat:

— N-aveți treizeci de euro? Nu pot să vi-i dau acum înapoi, dar jur că vi-i returnez mai încolo! Sora mea vitregă are bani, îmi e datoare – și de mult

trebuia s-ajung la ea.

Am rămas fără grai. Isa și-a scos cutia de lemn din mașină, s-a uitat pieziș la mine și la Chiștoc și ne-a spus:

— Cu voi n-o să ajung niciodată. Îmi pare rău.

L-a îmbrățișat pe Chiștoc, apoi m-a privit un moment, după care m-a îmbrățișat și pe mine și m-a sărutat pe gură. S-a uitat după autocar. Șoferul i-a făcut semn cu mâna. Am scos treizeci de euro din buzunar și i-am întins fără să scot vreun cuvânt. Isa m-a îmbrățișat încă o dată și a fugit de lângă noi.

— Vă trimit vești! a strigat ea. O să-i primești înapoi!

Știam că n-o s-o mai văd niciodată. Cel puțin în următorii cincizeci de ani.

— Te pomenești că te-ai îndrăgostit din nou? a întrebat Chiștoc în timp ce mă culegea de pe asfalt. Pe bune, ai mână norocoasă la femei, sau cum se numește asta?

35

Soarele ne pocnea drept din față, asfaltul se vedea în depărtare ca metalul lichid. Ieșiserăm de mult din munți și Chiștoc se îndrepta spre o intersecție în care mașinile de pe carosabil nu se mișcau. Doar tremurau ușor în arșița amiezii, ca și cum ar fi fost sub apă. Nu era o barieră pe șosea, ci mai degrabă un accident, dar o mașină avea pe plafon un far albastru.

Chiștoc a tras imediat de volan la dreapta, pe un drum de țară, printre niște stâlpi imenși de electricitate. Drumul era suficient de lat ca să poată trece pe acolo un camion, dar era complet năpădit de iarbă, ca și cum n-ar mai fi fost de mult folosit. Părea că poliția nu ne observase. În orice caz, i-am mai văzut doar câteva secunde, fiindcă drumul a început să șerpuiască printr-o pădure de mesteceni. Pe sub mestecenii mari se aflau alții mai mici, iar printre cei mici alții și mai mici, așa că nu puteai vedea decât la câțiva metri depărtare. Doar în partea de sus se mai zărea cerul și din când în când câte un stâlp de electricitate. Drumul se îngusta din ce în ce mai mult și nu dădea semne că ar duce în vreo direcție oarecare. În cele din urmă s-a terminat lângă un gater de lemne, care stătea agățat într-o rână. În spatele lui, până hăt la orizont, nu vedeai decât o câmpie mocirloasă, iar mlaștina aia arăta atât de diferit de peisajul de dinainte, așa că ne-am aruncat unul altuia o privire în semn de „Oare pe unde am nimerit?”.

Ne-am sfătuit rapid, apoi am coborât din mașină și am deschis cu zgâlțâituri gaterul. Chiștoc a trecut cu mașina prin el, iar eu am închis la loc gaterul.

Zone netede de ceva mai deschise la culoare, proeminente, și printre ele mlaștina de un verde închis, aproape violet. În mlaștină erau împrăștiate cuburi mari din beton, în care erau inserate bare metalice verticale, cu marcaje galbene în vârf. La început apăreau doar câteva cuburi, dar cu cât înaintam, peisajul se umplea de blocurile alea din beton din care ieșeau bare metalice. Câte unul la doi metri, până la orizont. Puteam să-l punem iar pe Richard Clayderman să cânte, într-atât de tristă era priveliștea, exact ca clămpănitul lui trist la pian. Și drumul devenea încet-încet mocirlos.

Chiștoc s-a strecurat cu viteza întâi printre gropile moi, iar stâlpii de electricitate ne însoțeau permanent. Am transpirat. Patru kilometri. Cinci kilometri. Terenul s-a înălțat puțin. Șirul de stâlpi s-a încheiat, iar la ultimul cablurile atârnau în jos ca părul proaspăt spălat, și zece metri mai încolo venea sfârșitul lumii.

Și merita să vezi asta: peisajul se termina pur și simplu. Am coborât din mașină și ne-am postat pe ultimele petice de iarbă. În fața picioarelor noastre pământul fusese excavat pe verticală, la o adâncime de cel puțin treizeci, patruzeci de metri, și jos se vedea un peisaj selenar. Pământ de culoare gri-alburie, cratere într-atât de mari, că în ele puteai construi case pentru familii întregi. În stânga noastră începea o bucată de pod deasupra abisului. Unde pod este probabil un cuvânt inadecvat. Era mai degrabă un soi de cadru din lemn și fier, ca o schelă uriașă de șantier, care se întindea drept până la celălalt mal. Poate doi kilometri, poate mai mult. Distanța era greu de apreciat. Nici ce se afla pe partea cealaltă nu se putea întrezări, probabil arbuști și copaci. În spatele nostru mlaștina cea întinsă, în fața noastră marele nimic, și, dacă ascultai cu atenție, nu se auzea de fapt absolut nimic. Nici greieri, nici foșnet de iarbă, nici vânt, nici muște, nimic.

Ne-am dat o vreme cu părerea despre ce putea fi aia, apoi am luat-o pe jos ca să studiem schela. Era mai lată decât părea de la distanță. Avea cam trei metri și era pavată cu punți groase din lemn. Un alt drum pe lângă prăpastie nu părea să existe, și pentru că nu voiam să facem drumul înapoi, în cele din urmă Chiștoc a adus Lada. A mers cu ea câțiva metri pe schelă – sau pe pod sau baraj sau ce-o fi fost – și a zis:

— Hai că merge.

Dar nu eram deloc încrezător. M-am urcat din nou și ne-am deplasat în ritm de melc pe scânduri. Zgomotul făcut de puntea de lemn era atât de înfundat și amenințător, că în final m-am dat jos din mașină ca să merg în fața ei. Eram cu ochii pe scândurile stricate, pășeam ușor în locurile dubioase și printre ele vedeam abisul de treizeci de metri. Chiștoc conducea în spatele meu la o distanță de câteva lungimi de mașină. Dacă cineva ar fi venit din sens opus, i-am fi părut de-a dreptul bătrâni. Pe de altă parte, nu puteam spune că e o șosea cu trafic intens.

Când am ajuns la punctul din care malul de la care porniserăm abia se mai putea vedea, iar celălalt mal nu se zărea de niciun fel, am făcut o pauză. Chiștoc a scos Cola din mașină și ne-am așezat pe marginea punții de lemn, sau cel puțin am încercat. Lemnul era atât de fierbinte, că mai întâi trebuia să faci umbră un timp în locul în care voiai să te așezi. Apoi ne-am apucat să studiem peisajul de cratere și după ce m-am holbat suficient de mult la peisajul plin de cratere, mi-am adus aminte de Berlin. Dintr-odată mi s-a părut greu să-mi imaginez că odată am trăit în locul ăla. Abia eram în stare să-mi amintesc că acolo mergeam la școală și nu puteam să-mi închipui că voi mai face vreodată asta.

36

Pe partea cealaltă am găsit paie și ierburi sărăcăcioase și un fel de sat. O stradă bombardată se întindea printre casele prăpădite. Majoritatea ferestrelor n-aveau geamuri, acoperișurile erau scoase. Pe străzi nu zăreai panouri, nici mașini, nici automate de țigări, nimic. În fața grădinilor gardurile fuseseră demontate de mult, buruienile creșteau prin toate crăpăturile.

Ne-am îndreptat spre o casă țărănească părăsită și am cercetat camerele. De un perete se sprijineau rafturi dărăpănate de lemn. Pe masa din bucătărie o cutie goală de conserve și o farfurie, pe podea un ziar din 1995 cu o știre despre carieră. După ce ne-am asigurat că în localitatea aia nu mai există niciun om, ne-am încumetat să cercetăm încă două case, dar n-am descoperit nimic interesant. Fiare vechi de călcat, cizme de cauciuc distruse, niște mese și scaune. Mă așteptasem măcar la un cadavru, dar nici nu îndrăzneam să pătrundem în pivnițele foarte întunecoase.

Am mers mai departe cu mașina prin sat. O ruină cu două etaje avea ferestrele acoperite cu scânduri bătute în cuie, iar pe scânduri cineva pictase cu vopsea albă semne și cifre. Și pe drumul pe care mergeam vedeam în stânga și în dreapta semne și cifre pe pietre și stâlpii gardurilor, iar în mijloc a apărut brusc o movilă uriașă de scânduri. De jur-împrejurul ei apărea o urmă de mașină, iar când Chiștoc a trecut precaut în viteza întâi, ne-a surprins o zgâlțâitură îngrozitoare. Ceva a scrâșnit. Ne-am uitat unul la altul. Lada s-a oprit, apoi am simțit o nouă lovitură, ca și cum cineva ar fi bătut cu ciocanul din afară în caroseria noastră. Sau ar fi aruncat cu bolovani. Sau ar fi tras cu arma. Chiștoc a întors ușor capul și atunci am observat că geamul din spate arăta ca o pânză de păianjen.

Am sărit dintr-un foc din mașină. Nu știu de ce, dar m-am aruncat în iarbă în spatele mașinii și, de fapt, nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat în următoarele secunde. Vreau să zic, dacă am făcut semne cu mâna. Dar ce știu – fiindcă mi-a povestit mai târziu Chiștoc – este că el a băgat în

marșarier și a urlat la mine să mă urc la loc. Dar eu mă strecurasem în spatele mașinii și făceam ca tâmpitul semne cu brațele în aer. Am tras cu ochiul la ruinele de vizavi, la geamurile sparte, și am văzut ceea ce era de așteptat: într-o deschizătură a unei ferestre stătea cineva cu arma pregătită. M-am uitat încă o secundă la gura țevii, după care a ridicat arma și a pus-o deoparte. Un om în vârstă.

Stătea la etajul doi al casei inscripționate. Tremura, așa mi se părea, dar nu așa cum tremuram eu. La el părea să fie de vină vârsta. Cu o mână își ferea ochii de soarele strălucitor, în timp ce eu făceam încă semne disperate ca un cretin.

— Unde te duci? Urcă, urcă! a strigat Chiștoc, dar eu eram în picioare și mă îndreptam spre clădire, făcând încă semne și balansând din brațe.

— Nu vrem nimic! Am încurcat drumul. Ne întoarcem imediat! am strigat eu.

Bătrânul a dat aprobator din cap. A agitat arma prin aer ținând-o de gura țevii și a urlat:

— Fără plan! Fără hartă și fără plan!

M-am oprit pe terenul din fața casei lui și am încercat prin mimică să exprim câtă dreptate avea.

— Niciodată fără plan pe teren! a strigat el. Hai înăuntru! Am limonadă pentru voi. Hai înăuntru.

Bineînțeles că ultimul lucru pe care mi-l doream era să intru acolo, dar el a insistat, așa că în final n-a fost o decizie grea. Încă ne aflam în bătaia puștii, drumul de jur-împrejurul movilei de scânduri era dificil, iar bătrânul nu părea chiar complet dus. Adică, vreau să spun că vorbea ca un om normal.

Sufrageria lui – dacă poate fi numită astfel – nu se afla într-o stare mult mai bună decât camerele din casele pe care le cercetaserăm înainte. Adică îți dădeai seama că e locuită, dar era incredibil de sinistră și prăfuită. Pe un perete erau agățate nenumărate poze alb-negru.

A trebuit să ne așezăm pe o canapea, după care cu o expresie de sărbătoare omul a scos la iveală o Fanta pe jumătate plină și ne-a zis:

— Beți. Beți din sticlă.

S-a așezat vizavi de noi într-un fotoliu și a răsturnat chiar și niște maglavais dintr-un borcan de marmeladă. Arma o ținea între genunchi. Mă așteptam ca în primul rând să ne chestioneze despre Lada sau să se intereseze încotro ne îndreptăm, dar era evident că nu-l apasă deloc lucrul ăla. Când a aflat că suntem din Berlin, a fost interesat în special dacă Berlinul s-a schimbat cu adevărat și dacă se mai poate merge pe stradă fără să fii atacat. Părea că se îndoiește de asta. Și după ce l-am asigurat de vreo zece ori că la școala noastră nu se auzise nimic de morți și crime, ne-a întrebat brusc:

— Aveți vreo fată?

Am vrut să spun „nu”, dar Chiștoc a fost mai iute.

— Pe-a lui o cheamă Tatiana, iar mie îmi place de Angelina, a zis el, și nu m-am mirat că a spus chestia aia. Oricum pe bătrân răspunsul nu părea să-l mulțumească pe deplin.

— Fiindcă voi amândoi sunteți niște băieți foarte drăguți, a spus el.

— Nuu, nuu, a răspuns Chiștoc.

— La bătrânețe nu te mai prinzi cum merg unele treburi.

— Nuu, a repetat Chiștoc și a scuturat din cap, și eu la rându-mi am scuturat din cap, cam ca fanul cel mai înfocat al lui Lionel Messi întrebat dacă nu-l consideră mai tare pe Christiano Ronaldo.

— Deci sunteți amândoi îndrăgostiți, da?

Am spus din nou „da”, și am început să simt fiori pe spinare când mi-am dat seama cum se învârte doar în jurul acelui subiect. Vorbea numai despre fete și iubire și de faptul că în viață cel mai frumos lucru este trupul de alabastru al tinereții.

— Credeți-mă, a spus el, închideți pentru o clipă ochii și când îi deschideți carnea atârnă ofilită. Iubirea, iubirea! Carpe diem!

A făcut doi pași înspre perete și ne-a arătat una dintre multele fotografii micuțe. Chiștoc s-a uitat la mine cu fruntea încruntată, dar eu m-am ridicat imediat, mi-am compus zâmbetul de „știu cum să mă port" și am studiat poza deasupra căreia plutea degetul ridat al bătrânului. Era o fotografie de pașaport, având într-un colț un sfert de ștampilă și un sfert de svastică. Un tânăr simpatic în uniformă care avea într-o oarecare măsură o privire îndârjită. Era el, evident. În timp ce mă uitam la poză, degetul ridat a poposit pe o poză din dreapta.

— Și aici e Else. Era iubita mea.

Fotografia ne arăta o față cu trăsături ascuțite despre care la prima privire n-aș fi putut spune dacă e a unui băiat sau a unei fete. Dar „Else" purta altă uniformă decât soldatul sau hitleristul de lângă ea. Așadar probabil că era cu adevărat o fată.

Ne-a întrebat dacă vrem să ne spună povestea dintre el și Else. Era dus pe gânduri și luase din nou în mână pușca, de parcă i-ar fi fost o parte a corpului sau ar fi avut vreun rol în poveste, așa că nu puteam să refuzăm – l-am ascultat.

Oricum nu era o poveste adevărată. În orice caz, nu una din cele pe care oamenii normali le povestesc atunci când se referă la iubirea lor.

— Eram comunist, a spus el. Else și cu mine eram comuniști. Adică ultra-comuniști. Și nu ne-am făcut abia după '45 ca toți ceilalți, ci am fost dintotdeauna comuniști. Și acolo ne-am și cunoscut, în gruparea de rezistență Ernst Röhm. Nimeni nu mai crede asta în ziua de azi, dar pe-atunci erau alte vremuri. Și mă pricepeam să trag cu arma ca nimeni altul. Else era singura fată de acolo, una de familie foarte bună, și arăta ca un băiat. Ea i-a tradus pe toți scriitorii interziși. Ea li l-a tradus evreilor pe Shakespeare. Ea l-a tradus pe Ravage. Știa engleză la perfecție, și puțini erau în stare de asta, iar eu am bătut la mașina de scris... da, așa era pe-atunci. Iubirea vieții mele, focul ce-mi aprindea măruntaiele. În lagărul de concentrare au gazat-o imediat pe Else, iar eu în batalionul disciplinar m-

am strecurat cu flinta mea prin arcul de la Kursk. Cu ea puteam să-l nimeresc pe Ivan de la 400 de metri drept în ochi.

— Pe Ivan? a întrebat Chiștoc.

— Pe Ivan. Pe-un căcat de rus, a răspuns bătrânul pierdut pe gânduri. Nu ne mai privea nici pe Chiștoc, nici pe mine, iar noi am schimbat o privire. Chiștoc nu părea în mod special neliniștit, și de fapt nici eu nu mai eram.

— Mă gândeam, am spus, că ați fost comunist.

— Da.

— Și – rușii nu erau și ei un fel de comuniști?

— Da.

A căzut din nou pe gânduri.

— Și eram în stare să împușc pe unul în ochi de la 400 de metri! Horst Fricke, cel mai bun țintaș din unitatea lui. Aveam la piept mai mulți lauri decât găseai într-o pădure nenorocită. Ce strașnice tiruri cu porumbei încingeam. Erau amețiți complet. Și comandanții erau amețiți. Au trimis hoardele să ne atace. În față Sinning făcea curățenie cu mitraliera automată, în spate țintașul Fricke. Uneori era Fricke de unul singur contra lui Ivan. Dar rușii aveau și ei arme. Mai întâi la asta trebuia să te gândești înainte de a pune întrebări idioate. Că dacă stai să analizezi, o să vii acum cu morala și cu tot căcatul. Ei sau eu! Așa se punea problema. În fiecare zi Ivan, carne tânără, care tăbăra pe noi. Un ocean de carne. Ăia aveau prea multă. Cică din spațiul estic. Erau mult prea mulți ruși acolo. La ăia stătea unul de la Ceka în spatele fiecărei linii și trăgea în toți cei care nu voiau să intre în bătaia focului nostru. Mereu se spune că naziștii au fost monstruoși. Dar în comparație cu rușii erau căcat de muște. Și în cele din urmă cu asta ne-au și cucerit. Cu carne. Cu mitralierele n-ar fi reușit niciodată. Un Ivan și încă un Ivan și încă un Ivan. Mi se bătătorise pielea de doi centimetri la arătătorul drept. Uite.

Și-a ridicat ambele arătătoare. Într-adevăr, cel drept avea o mică umflătură în dreptul falangei. Bineînțeles că nu pot băga mâna în foc că provenea pe bune de la Ivan.

— Dar toate astea-s tâmpenii, a spus Chiștoc.

În mod ciudat, bărbatul n-a reacționat la obiecție. A continuat să vorbească o vreme, dar până la urmă tot n-am aflat cum a fost cu marea lui iubire.

— Și un lucru trebuie să rețineți, porumbeii mei, a zis el în final. Totul e fără sens. Chiar și iubirea. Carpe diem!

După care a scos o sticluță mică maro din buzunarul pantalonilor și ne-a întins-o, ca și cum ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. A făcut mare caz de chestia aia, dar n-a vrut să ne spună ce e înăuntru. Eticheta era îngălbenită, iar sticluța arăta de parcă ar fi fost purtată în pantaloni cel puțin de pe vremea arcului de la Kursk. Trebuia s-o desfacem numai dacă am fi fost la ananghie, ne-a povățuit el, dacă situația ar fi devenit într-atât de gravă, că n-am mai fi știut ce să facem, și nu înainte; atunci ne putea ajuta. El a spus „salva”. Avea să ne salveze viața.

Și astfel ne-am întors la mașină. Am ținut sticluța în lumină, dar nu se putea distinge nimic. Era ceva ca un lichid vâscos, dar și cu ceva solid.

În mașină Chiștoc a încercat să descifreze urmele de pe etichetă, și când în cele din urmă a deschis sticluța, a început să pută în ultimul hal a ouă stricate, așa că a aruncat-o pe geam.

37

În scurtă vreme șoseaua s-a făcut nevăzută în spatele satului părăsit, așa că a trebuit s-o luăm de-a curmezișul, prin câmp. Undeva, în stânga, ne însoțea peisajul excavat, la dreapta ne flanca un mal uriaș de pietriș, iar printre ele se întindea o pistă cu lățimea de vreo patruzeci-cincizeci de metri, un fel de platou îngust. M-am uitat în spate și am văzut satul în depărtare, am văzut casa cu două etaje a țintașului Fricke și am văzut că în fața casei sale era staționată o mașină de poliție. Minusculă, abia putea fi recunoscută, dar fără niciun dubiu era poliția. Părea că vor să întoarcă mașina. L-am atenționat pe Chiștoc, care i-a dat bătaie cu aproape optzeci de kilometri pe oră. Pista a devenit din ce în ce mai îngustă, versanții au început să se împingă spre noi și la un moment dat ne-a apărut undeva în față autostrada, care făcea o buclă acolo jos, la poalele malului de pietriș. Am zărit o parcare cu două măsuțe, o pubelă și un telefon de urgență. Pesemne că s-ar fi putut intra ușor pe autostradă, dacă ar fi existat pe undeva un drum care să ducă într-acolo. Însă de pe platou nu se făcea niciun drum care s-o ia în jos. Pur și simplu, căcatul ăla de platou se termina. M-am uitat disperat în spate, în timp ce Chiștoc se îndrepta spre mal, o pantă abruptă de 45 de grade formată din pietriș și prundiș.

— O luăm sau nu în jos? a strigat el, iar eu nu știam ce să-i răspund. A ciupit puțin frâna și ne-am avântat spre muchie – și aia a fost.

Probabil că am fi reușit, dacă am fi luat-o drept în jos, dar Chiștoc a luat-o de-a doua pe versant, și atunci Lada a zbârcit-o. A scăpat într-o parte, a rămas agățată și s-a răsturnat. De trei, patru, cinci, șase ori – nu mai știu! S-a rostogolit și a aterizat pe plafon. Abia am reușit să-mi dau seama ce se întâmplă. Când mi-am venit în fire, am văzut că portiera din dreapta sărise din țâțâni și am încercat să ies strecurându-mă pe acolo. Ceea ce n-am reușit nicicum. Mi-a luat vreo juma de oră ca să-mi dau seama că nu sunt paralizat, ci agățat în centura de siguranță. După care am ieșit în sfârșit, și am văzut, în ordine, așa: o pubelă verde de autostradă direct sub nasul meu, o Lada întoarsă cu fundu-n sus, de sub capota căreia ieșeau aburi și un

șuierat, și pe Chiștoc, care se târa în patru labe. S-a adunat de pe jos, a făcut câțiva pași, clătinându-se, a strigat „Fugi!” și a început să fugă.

Dar n-am fugit. Încotro? În spatele nostru era platoul, unde poliția probabil că era pe urmele noastre, în față autostrada, iar dincolo de autostradă se întindeau câmpuri până la orizont. Adică nu era terenul ideal pentru a te face nevăzut din calea polițiștilor. De jur-împrejurul parcării de pe autostradă mai erau niște copaci și tufișuri, iar după câmpuri se vedea o mega-cutie albă, pesemne o fabrică.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Chiștoc. Ești rănit?

Eram rănit? Nu, se părea că nu. Poate aveam vreo două vânătăi.

— Nu ți-e bine? a întrebat și s-a întors.

Tocmai dădeam să-i explic de ce mi se pare ridicol să fugim pe jos de poliție, când s-a auzit un zgomot de crengi rupte și un foșnet de frunze. Printre tufișuri ne-a apărut în față un hipopotam. Undeva, în Germania, chiar lângă autostradă, în mijlocul pustietății, un hipopotam a ieșit dintre tufișuri și s-a năpustit spre noi. Purta o salopetă albastră, pe cap avea o perucă blondă, ondulată, și ținea în mână un stingător de incendiu. Patru sau cinci colaci de grăsime i se revărsau pe talie. S-a deplasat pe cele două valțuri care îi ieșeau din pantaloni, a ajuns în fața Ladei răsturnate și a ridicat stingătorul.

Nu ardea nimic.

M-am uitat la Chiștoc, Chiștoc s-a uitat la mine. Amândoi ne-am uitat la femeie. Căci o femeie era, nu un hipopotam. Niciunul n-a zis nimic, și îmi aduc aminte de gândul care mi-a trecut atunci prin minte, că în momentul ăla va țâșni un jet alb din stingător și o să fim îngropați sub un munte de spumă.

Femeia a mai așteptat o vreme ca mașina să explodeze, pentru a putea să-și pună în funcțiune stingătorul, dar în lupta cu moartea Lada era la fel de obosită cum fusese și în timpul vieții. De sub capota motorului se mai auzea

doar un sfârâit. O roată din spate, care se învârtea, și-a încetinit mișcarea și s-a oprit.

— Ați pățit ceva? a întrebat femeia, uitându-se cu neîncredere la carcasa radiatorului.

Chiștoc a atins cu degetul stingătorul.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Oh, Dumnezeule! a exclamat femeia, lăsând în jos stingătorul. Ați pățit ceva?

— Nimic, a răspuns Chiștoc.

— Și tu ești în regulă?

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Unde e tatăl vostru? Sau mama voastră? Cine a condus?

— Eu am condus, a zis Chiștoc.

Femeia și-a clătinat capul, care arăta la fel ca talia.

— Ați luat pur și simplu mașina de la…

— Mașina e șterpelită, a spus Chiștoc.

Dacă doctorul care m-a consultat mai târziu avea dreptate, în clipa aia am suferit un șoc. Când treci printr-un șoc, tot sângele fuge în picioare, nu-ți mai rămâne sânge în cap și, practic, creierul e varză. În orice caz, așa a explicat doctorul. A mai adăugat că pe vremea Epocii de Piatră, când neanderthalienii fugeau prin pădure și brusc le apărea un mamut din dreapta, sufereau un șoc și, având mai mult sânge în picioare, puteau s-o ia mai repede din loc. Pe vremea aia gândirea n-avea așa o mare importanță. Sună ciudat, dar, după cum am menționat, doctorul a spus-o. Și poate că avusese dreptate Chiștoc s-o ia la goană, iar eu greșisem rămânând pe loc, dar întotdeauna te deștepți abia după ce trece evenimentul. Și în fața noastră

stătea femeia cu stingătorul, care era la fel de șocată. Fiindcă, dacă eu avusesem un șoc, iar Chiștoc la rându-i avusese un șoc, femeia aia suferise minimum cinci șocuri. Probabil că a depășit-o ideea că fusese martoră la prăbușirea noastră sau explicația lui Chiștoc că e vorba de o mașină furată, fiindcă a început să tremure în ultimul hal. S-a uitat la Chiștoc, a arătat înspre o picătură de sânge care i se prelingea pe bărbie și a exclamat:

— Oh, Dumnezeule!

Apoi a scăpat din mână stingătorul, care a căzut pe piciorul lui Chiștoc. Imediat Chiștoc s-a răsturnat într-o parte. A aterizat cu spatele în iarbă, și-a ridicat piciorul în sus, l-a apucat cu mâinile și a urlat.

— Oh, Dumnezeule! a țipat iar femeia și a îngenunchiat în iarbă lângă Chiștoc.

— Căcat, am spus. Am aruncat o scurtă privire în sus, pe mal. Poliția încă nu se vedea.

— E rupt?

— De unde să știu? a strigat Chiștoc și a început să se rostogolească pe spate.

38

Situația se prezenta în felul următor: străbătuserăm sute de kilometri de-a lungul și de-a latul Germaniei, traversaserăm o prăpastie pe un pod din schele și fuseserăm împușcați de Horst Fricke, după care ne-am năpustit în mare viteză pe o pistă și ne-am rostogolit de cinci ori pe un povârniș. Și scăpaserăm din toate astea mai mult sau mai puțin fără zgârieturi – iar la urmă dintr-un tufiș a apărut un hipopotam, care i-a strivit piciorul lui Chiștoc cu stingătorul de incendiu.

Ne-am aplecat asupra piciorului, dar nu ne-am dat seama dacă e rupt sau are doar o entorsă. În orice caz, Chiștoc nu mai putea călca.

— Îmi pare extrem de rău! a spus femeia. Chiar îi părea extrem de rău, se putea vedea. Se părea că o doare aproape la fel de mult ca pe Chiștoc, dacă judecam fie și numai după expresia feței. Și în vreme ce în capul meu domnea încă un gol desăvârșit, iar Chiștoc se rostogolea gemând dintr-o parte în alta, femeia a fost prima care și-a recăpătat stăpânirea de sine. I-a pipăit bărbia lui Chiștoc, apoi i-a ridicat gamba.

— Au, au, a zis ea rotindu-i glezna, în timp ce Chiștoc se văita. Și a tras concluzia: Trebuie să mergi la spital.

„Așteptați”, am vrut eu să spun, dar hipopotamul își vârâse deja copitele din față sub Chiștoc și l-a ridicat de parc-ar fi fost o felie de pâine.

Chiștoc a țipat, mai degrabă de surpriză decât de durere. Femeia a dispărut din nou în tufiș, la fel de brusc cum se și ivise de acolo mai devreme. Am fugit după ea.

În spatele arbuștilor era parcat un BMW seria 5, de culoare kaki. Femeia l-a aruncat pe Chiștoc pe scaunul din dreapta. M-am așezat în spate. Când s-a urcat la volan, mașina s-a aplecat în stânga cu o jumate de metru, iar Chiștoc a fost catapultat de pe scaun. „Demență”, m-am gândit, dar mai potrivit ar fi fost să-mi păstrez observația pentru minutele care au urmat.

— Acum e cazul să ne grăbim! a declarat femeia pe un ton solemn, și presupun că n-a zis-o cu gândul de a o șterge din fața polițailor.

Am fost singurul care tot timpul s-a uitat în spate, și mi-am dat seama că mașina poliției trebuie să fi coborât pe undeva povârnișul abrupt, pe căi ocolite. Îi vedeam la mare depărtare, cu becul albastru, mergând de-a lungul râpei.

— Centura, a spus femeia și a călcat pedala de accelerație.

Și în două secunde BMW-ul ei seria 5 a prins suta. Când a intrat pe breteaua autostrăzii am zburat de pe banchetă ca un avion de hârtie. Chiștoc a gemut.

— Centura, a repetat femeia.

Mi-am fixat centura.

— Și dumneavoastră? a întrebat Chiștoc.

M-am uitat pe geamul din spate cum mașinile rămâneau în urma noastră. În depărtare se auzea stins o sirenă de poliție, dar nu pentru multă vreme. Și nu era de mirare. Între timp ajunseserăm să gonim cu 250 pe oră. Nici femeia, nici Chiștoc nu păreau să fi auzit sirena. Discutau despre centura de siguranță.

— Nu e mașina mea, a spus femeia. Am nevoie de cel puțin doi metri.

A chicotit. Vorbea cu o voce foarte normală, dar chicotitul ăla îi ieșea extrem de pițigăiat, ca al unei fetițe pe care o gâdili pe burtă.

Când în fața noastră apăreau obstacole, femeia claxona sau dădea flashuri, iar dacă nici alea nu ajutau, le depășea cu cugetul împăcat pe banda de urgență, de parcă ar fi luat-o cu cincizeci pe oră către o ieșire spre McDonald’s Drive-in. Era evident că trecuse de cele cinci șocuri pe care le suferise.

— E permis în caz de urgență, a explicat ea.

Apoi a chicotit din nou.

— Și ați mers cu aia, ha?

— Am plecat în vacanță, a zis Chiștoc.

— Și ați șterpelit-o?

— Împrumutat-o, de fapt, a spus Chiștoc. Și șterpelită, din punctul meu de vedere. Dar jur că voiam s-o ducem înapoi.

BMW-ul mergea ca glonțul. Femeia n-a mai zis nimic. Ce putea să spună? Noi șparliserăm o mașină, iar ea trântise stingătorul de incendiu pe piciorul lui Chiștoc. Oglinda retrovizoare nu-mi indica prea clar reacțiile de pe fața ei. În orice caz, nu mai reacționa isteric.

A depășit două tiruri, apoi ne-a zis:

— Prin urmare sunteți spărgători de mașini.

— Dacă spuneți dumneavoastră, a răspuns Chiștoc.

— Spun.

— Și dumneavoastră ce sunteți?

— Mașina e a soțului meu.

— Vreau să spun, cu ce vă ocupați? Și aveți idee unde e spitalul prin apropiere?

— Spitalul e la cinci kilometri. Iar eu sunt logoped.

— Și cu ce se ocupă un logoped? a întrebat Chiștoc. Cu logica?

— Îi învăț pe oameni să vorbească.

— Pe sugari sau pe cine?

— Nu. Și pe copii. Dar în general pe adulți.

— Îi învățați pe adulți să vorbească? Pe analfabeți, nu-i așa? Chiștoc avea fața crispată și se concentra exclusiv la femeie. Cred că, de fapt, voia să uite de durerea din picior, dar cumva părea și că subiectul îl captivează.

În vreme ce ei doi discutau în față, eu mă uitam încontinuu în spate, și nu prindeam tot dialogul lor. Și cum spuneam, poate că mă aflam încă în stare de șoc. Dar printre cele auzite, erau următoarele:

— Dezvoltarea vocii, a spus femeia. La cântăreți, oratori sau bâlbâiți. Majoritatea oamenilor nu vorbesc corect. Nici tu nu vorbești corect.

— Și totuși, înțelegeți ce spun.

— E vorba de voce. De intensitatea vocii. Vocea ta vine de aici, a spus și a indicat un punct, undeva pe gâtul ei. De când discuta cu Chiștoc, încetinise ușor, probabil fără să-și dea seama. Mergeam doar cu 180 pe oră. L-am atins ușor pe umăr pe Chiștoc, dar era foarte pătruns de discuție.

— Vorbesc cu gura, dacă la asta vă referiți.

— E o diferență între a vorbi normal și a avea o voce puternică. O voce bună, puternică, vine de aici, din centru. La tine vine de acolo. Dar trebuie să vină de aici. La ultimul „aici” s-a bătut de două ori sub piept, așa că s-a auzit „ahihici”.

— De ahihici? a spus Chiștoc lovindu-se și el sub piept.

— Imaginează-ți asta ca pe un sport. Întreg corpul trebuie să participe. Diafragma, musculatura burții, bazinul, toate trebuie să contribuie. Două treimi vin din diafragmă, doar o treime din plămâni.

160 de kilometri pe oră. În ritmul ăla urma să ni se captureze mașina cu logopedia în stare de repaus.

— Cel mai important e să ajungem cât mai repede la spital, am spus.

— E-n ordine, a zis Chiștoc. Nu mai doare atât de tare.

Mi-am îngropat capul în mâini.

— Dacă vorbești de aici, a spus femeia, o să scoți doar un fel de croncănit. Fiindcă aerul vine din gât uite așa: Uh, uh. De fapt, trebuie să vină de aici. A deschis gura sub formă de O și cu ambele mâini a ridicat de la nivelul stomacului o comoară invizibilă, răstimp în care a trebuit să lase volanul. Chiștoc s-a repezit să țină direcția.

— De aici, a spus femeia și a țipat: UHH!

Mi s-a făcut frică. Chiștoc se uita la femeie dureros de entuziasmat. Am încercat din nou să-i fac un semn, dar n-a înțeles. Sau nu a dat atenție. Sau starea de spirit a femeii devenise molipsitoare. Kilometrajul arăta 140. Poliția încă nu apăruse la orizont.

— UHH! UHH! UHH! a făcut femeia.

— Uh! Uh! a făcut Chiștoc.

— Centrul în jos, a zis femeia și a accelerat ușor. Omul e ca un tub de pastă de dinți. Dacă apeși de jos, iese pe sus. UHH! UHH!

— Uh! Uh! a făcut Chiștoc.

— Da, mai bine. UUAAAHH!

— Uaaah!

Și, fără a exagera, au ținut-o așa până când am ajuns la spital.

Ne-am îndreptat spre ieșirea de pe autostradă, am cotit de două ori la dreapta și două minute mai târziu ne aflam în fața unei imense clădiri albe, în mijlocul pampasului. Nici urmă de poliție.

— O clinică excelentă, a spus femeia.

— Nu am asigurare, a zis Chiștoc.

Un moment femeia a părut îngrozită. Apoi s-a aplecat peste Chiștoc și i-a deschis hotărâtă portiera.

— Nu-ți face griji. Vina este a mea, și desigur că eu plătesc. Sau asigurarea mea. Ca de obicei. Curaj.

39

La camera de urgență era destul de mare agitație. Era duminică seara și în fața noastră așteptau cel puțin douăzeci de persoane. Direct la biroul de recepție, un bărbat în blugi prespălați bora într-un coș de gunoi, pe care-l ținea sub braț, în timp ce cu cealaltă mână împingea pe tejghea cardul de asigurări.

— Vă rog să așteptați afară, ne-a spus asistenta.

Chiștoc și cu mine ne-am așezat pe două scaune libere, de plastic. După ce am așteptat o vreme, terapeuta s-a dus să aducă băuturi și ciocolată de la automat. Între timp am fost chemați înăuntru. Chiștoc nu putea să se ridice, așa că m-am dus eu și am explicat care e situația.

— Și cum se numește?

— Andre. Am folosit pronunția franceză. André Langin.

— Adresa?

— Waldstrasse 15, Berlin.

— Unde are asigurare?

— Dedeka.

— Adică Debeka?

— Da, exact.

Debeka. Cu asta se lăudase André la controlul medical. Că-i mișto să ai asigurare privată. Ce găozar! Desigur că în momentul ăla mă bucuram de fază. Dar vocea îmi tremura puțin. Mi-ar fi prins bine ceva terapie logopedică în prealabil.

Eram tulburat în special fiindcă nu știam ce întrebări vor urma. Până atunci nu mă mai prezentasem la o cameră de urgență.

— Născut la…?

— 13 iulie 1996.

N-aveam nici cea mai mică idee când e ziua lui André. Speram doar să nu se poată verifica atât de repede.

— Și ce a pățit?

— I-a căzut pe picior un stingător de incendiu. Și probabil că are și ceva la cap, fiindcă sângerează. Doamna – am arătat înspre terapeută, care tocmai apăruse pe hol cu brațele încărcate de ciocolată – poate confirma.

— Nu-mi mai împuia urechile, a spus asistenta, care îl urmărea permanent pe bărbatul cu coșul de gunoi și dădea mereu să se ridice. Într-adevăr, în minutul cât am stat de vorbă cu ea, s-a ridicat de două ori, ca și cum ar fi fost gata să treacă pe partea cealaltă, ca să-l apuce pe bărbat de cap, dar s-a așezat la loc.

— O să vă cheme doctorul, a spus.

O să ne cheme doctorul. Așadar, chiar a fost simplu.

Terapeuta a fost destul de surprinsă că rezolvasem deja chestiunea cu asigurarea de boală și mă privea ținându-și capul câș. Am lămurit-o:

— Pur și simplu i-am spus numele meu.

S-a așezat lângă noi și a așteptat să ne vină rândul. I-am spus că nu e nevoie, dar cred că se simțea oarecum vinovată. Am discutat cu ea ore întregi despre terapie logopedică, despre jocuri pe calculator, filme, fete și spargeri de mașină. Era super de treabă. Când i-am povestit cum am încercat să ne scriem numele cu Lada în lanul de grâu, a chicotit de n-a mai putut. Iar când i-am declarat că următorul lucru pe care-l vom face va fi probabil să luăm trenul înapoi spre Berlin, ne-a crezut pe cuvânt.

Prin fața noastră treceau încontinuu spre recepție în pas alergător oameni șiroind de sânge. Dar când s-a făcut aproape miezul nopții și încă nu ne venise rândul, femeia și-a luat totuși rămas-bun de la noi. Ne-a mai întrebat de cel puțin o sută de ori dacă mai poate face ceva pentru noi, ne-a dat adresa ei, în caz că vom avea „pretenții de despăgubire” sau ceva de genul ăla, și-a scos portmoneul și ne-a pus în mână două sute de euro pentru tren. Mi s-a părut destul de penibil, dar nici nu știam cum s-o refuz. Iar la plecare, a mai spus ceva ciudat. Ne-a privit, și după ce făcuse pentru noi absolut tot ce se putea face, a zis:

— Arătați ca niște cartofi.

După care a plecat. A ieșit pe ușa turnantă și a dispărut. Mi s-a părut super-amuzant. Mă apucă râsul de fiecare dată când îmi amintesc. „Arătați ca niște cartofi.” Nu știu dacă cineva pricepe. Dar ea a fost cu adevărat cea mai simpatică dintre toți.

În cele din urmă Chiștoc a intrat la doctor. Un minut mai târziu a ieșit, și a trebuit să mergem să facă radiografie. Eram din ce în ce mai obosit. La un moment dat am ațipit pe coridor, și când m-am trezit, în fața mea stătea Chiștoc cu două cârje și-un ghips. Un ghips adevărat, nu doar o atelă de plastic.

O asistentă i-a pus în palmă niște pastile contra durerii și ne-a spus să rămânem prin preajmă, fiindcă doctorul vrea să se uite la picior. Și m-am întrebat cine altcineva a pus ghipsul, dacă nu doctorul. Portarul? Asistenta ne-a arătat un salon gol în care puteam să ne așezăm. În cameră erau două paturi cu așternuturi proaspete.

Atmosfera nu prea mai era veselă. Călătoria ajunsese la final, chiar dacă nimeni nu mai știa asta în afară de noi, și ne simțeam destul de jalnic. N-aveam chef să mergem cu trenul. Pastilele lui Chiștoc au început să-și facă încet-încet efectul. S-a întins gemând în pat, eu m-am dus la fereastră și m-am uitat pe-afară. Era încă întuneric, dar când mi-am presat nasul de geam și mi-am lipit mâinile la stânga și la dreapta feței, am văzut cum începe să se crape de dimineață. Am văzut cum se crapă de dimineață și...

I-am spus lui Chiștoc să stingă lumina. A folosit cârja în loc de telecomandă. De îndată peisajul a devenit mai clar. Am văzut o cabină de telefon pe aleea de intrare în spital. Am văzut un vas ornamental din beton decorativ. Am văzut un gard izolat și un câmp, un teren, și ceva de lângă terenul ăla mi s-a părut familiar. S-a luminat mai tare, și de cealaltă parte a terenului am putut să disting trei mașini. Două autoturisme și o macara.

— N-o să-ți vină să crezi ce văd.

— Păi ce vezi?

— Nu știu!

— Haide, mă!

— Uită-te și tu.

— Mă uit la un căcat, a spus Chiștoc.

Și după o vreme:

— Și ce vezi?

— Trebuie să te uiți chiar tu.

A gemut. Am auzit cum clămpăne cu cârjele. Apoi și-a presat fața pe geam lângă a mea.

— Nu poate fi adevărat, a spus.

— Habar n-am, am zis.

Ne-am holbat dincolo de ogorul proaspăt arat. De dincolo de el văzuserăm cu câteva ore înainte mega-cutia albă. Iar noi stăteam în clipa aia chiar în mega-cutia albă. Terapeuta făcuse un ditamai ocolul de cinci kilometri.

Soarele încă nu apăruse la orizont, dar în parcarea de lângă autostradă am recunoscut imediat Lada vopsită în negru. Stătea pe propriile-i roți. Cineva o întorsese. Capacul portbagajului era deschis. Trei bărbați se învârteau în

jurul mașinii, se adunau la un loc, apoi mai dădeau un tur. Unul în uniformă, doi cu salopetă, dacă am reușit să-i identific cu exactitate. A fost adusă macaraua în dreptul mașinii și unul a fixat lanțurile la roți. Tipul în uniformă a închis portbagajul, l-a deschis din nou și l-a închis iar, după care s-a dus la macara. Pe urmă, doi dintre ei s-au îndreptat iarăși spre Lada. Și unul s-a dus din nou la macara.

— Ce fac ăia acolo? a întrebat Chiștoc.

— Nu vezi?

— Nu la asta mă refer. Vreau să zic – ce fac ăia acolo?

Avea dreptate. Fugeau de colo colo, făceau de trei ori același lucru, și, de fapt, nu făceau absolut nimic. Poate căutau urme sau ceva de genul ăsta. Ne-am mai uitat la ei o vreme, apoi Chiștoc s-a întins din nou gemând în pat și a spus:

— Trezește-mă dacă se întâmplă ceva.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Unul a meșterit ceva pe la lanțuri, altul s-a dus la macara, celălalt fuma.

Scena a dispărut brusc, fiindcă în salon s-a aprins lumina. În ușă stătea doctorul, respirând greu. Părea mort de oboseală. Dintr-o nară îi atârna un tampon roșu de vată, care-i ajungea aproape până la buza superioară. S-a târșâit încet până la patul lui Chiștoc.

— Hop, dă laba aici, sus, a spus. Vocea parcă venea din Al Doilea Război Mondial.

Chiștoc și-a ridicat ghipsul spre el. Doctorul a scuturat ghipsul cu o mână, în timp ce își ținea dopul din nară cu cealaltă. A înșfăcat radiografia din plic, a privit-o la lumină, a aruncat-o în pat, lângă Chiștoc, și a ieșit târșâindu-se. În ușă s-a întors.

— Strivit. Fisură milimetrică. Paisprezece zile, a spus. Brusc și-a dat apoi ochii peste cap. Parcă în căutarea echilibrului, șoldul lui s-a sprijinit de

tocul ușii. A respirat adânc și a adăugat: Nu-i chiar atât de rău. Paisprezece zile de repaus. Acasă consultați doctorul. S-a uitat la Chiștoc să vadă dacă a priceput, iar Chiștoc a dat aprobator din cap.

Doctorul a închis ușa în urma lui – iar două secunde mai târziu a crăpat-o din nou, de data asta treaz complet.

— Poantă! a strigat, uitându-se prietenos la noi. Mai întâi la Chiștoc, apoi la mine. Care este deosebirea dintre un doctor și un arhitect?

N-aveam niciunul habar. Și-a dat singur răspunsul:

— Doctorul își îngroapă greșelile.

— Hă? a spus Chiștoc.

Omul a făcut un semn.

— Dacă vă duceți… vreau să zic, dacă sunteți obosiți, în camera asistentelor e cafea, puteți să vă luați. E de calitate.

A închis din nou ușa. N-am avut însă timp să mă minunez de tip, m-am năpustit imediat la fereastră. Chiștoc a stins lumina cu cârja, și eu am reușit să mai zăresc mașina poliției, care o luase pe autostradă. Macaraua de remorcare deja dispăruse. Doar Lada se mai afla încă în parcare. Lui Chiștoc nu-i venea să creadă.

— Macaraua e stricată sau ce s-a întâmplat?

— Habar n-am.

— Atunci, acum ori niciodată.

— Ce?

— Ei, ce? A împins cârja înspre geam.

— Doar nu mai poate circula, am spus.

— Cum așa? Și dacă nu, tot aia. Măcar ne luăm catrafusele. Dacă nu mai merge…

— Nu mai merge.

— Dacă cine nu mai merge? a întrebat asistenta, aprinzând din nou lumina. Într-o mână ținea fișa lui Chiștoc, sau a lui André, iar în cealaltă două pahare de cafea.

— Te cheamă André Langin, i-am șoptit în timp ce-mi frecam ochii ca și cum m-ar fi orbit lumina. Chiștoc a îngăimat că a venit momentul să mergem acasă. Și, din păcate, exact ăla era motivul pentru care asistenta voia să ne vorbească.

40

După părerea ei Berlinul era destul de departe, și s-a interesat încotro avem de gând să ne îndreptăm. I-am explicat că suntem în vizită la mătușa noastră și că totul e în regulă – dar mai bine nu pomeneam așa ceva. Asistenta nu m-a întrebat unde locuiește mătușa, în schimb m-a târât imediat în camera asistentelor și mi-a pus în față un telefon. Chiștoc și-a reprimat durerea, și-a vânturat cârjele și a strigat că, de fapt, putem să mergem și pe jos, iar asistenta ne-a spus:

— Mai întâi să verificăm. Sau nu mai știți numărul?

— Ba da, normal, am zis. Am văzut o carte de telefon pe masă și nu voiam să-mi fie vârâtă în mână. Așa că am format un număr la întâmplare, sperând că n-o să-mi răspundă nimeni. Ora patru dimineața.

Auzeam țârâituș. Probabil că și asistenta îl auzea, fiindcă nu s-a urnit de lângă noi. Cel mai bine ar fi fost, desigur, să sun acasă – era clar că nimeni n-o să ridice receptorul. Dar cu prefixul de Berlin ar fi fost un număr de unșpe cifre, iar asistenta ne privea deja cu suspiciune. A sunat o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. M-am gândit că pot să pun încet receptorul în furcă și să declar că mătușa noastră sigur doarme dusă și că putem ajunge pe jos…

— Hrrr… ăăă, Reiber, s-a auzit vocea unui bărbat.

— Oh. Bună, tanti Mona!

— Reiber! a mormăit somnoros bărbatul. Nicio tanti. Nicio Mona.

— Te-am trezit? am întrebat. Da, bineînțeles, ce întrebare idioată! Dar uite ce s-a întâmplat...

I-am făcut asistentei un semn prin care îi dădeam de înțeles că toate problemele noastre s-au rezolvat și că poate să se ducă la treaba ei, în caz că

are așa ceva.

S-a dovedit că n-are nicio treabă. A rămas țintuită lângă mine.

— Alo, greșeală! am auzit vocea omului. Reiber aici.

— Da, știu. Și sper că nu ai... oh, da... da, am spus, și cu privirea le-am semnalat lui Chiștoc și asistentei cât de surprinsă – și îngrijorată – e tanti Mona din cauza telefonului nostru, la ora aia.

Liniștea din receptor aproape că era mai iritantă decât mormăitul de dinainte.

— Da, nu... s-a întâmplat ceva, am continuat. André a avut un mic accident, i-a căzut ceva pe picior... nu... nu. Suntem la spital. L-au pus în ghips.

M-am uitat la asistentă. Nu se mișca din loc.

În receptor s-au auzit zgomote neclare, apoi brusc vocea a revenit. De data asta nu mai era așa de somnoroasă.

— Înțeleg, a spus bărbatul. Purtăm un dialog fictiv.

— Da, am zis, dar nu face nimic. Nu e chiar așa de rău, doar o mică fisură.

— Și eu sunt tanti Mona.

— Nu. Vreau să zic, da... da, exact... da.

— Iar lângă tine stă cineva și ascultă. Bărbatul a scos un zgomot pe care inițial nu l-am deslușit. Cred că râdea încet.

— Da. Da...

— Iar dacă acum încep să strig tare, o să ai o mare problemă, nu-i așa?

— Nu, te rog, ăăă.... nu. Chiar nu trebuie să-ți faci griji. Totul e rezolvat.

— Nu-i deloc rezolvat, a spus asistenta pe un ton insolent. Trebuie să vină să vă ia.

— Vrei să te ajut? a întrebat bărbatul.

— Ce?

Asistenta arăta de parcă în orice secundă era gata să-mi smulgă receptorul din mână și să discute ea însăși cu tanti Mona.

— Ar trebui să vii să ne iei, tanti Mona. Se poate? Da? Da?

— Nu înțeleg complet care e treaba, a spus bărbatul, dar se pare că ești în încurcătură. Te amenință cineva?

— Nu.

— Vreau să zic, cineva și-a rupt piciorul, tu suni aiurea noaptea la ora patru, și cred că ai maxim treișpe ani. Ai intrat în belea. Sau ați intrat.

— Da, ei, da.

— Și normal că nu poți spune despre ce-i vorba. Așadar, încă o dată: N-ai nevoie de ajutor?

— Nu.

— Sigur? Ultima mea ofertă.

— Nu.

— OK. Atunci o să ascult pur și simplu, a spus bărbatul.

— În orice caz, dacă ai putea să ne iei cu mașina, am zis încurcat.

— Dacă nu vrei... A chicotit. Ceea ce m-a dat complet peste cap. Dacă ar fi închis sau ar fi zbierat, aș fi înțeles – doar era ora patru dimineața. Dar faptul că se amuza și se oferea întruna să mă ajute – Sfinte Sisoe! De când eram mic, tata m-a învățat că lumea e rea. Lumea e rea și oamenii sunt răi.

Să n-am încredere în nimeni, să nu merg cu străinii și așa mai departe. Așa m-au învățat părinții, așa m-au învățat profesorii, iar televizorul m-a învățat același lucru. Dacă te uiți la Spiegel TV tragi concluzia că omul e rău. Probabil că e corect, și omul e rău în proporție de 99%. Dar partea ciudată e că eu și Chiștoc am întâlnit în călătoria noastră aproape exclusiv oameni din procentul ăla al celor care nu sunt răi. Să suni noaptea la ora patru și să scoli omu' din pat, fără să vrei ceva de la el, iar el să fie super-prietenos, și pe deasupra să-și mai ofere și sprijinul. La școală ar trebui să te învețe despre așa ceva, ca să nu fii complet luat prin surprindere. În orice caz, eram atât de surprins încât mă bâlbâiam.

— Și... în douăzeci de minute, bine, da. O să ne iei. Bine. Ca să încununez performanța, la final m-am întors din nou spre asistentă și am întrebat-o: Îmi spuneți cum se numește spitalul?

— Greșit! mi-a suflat imediat bărbatul.

Asistenta și-a încrețit fruntea. Dumnezeule, ce tâmpit sunt!

— Clinica Virchow, a spus încet. E singurul spital de pe o rază de cincizeci de kilometri.

— Așa-i, a spus omul.

— Ah... exact asta spune și ea! am zis arătând înspre receptor.

— Și nici nu sunteți de prin zonă, a spus bărbatul. Chiar că ați intrat în căcat. Sper ca măcar să citesc mâine în ziar despre ce e vorba.

— Da, și eu sper, am spus. Cu siguranță. Atunci așteptăm.

— Toate cele bune.

— Și dumne... și ție!

Bărbatul a râs încă o dată, iar eu am închis.

— A râs cumva? a întrebat asistenta.

— Nu e prima dată când îi facem necazuri, a spus Chiștoc, care pricepuse doar pe jumate. Ne știe ea bine.

— Și i se pare amuzant?

— Ea e cool, a răspuns Chiștoc, accentuând cuvântul cool în așa fel încât să fie limpede că nu toți cei prezenți în încăperea aia sunt cool.

Am mai rămas o clipă în jurul telefonului, după care asistenta a declarat „Probabil că sunteți doi pungași” și ne-a lăsat să plecăm.

41

Ne-am postat în fața intrării în spital și am început să ne uităm după tanti Mona. Când ne-am asigurat că nimeni nu ne observă, am luat-o la fugă. Adică eu fugeam, dar Chiștoc nu prea. În fața câmpului se găsea un gărduleț. Chiștoc și-a aruncat dincolo de el cârjele, apoi s-a aruncat și el. După câțiva metri a rămas înțepenit în ogor. Pământul fusese proaspăt arat, și cârjele se scufundau în el ca acele fierbinți în unt, așa că n-a mai putut să înainteze. A înjurat, a lăsat acolo cârjele înțepenite și a șchiopătat în continuare, sprijinindu-se de umărul meu. După ce am parcurs aproximativ o treime din ogor, am privit pentru prima dată în urmă. Peisajul din spatele nostru era albastru. Acoperit încă de spital, soarele își arunca razele prin ceață și printre coroanele copacilor. Cârjele, una dintre ele puțin răsturnată, stăteau la marginea câmpului ca o cruce de om nevoiaș, iar la o fereastră de la etajul spitalului, poate chiar la fereastra de unde văzuserăm macaraua de remorcare, am întrezărit o siluetă în halat alb, care ne urmărea. Probabil că era asistenta, care se dădea cu capul de toți pereții uitându-se la sonații pe care tocmai îi tratase. Dacă ar fi știut cât de sonați suntem în realitate, pesemne că n-ar fi stat acolo atât de liniștită.

Dar era destul de clar că își dăduse seama încotro ne îndreptăm, și era de asemenea clar că a văzut când am ajuns la mașină. Plafonul și partea din dreapta erau cam înfundate. Dar nu așa de mult încât să nu putem sta înăuntru destul de confortabil. Portiera din dreapta era praf și nu mai putea fi deschisă, dar puteai intra pe la șofer. Interiorul arăta ca la groapa de gunoi. Accidentul, rostogolirea și revenirea pe patru roți împrăștiaseră peste tot prin mașină proviziile noastre, conservele, canistrele, hârtiile, sticlele goale și rucsacurile. Până și caseta cu Richard Claydermann zburase printre scaune. Capota avea o ușoară îndoitură, iar pe plafon – pe care stătuse răsturnată mașina – era lipită o crustă uleioasă de nisip.

— Gata, s-a terminat, am spus.

Chștoc s-a chinuit să se strecoare pe scaunul șoferului, dar n-a reușit să-și așeze ghipsul pe pedala de accelerație, fiindcă era prea lat. A scos-o din viteză, a conectat cablurile, s-a răsucit puțin pe scaun și a atins accelerația cu vârful piciorului stâng. Lada a demarat instantaneu. Chiștoc a trecut dincolo, pe scaunul pasagerului, și i-am spus:

— Nu ești sănătos la cap.

— Nu trebuie decât să accelerezi și să ții direcția, a zis. Schimb eu vitezele.

M-am așezat în spatele volanului și i-am explicat lui Chiștoc că n-o să meargă. Rezervorul era pe jumate plin, motorul torcea liber, dar numai când am aruncat o privire spre autostradă și am văzut cum ăia trec pe lângă noi ca fulgerul cu două sute la oră, am știut că n-o să meargă.

— Trebuie să-ți spun un secret, am spus. Sunt cel mai mare fricos de pe pământ. Cel mai plictisitor și mai laș. Și acum putem să mergem pe jos. Poate că aș încerca să conduc pe un drum de țară. Dar nu pe autostradă.

— Cum ai ajuns tu la concluzia că ești plictisitor? a întrebat Chiștoc, și l-am întrebat dacă știe, de fapt, de ce am plecat până la urmă cu el spre Valahia. Tocmai fiindcă eram cel mai plictisitor, atât de plictisitor, că nu fusesem invitat nici măcar la o petrecere, la care toți primiseră invitație, și pentru că măcar o dată în viață am vrut să nu fiu plictisitor. Chiștoc mi-a declarat că nu sunt sănătos la cap, și că de când m-a cunoscut nu s-a plictisit nici măcar o secundă. Că, din contră, a fost cea mai palpitantă și mai mișto săptămână din viața lui. Și am reluat întâmplările din cea mai palpitantă și mișto săptămână din viața noastră, și pe bune că suportam greu ideea că se încheiase.

După care Chiștoc m-a privit lung și mi-a spus să nu-mi imaginez că Tatiana nu m-a invitat fiindcă sunt plictisitor sau pentru că nu-i place de mine.

— Fetele nu te plac, fiindcă le e teamă de tine. Dacă vrei să știi părerea mea. Pentru că le tratezi ca și cum n-ar exista, și pentru că nu ești lipicios ca boul ăla de Langin. Dar nu ești deloc plictisitor, tâmpitule. Și Isa te-a plăcut

imediat. Pentru că ea nu e așa de proastă cum arată. Și pentru că are niște calități, dacă îți dai seama la ce mă refer. Nu ca Tatiana, care-i o toantă.

M-am uitat la Chiștoc, și cred că rămăsesem cu gura deschisă.

— Da, da, o iubești. Și pe bune că arată super-porno. Dar în realitate, pe lângă Isa e toantă. Și spre deosebire de tine, eu pot să-mi dau seama de asta. Pentru că, vrei să-ți mai spun un secret? a întrebat Chiștoc înghițind în sec. Arăta de parcă cineva i-ar fi vârât pe gât o bilă de plumb. S-au scurs cinci minute de tăcere, apoi a declarat că el poate judeca lucrurile alea fiindcă nu e interesat. De fete. Din nou a tăcut multă vreme. Apoi a mărturisit că nu mai spusese nimănui chestia aia, că venise momentul să-mi zică, și că nu trebuie să-mi fac griji. Că nu voia nimic de la mine, știa deja că îmi plac fetele și așa mai departe, însă că el e altfel și nu se mai poate face nimic.

Și poate să creadă oricine ce vrea, dar nu am fost extrem de surprins. Pe bune că nu eram foarte surprins. Nu știusem cu exactitate, dar avusesem o oarecare bănuială, pe bune. Încă de la primul drum cu Lada, când Chiștoc îmi povestise de unchiul lui din Moscova, și mai fusese și faza cu geaca de dragon și felul cum o tratase tot timpul pe Isa – desigur că n-avusesem habar. Dar, privind în urmă, mi-am dat seama că bănuisem ceva.

Chiștoc și-a lăsat capul să cadă pe bord. Am pus o mână pe ceafa lui, și am stat acolo ascultând „Baladă pentru Adeline”, și o clipă mi-a trecut prin cap să devin și eu homo. Pe bune că aia ar fi fost rezolvarea tuturor problemelor, dar n-am reușit. Îmi plăcea de Chiștoc demențial de mult, dar mult mai mult îmi plăceau fetele. Și atunci am băgat în viteza întâi și am pornit. Fusese atât de nașpa să stăm peste noapte în spital cu gândul că totul s-a sfârșit, și era super-fantastic să privesc din nou prin parbrizul Ladei și să țin volanul în mână. Am făcut o probă și am condus prin parcare. Schimbatul vitezelor rămânea problema principală, dar s-a rezolvat când Chiștoc a preluat treaba, iar eu nu mai trebuia decât să apăs ambreiajul la comandă. În scurt timp ne-am îndreptat cu avânt către autostradă. Am mers pe banda de urgență și ne-am oprit.

— Încet, a spus Chiștoc. Încet. O luăm de la capăt.

Am așteptat până la următoarea pauză în trafic – și când zic „pauză în trafic” vreau să spun că nu era nici urmă de mașină la orizont –, după care am pornit din nou și am accelerat.

— Ambreiaj! a strigat Chiștoc și am apăsat pe pedală, iar el a trecut în viteza a doua.

Eram leoarcă de transpirație.

— E liber, treci dincolo! Chiștoc a trecut în viteza a treia, apoi într-a patra și emoțiile mele au început încet-încet să se risipească.

M-am mai speriat când primul Audi baban a zburat pe lângă noi cu vreo cinci sute de kilometri pe oră, dar după un timp m-am liniștit. În general, să conduc pe autostradă era mult mai simplu decât să iau curbele și să frânez, să schimb vitezele și să accelerez. Aveam o bandă de mers doar pentru mine și nu trebuia să fac altceva decât s-o țin drept înainte. Mă uitam la liniile albe cum se îndreaptă spre mine ca la PlayStation – la naiba, era totuși diferit, fiindcă nicio placă grafică nu poate reda cum e într-o mașină reală, pe locul unui șofer adevărat. Sudoarea curgea în valuri, și spatele mi se lipise de spătarul scaunului. Chiștoc mi-a aplicat o bucățică de bandă izolantă de buza superioară, și am mers și am tot mers.

Clayderman zdrăngănea, iar zdrăngăneala aia, plus plafonul înfundat, piciorul strivit al lui Chiștoc și ideea că ne deplasam cu o sută de kilometri pe oră într-un deșeu mobil îmi dădeau o senzație extrem de ciudată. Era un sentiment euforic, o senzație de indestructibilitate. Niciun accident, nicio autoritate și nicio lege a fizicii nu putea să ne țină în loc. Eram pe drum și urma să fim mereu pe drum, și cântam cuprinși de entuziasm, atâta cât se putea cânta pe fondul ăla cu zdrăngănituri.

42

Am mers pe autostradă până când s-a înserat, apoi am cotit din nou pe un drum de țară și am intrat într-o zonă profund rurală. Fără să mai schimb vitezele, străbăteam câmpurile numai cu a treia. Era o liniște desăvârșită, și seara era tăcută, iar câmpurile galbene și verzi și maronii își pierdeau treptat culoarea. Chiștoc a scos coatele pe geam și și-a așezat capul pe ele. Și eu țineam brațul stâng atârnat pe geam, ca într-o croazieră, ca și cum aș fi despicat apa. Ramurile copacilor și tufișurilor foșneau sub mâna mea, și cu cealaltă mână conduceam Lada prin peisajul nocturn.

Ultima rază de lumină a dispărut la orizont. Era o noapte fără lună, și mi-am amintit de prima dată când văzusem o noapte sau de prima dată când am băgat de seamă ce e aia noapte. Ce înseamnă, de fapt, noaptea. Aveam opt sau nouă ani, și pentru asta trebuie să-i mulțumesc domnului Klever. Domnul Klever stătea în casa închiriată de vizavi de noi. Și noi locuiam într-o casă închiriată, iar la capătul străzii începea un lan de orz. În lanul ăla m-am jucat într-o seară cu Maria. Ne-am târât pe-acolo în patru labe și am făcut poteci, un labirint uriaș. Și a venit bătrânul Klever cu o lanternă, însoțit de un șoricar. Klever locuia la etajul trei și se răstea mereu la noi. Avea o ură imensă pe copii. Și se plimba prin lan cu șoricarul și cu lanterna aprinsă, și a început să urle la noi că îi ruinăm pe țărani. Și să ieșim imediat, că o să cheme poliția și o să ne predea, și că totul costă mii de euro. Aveam opt sau nouă ani, după cum spuneam, și nu știam că sunt doar zbierete tâmpite de pensionar; cuprinși de frică, am luat-o la fugă prin lan. Maria a fost isteață și s-a îndreptat spre casa noastră, dar eu am luat-o din prima în cealaltă direcție, și dup-aia bătrânul cu șoricarul mi-au blocat calea. Și nu mai pleca de acolo, bătea peste tot cu raza lanternei și țipa că trebuie să-mi spun numele, ca să mă poată denunța la poliție. Fiindcă a rămas țintuit în loc, în cele din urmă am luat-o la fugă în direcția opusă.

Am fugit peste câmpuri și apoi prin Hogenkamp, fiindcă m-am gândit că poate voi găsi o cale de ieșire. Drumul îl știam din timpul zilei. Dar atunci Hogenkamp era cufundat în întuneric și acoperit de tufe uriașe. În spate era

locul de joacă unde nu ajunseserăm niciodată, pentru că era întotdeauna ocupat de alții mai mari, dar atunci, noaptea, era pustiu. Telegondola uriașă era goală. Aveam o senzație foarte ciudată. Aș fi putut să mă dau în toate, să fac orice voiam, dar nu m-am oprit – am fugit, și am tot fugit. Și nici urmă de oameni pe drum. La căsuțe licăreau becurile din fața ușilor. Am luat-o pe strada Lön – nici țipenie de om. Era un ocol uriaș, o buclă de cel puțin patru kilometri, dar încă de pe-atunci puteam alerga ca un campion. Și dintr-odată a început să-mi placă să străbat lumea aia întunecoasă și pustie, și, de fapt, nu mai știam dacă îmi mai este sau nu frică, și nu mă mai gândeam deloc la Klever.

Bineînțeles că mai ieșisem pe-afară noaptea, dar nu era același lucru. Întotdeauna fusesem însoțit de părinți sau de rude, care mă aduceau înapoi cu mașina. În momentul ăla era o lume cu totul nouă, complet diferită de cea din timpul zilei. Era ca și cum aș fi descoperit America. Pe tot drumul n-am văzut pe nimeni, apoi brusc au apărut două femei. Care ședeau pe treptele din fața restaurantului chinezesc. Nu pricepeam ce fac acolo. Una dintre ele plângea și țipa: „Nu intru acolo! Nu mai intru acolo!” Iar cealaltă a încercat s-o consoleze, dar n-a reușit. Deasupra lor literele chinezești galbene și roșii străluceau în noapte, casa era acoperită de umbra copacilor întunecați și în planul frontal un pușți de opt ani făcea jogging. Devenisem iritat la culme. Probabil că și femeile erau iritate, și se întrebau de ce face jogging pe-acolo, în toiul nopții, unul de opt ani, și un timp ne-am privit adânc în ochi, ele suspinând, eu alergând, și nu mai știu de ce scena aia m-a impresionat așa de profund. Dar până atunci nu mai văzusem niciodată femei adulte plângând, și m-am gândit multă vreme la lucrul ăla. Și iată că o astfel de noapte se repeta.

Mi-am sprijinit capul într-o parte, priveam peisajul, iar Lada lua fără zgomot curbele printre câmpurile verzi-albăstrui ale verii. La un moment dat am zis că vreau să opresc și am oprit. Întunericul se așternuse peste câmpuri, pajiști și drumuri, și ne-am pomenit în fața unei câmpii întinse, unde în depărtare zăream conturul întunecat al unei gospodării țărănești. Și exact când am dat să spun ceva, la o ferestruică din partea stângă a gospodăriei s-a aprins o luminiță verde și n-am mai zis nimic. Nu mai puteam. În cele din urmă, Chiștoc și-a pus brațul pe după umerii mei și a spus:

— Trebuie să mergem.

Și ne-am urcat și am mers mai departe.

43

În ziua următoare eram din nou pe autostradă. Ne-a depășit un tir uriaș, care arăta ca o adunătură de grajduri de porci. Cu niște roți dedesubt, o cabină ruginită pentru șofer, un număr de înmatriculare din – naiba știe – Albania. După cum am putut observa abia la a doua vedere, grajdurile de porci erau într-adevăr grajduri de porci. Cuștile se înșirau una lângă alta și una peste alta, și din fiecare cușcă ne privea câte un porc.

— Viață de căcat, a spus Chiștoc.

Drumul urca ușor în pantă, iar tirului i-a luat o juma de oră să ne depășească. Exact când am ajuns să-i vedem roțile din spate, tirul a rămas în urmă. După un timp, cabina șoferului a apărut din nou lângă noi. Cineva cobora geamul pasagerului din dreapta.

— La tine se uita ăla? a întrebat Chiștoc. Sau doar la înfundătura din plafon?

Am ridicat piciorul de pe accelerație, ca să-i înlesnesc depășirea. Tirul a semnalizat, s-a mutat în fața noastră pe bandă și a încetinit și mai mult.

— Ce căcănar mai e și ăsta? a spus Chiștoc.

Ne deplasam cu cel mult șaizeci pe oră. Cincizeci și cinci.

— Depășește-l, pur și simplu.

M-am mutat pe banda din stânga. Și tirul din fața noastră s-a mutat pe banda din stânga.

— Atunci depășește-l pe dreapta.

Am trecut pe banda din dreapta. Tirul s-a băgat printre benzi, și nu știu nici până în prezent dacă tipul a vrut să ne dea țeapă sau pur și simplu era matol.

Chiștoc era de părere că trebuie să așteptăm până mai vine o mașină, apoi să merg în urma ei. Dar n-a apărut nicio mașină. Autostrada era mai goală ca niciodată.

— S-o iau pe banda de urgență?

— Poate cu demaraj, a spus Chiștoc. Dacă crezi că poți. Trebuie să apeși ambreiajul.

Am redus viteza, am apăsat ambreiajul și Chiștoc a băgat într-a treia. Cutia de viteze a gemut.

— Iar acum calc-o de tot. S-o tăiem ca racheta.

Rachetă nu era chiar cuvântul potrivit. „Dună mobilă” ar fi fost un termen mai adecvat. Ajunseserăm între timp la o sută cincizeci sau două sute de metri în urma tirului, și cu pedala de accelerație complet apăsată ne-ar fi luat un minut să-l depășim din nou. Acul kilometrajului începuse să tremure încet. Pentru camuflaj mă țineam exact în spatele tirului. Mergea ușor șerpuit și nu mai știam pe ce parte s-o iau.

— Mergi și tu șerpuit, a spus Chiștoc. Și în ultimul moment, țac.

Apăsasem accelerație până la fund, și trebuie să spun că în momentul ăla nu eram super-emoționat. Cunoșteam mersul șerpuit de la PlayStation. Mi se părea mult mai normal decât mersul în linie dreaptă, iar camionul cu porci se comporta ca un obstacol tipic. Așadar am urmărit obstacolul și eram pregătit ca în ultimul moment s-o iau pe banda de urgență. Și presupun că exact aia aș fi făcut, dacă n-ar fi fost Chiștoc. Dacă n-ar fi fost Chiștoc, n-aș fi supraviețuit.

— FRÂNĂ! a țipat el. FRÂNĂĂĂ! Și piciorul meu a frânat, și cred că mult mai târziu am auzit și am înțeles țipătul lui. Piciorul a frânat de la sine, pentru că, desigur, de atâtea ori înainte făcusem ce zicea Chiștoc. Iar el țipase „FRÂNĂ!”, iar eu am frânat fără să știu de ce. Fiindcă, de fapt, nu exista niciun motiv de frânare.

Între tir și bara de protecție era loc pentru cel puțin cinci mașini, și abia pe lumea cealaltă mi-aș fi dat seama că tirul nu lăsase de capul lui porțiunea aia de autostradă liberă, ci o eliberase prin alunecare. Spatele i-o luase la stânga, și cu toate că noi mergeam exact în urma lui, dintr-odată mi-a apărut în față cabina șoferului, drept în mijlocul autostrăzii – și am văzut cum e depășită pe stânga de partea din spate. Tirul s-a transformat într-o barieră. Bariera aluneca în fața noastră, pe toată lățimea autostrăzii, iar noi alunecam în spatele ei. Era o priveliște atât de neobișnuită că, privind în urmă, mi se părea că a durat mai multe minute. În realitate n-a durat nici măcar până să apuce Chiștoc să strige a treia oară „FRÂNĂ!”.

Lada s-a rotit ușor lateral. Șovăind, bariera din fața noastră s-a înclinat pe spate, s-a răsturnat, zdrobindu-se, și ne-a arătat douăsprezece roți care se învârteau de zor. La treizeci de metri în fața noastră. Într-o liniște deplină am alunecat spre roțile alea cu un singur gând: „Așadar, acum o să murim.” M-am gândit că n-o să mai ajung niciodată la Berlin, că n-o s-o mai văd niciodată pe Tatiana și că n-o să aflu niciodată dacă i-a plăcut sau nu desenul meu. M-am gândit că trebuia să le cer iertare părinților, și mi-am zis: „La naiba, nu le-am lăsat niciun mesaj.”

M-am gândit și că ar fi trebuit să-i spun lui Chiștoc că de dragul lui aproape că m-aș fi făcut homo, m-am gândit că de murit oricum trebuia să mor, de ce nu atunci, și astfel alunecam spre tirul ăla – și nu s-a întâmplat nimic. N-a fost nicio izbitură. În amintirea mea n-a existat nicio izbitură. Deși probabil că ne-am lovit greu de tot. Fiindcă am intrat din plin în tir.

44

Timp de o secundă n-am simțit nimic. Apoi primul lucru pe care l-am simțit a fost lipsa de aer. Centura de siguranță mă secționa în două, pe mijloc, iar capul aproape că-mi zăcea pe pedala de accelerație. Pe-acolo era și piciorul ghipsat al lui Chiștoc. M-am îndreptat. Adică în orice caz, mi-am răsucit capul. Prin parbrizul făcut zob intrase o roată de tir care întuneca cerul. Se învârtea fără zgomot. Pe butucul roții era un abțibild murdar, în formă de fulger, un fulger roșu pe fundal galben. Un bulgăre de mizerie de mărimea unui pumn a pendulat pe ax, s-a desprins foarte încet și s-a lipit plescăind pe parbriz.

— Cam asta a fost, a spus Chiștoc.

Așadar, și el supraviețuise.

Au început să răsune aplauze furtunoase. Se auzea ca și cum o mulțime uriașă striga, fluiera, jubila și bătea din picioare, ceea ce nu mi s-a părut chiar nedrept, fiindcă pentru un șofer amator frâna mea fusese o performanță de înaltă clasă. În orice caz, aia era părerea mea, și nu mă miram că și ceilalți sunt de aceeași părere. Doar că nu exista niciun public pe-acolo.

— Ești OK? a întrebat Chiștoc, și m-a scuturat de braț.

— Da. Tu?

Lângă Chiștoc, scaunul din dreapta fusese împins cu douăzeci de centimetri în interiorul mașinii, dar foarte uniform. Totul era acoperit de cioburi.

— Cred că m-am tăiat.

Își ținea în sus o mână însângerată. Publicul încă urla și fluiera, dar printre zgomote se distingeau și niște grohăieli.

Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am răsturnat într-o parte. Evident că mașina zăcea în poziție oblică, așa că a trebuit să ies prin fereastra laterală. Am sărit și am aterizat peste ceva întins pe șosea. M-am redresat, iar am căzut și am nimerit într-o băltoacă de sânge. Un porc mort. La câțiva metri în spatele nostru frânase un Opel Astra roșu. Înăuntru se aflau o femeie și un bărbat, care țineau apăsate butoanele portierelor. M-am așezat pe capota lor, și cu o mână am apucat antena. Nu puteam să stau în picioare, iar antena aia mă făcea să mă simt super-bine. Nu i-aș mai fi dat drumul toată viața.

— Ești OK? a strigat încă o dată Chiștoc, care ieșise din mașină, cățărându-se în urma mea.

În clipa aia a apărut guițând un porc, care dădea ture tirului răsturnat. În spatele lui, o grămadă de alți porci. Traversând în goană autostrada, cel din față s-a îndreptat sângerând spre un povârniș. Câțiva au galopat în urma lui. Dar cei mai mulți au rămas pe loc printre porcii morți și cuștile sfărâmate, guițând de disperare. Apoi a apărut poliția la orizont. Primul impuls a fost s-o șterg din loc, dar știam că n-are sens, și ultimele două imagini pe care mi le amintesc sunt: Chiștoc, șchiopătând cu piciorul în ghips, luând-o în jos pe povârniș. Și polițistul de autostradă, care stătea lângă mine cu o față prietenoasă. Mi-a desfăcut mâna de pe antenă și mi-a zis:

— Asta funcționează și fără tine.

Iar restul l-am povestit deja.

45

— Nu pricepe. Tata s-a întors spre mama și a spus: Nu pricepe și pace, e prea prost!

Stăteam pe scaun, el stătea în fața mea pe scaun și s-a înclinat atât de mult că fața îi ajunsese în dreptul feței mele, iar genunchii lui îi apăsau pe ai mei. Și la orice cuvânt pe care îl răcnea, puteam să-i simt loțiunea după ras. Aramis. Cadou din partea mamei la cea de-a o sută șaptezecea aniversare.

— Ai intrat rău de tot în căcat, ți-e clar?

N-am răspuns. Ce era să-i răspund? Clar că mi-era clar. Și pe ziua aia n-o spunea pentru prima oară, ci pentru a suta oară. Și habar n-aveam ce vrea s-audă în momentul ăla de la mine.

S-a uitat la mama, iar mama a tușit.

— Cred că a priceput deja, a spus, amestecând cu paiul în paharul ei de Amaretto.

Tata m-a înhățat de umeri și m-a scuturat.

— Ai idee despre ce vorbesc? Măcar zi ceva!

— Păi ce să spun? Am spus deja, da, mi-e clar. Am priceput.

— N-ai priceput absolut nimic! Absolut nimic nu ți-e clar! Crede că-i pe vorbe. Idiotul!

— Nu sunt idiot, numai că pentru a suta oară…

Paf, mi-a ars una.

— Josef, lasă-l în pace. Mama a încercat să se ridice, dar și-a pierdut imediat echilibrul și s-a lăsat să cadă la loc în fotoliu, lângă sticla de Amaretto.

Tata s-a înclinat spre mine până la limita maximă. Tremura de indignare. Apoi și-a încrucișat brațele la piept, iar eu am încercat prin expresia feței să arăt un soi de mâhnire, fiindcă probabil că tata la aia se aștepta, și fiindcă știam că-și încrucișează brațele doar când e pe punctul de a-mi trage încă una. Până atunci spusesem pur și simplu doar ceea ce gândeam. N-am vrut să mint. Ca să scurtez povestea, fața aia mâhnită era prima minciună pe care mi-am permis-o până în momentul ăla.

— Știu că am intrat amândoi în căcat, și știu…

Tata și-a ridicat brațul, iar eu mi-am retras capul. De data aia doar a urlat:

— Nu, nu, nu! N-ați intrat amândoi în niciun căcat, cretinule! Prietenul tău rus inadaptat a intrat în căcat! Și tu ești atât de tâmpit, că te-ai lăsat târât în chestia asta. De unul singur ești așa de idiot, că nu poți nici măcar să reglezi oglinda retrovizoare la mașina noastră! a strigat tata, și eu am făcut o față enervată, pentru că îi explicasem de vreo zece mii de ori cum s-au petrecut lucrurile în realitate, chiar dacă nu voia să audă.

— Crezi că ești singur pe lume? Crezi că asta nu se va răsfrânge asupra noastră? Ce zici, cum o să fac acum față? Cum să vând case oamenilor, dacă fiul meu le fură mașinile?

— Păi oricum nu mai vinzi nicio casă. Doar firma ta e…

Paf, mi-a ars una peste față și m-am prăbușit la podea. Sfinte Sisoe! Tot timpul ni se spune la școală că violența nu-i o soluție. Soluția curului! Când ți se aplică din plin una în freză, e limpede că aia-i soluția.

Mama a țipat, eu m-am adunat de pe jos, și tata s-a uitat la mama, după care undeva în încăpere, și a zis:

— Clar. Absolut clar. Îl doare-n cot. Șezi. Am spus să șezi, idiotule. Și acultă cu atenție. Mai ai șanse să scapi basma curată. Știu de la Schuback.

Numai să nu fii la fel de tâmpit ca acum, și să-i povestești judecătorului ce tare ești, că te pricepi să bagi un scurtcircuit la mașină cu treizeciul pe cincizeci și aiureli d-astea. Ăia de la tribunalul de minori se distrează de minune să intenteze acțiune „unul împotriva altuia”; pentru ca ăla, ca martor, să se pronunțe contra celuilalt. Și normal că tu ești ăla împotriva căruia se va intenta acțiune, doar că tu ești un tâmpit de te caci pe tine. Dar să fii convins de o chestie, rusul tău inadaptat nu e la fel de tâmpit ca tine. El deja știe asta. Are în spate o adevărată carieră de infractor, furt din magazin cu frate-su, făcut blatul la transport, înșelăciune și tăinuire. Da, ce te uiți așa. Toată comunitatea de asociali e la fel. Bineînțeles că nu ți-a povestit despre asta. Și nici n-a dovedit că stă cu părinții, ăla trăiește în căcat. În căcatul lui de șapte metri pătrați, acolo unde îi e și locul dealtfel. Ar trebui să se bucure dacă ajunge la cămin. Dar ăia pot să-l și deporteze, zice Schuback. Și tipul o să încerce mâine să-și scape pielea cu orice preț – ți-e clar? Și-a pregătit deja depoziția. O să arunce toată vina asupra ta. Așa se întâmplă mereu, orice idiot dă vina pe celălalt.

— Și asta ar trebui să fac și eu?

— Nu ar trebui, ci o vei face. Pentru că pe tine o să te creadă. Pricepi? Poți să te consideri norocos că tipul de la asistența minorilor a fost atât de entuziasmat când a venit aici. Când a văzut cum arată casa. Când a văzut piscina! A spus imediat că avem aici o casă cu cele mai bune condiții și toate angaralele.

Tata s-a răsucit spre mama, și mama a sorbit din pahar.

— Rusul ăla inadaptat te-a făcut praf. Și asta o să-i povestești judecătorului, indiferent ce ai spus mai devreme la poliție, capisci? Capisci?

— O să-i povestesc judecătorului ce s-a întâmplat, am spus. Doar nu e idiot.

Tatăl meu m-a fixat cu privirea aproximativ patru secunde. Ăla a fost sfârșitul. Am mai apucat să văd cum îi fulgeră ochii, apoi n-am mai văzut nimic. Loviturile mă nimereau peste tot, am căzut de pe scaun și am alunecat pe podea și îmi apăram fața cu brațele. Am auzit-o pe mama țipând, căzând și strigând „Josef!”, și în cele din urmă am ajuns să zac într-o poziție în care zăream printre brațe fereastra de la terasă. Încă simțeam

loviturile de picior, dar treptat deveneau mai puține. Mă durea spatele. Am văzut cerul albastru deasupra grădinii și am început să mă smiorcăi. Deasupra șezlongului singuratic am zărit umbrela de soare, în bătaia vântului. Alături stătea un tânăr negricios, care pescuia frunzele din bazin cu o plasă. Îl angajaseră din nou pe indian.

— O, Doamne, o, Doamne! a spus mama tușind.

Mi-am petrecut în pat restul zilei. Zăceam pe-o parte și mă holbam la perdeaua care se legăna deasupra mea în soarele după-amiezii. Perdeaua era străveche. O aveam de la vârsta de trei ani. Ne mutaserăm de cinci ori și ea ne însoțise mereu. Cam aia îmi trecea atunci prin cap când mă holbam la ea. Auzeam vocile părinților în grădină. Indianul o încasa. Pesemne că îi scăpase vreo frunză veștedă în bazin. Pentru tatăl meu era marea zi a urletelor. Mai târziu am auzit păsări prin grădină, apoi s-a înserat și s-a făcut liniște.

Zăceam acolo, în timp ce se întuneca tot mai mult, contemplam perdeaua și mă gândeam câtă vreme lucrurile vor mai rămâne astfel. Câtă vreme o să mai pot zace așa, câtă vreme o să mai pot trăi în casa aia, câtă vreme o să mai fie căsătoriți părinții mei.

Și mă bucuram că o să-l revăd pe Chiștoc. Era singurul lucru care mă bucura. Nu-l mai văzusem de la accidentul nostru de pe autostradă, ceea ce se întâmplase cu patru săptămâni în urmă. Știam că l-au dus la cămin, dar era un cămin unde n-aveai voie să fii contactat și nu se acceptau nici măcar scrisori.

46

Și a urmat procesul. Evident că muream de emoție. Încăperile din tribunal îți trezeau ele însele teroare pură. Scări imense, coloane, statui pe pereți, ca la biserică. Iar la Judecătoarea Barbara Salesch[14] nu se vede că mai întâi trebuie să aștepți ore întregi într-un loc, unde începi să crezi că te afli la propria înmormântare. Exact la aia m-am gândit în timp ce așteptam acolo, și m-am mai gândit că în viața mea n-o să mai șparlesc nici măcar o gumă de mestecat.

Când am intrat în sala de judecată, judecătorul stătea deja la tejgheaua lui și mi-a arătat unde să mă așez, la o măsuță cam ca la școală. Judecătorul purta un poncho negru, iar în dreapta lui era o femeie care tot timpul a stat pe net, sau cel puțin așa părea. Din când în când mai bătea ceva la tastatură, dar o oră întreagă nu și-a luat ochii din calculator. Și mai la stânga stătea încă unul cu poncho negru. Procurorul, după cum a reieșit mai târziu. Se pare că la tribunal hainele negre joacă un rol important. Și pe-afară se învârteau de colo colo mulți inși îmbrăcați în negru, ceea ce mi-a amintit de halatele albe din spital și de asistenta Hanna, și m-am bucurat că cel puțin pe sub veșmintele negre nu se zărea lenjeria.

Chiștoc încă nu venise, dar a ajuns un minut mai târziu, însoțit de un bărbat de la centrul pentru minori. Am căzut unul în brațele celuilalt și nimeni nu s-a opus. Oricum n-aveam prea mult timp de stat la discuții. Judecătorul i-a dat drumul imediat, a trebuit să-mi spun numele și unde locuiesc și toate cele, la fel și Chiștoc, apoi mi-a pus încă o dată întrebările pe care mi le puseseră și polițiștii. Habar n-am de ce, că știa deja din dosare răspunsurile noastre. Nici la „Cursul evenimentelor”, după cum i-a zis, n-a fost vreun dubiu. Am spus pur și simplu adevărul, mai mult sau mai puțin, așa cum povestisem deja la poliție. Ei, bine, omițând câteva detalii minore – că la spital declaraserăm numele lui André Langin și astfel de aiureli. Amănuntele alea puteau fi date deoparte, căci oricum nu interesau pe nimeni. Ceea ce-l interesa în principal pe judecător era când am luat pentru prima dată mașina, pe unde am colindat cu ea și de ce am făcut-o. Aia a fost

singura întrebare dificilă: De ce? Același lucru încercaseră și polițiștii să afle, iar judecătorul voia la rându-i să știe cu exactitate. Și pe bune că nu știam ce să răspund. Din fericire ne-a oferit chiar el răspunsurile. De exemplu, dacă am făcut-o pur și simplu pentru distracție. Distracție. Ei, da, frumos, distracție, și mie mi se părea răspunsul cel mai probabil, deși nu l-aș fi formulat astfel. Dar n-aș fi știut să răspund nici ce căutasem în Valahia. Habar n-aveam. Și nu eram sigur că pe judecător l-ar fi interesat în schimb povestea mea cu Tatiana Cosic. Că făcusem desenul ăla pentru ea, și eram îngrozit că sunt cea mai plictisitoare ființă de sub soare, și că am vrut ca măcar o dată în viață să nu mai fiu laș. D-aia am și declarat că faza cu distracția ar fi cât de cât corectă.

Și atunci mi-a picat fisa că totuși am mințit cu o chestie. Era vorba de întâmplarea cu terapeuta. Nu voiam ca ea să aibă necazuri din pricina noastră, fiindcă fusese super-cumsecade cu noi. Așa că pur și simplu n-am mai pomenit de ea și de stingătorul ei. I-am povestit judecătorului ceea ce spusesem deja și la poliție, și anume că Chiștoc și-a rupt piciorul când Lada s-a răsturnat de vreo cinci ori de pe malul abrupt, și că dup-aia am traversat câmpul șchiopătând până la spital, fără terapeută, și tot tacâmul.

Era de fapt o minciună cu totul OK, dar încă de când i-am plasat-o prima dată polițistului de autostradă mi-a picat fisa că n-o să meargă. Fiindcă Chiștoc urma să le povestească polițiștilor cu totul altceva, când aveau să-l întrebe. Și l-au întrebat. Amuzant e că n-a ieșit nimic la iveală, căci se pare că și Chiștoc a gândit exact la fel, că terapeuta nu trebuie amestecată. Și pentru că era o minciună atât de paralelă cu subiectul, în sala tribunalului s-a constatat că Chiștoc dăduse exact aceeași declarație ca mine: piciorul rupt la rostogolire, apoi câmpul traversat șchiopătând – și nimănui nu i-a dat prin minte că există o eroare de logică. Fiindcă, atunci când te afli undeva în mijlocul pampasului, într-un loc în care n-ai mai fost niciodată, ai avut un accident și de jur-împrejur vezi doar câmpuri și la orizont câțiva copaci și o singură clădire – cum ai putea bănui că chestia aia mare și albă, către care se presupune că ne-am îndreptat șchiopătând, e un spital?

Însă, cum spuneam, oricum pe judecător îl interesau alte lucruri.

— M-ar interesa să aflu care dintre voi doi mai exact a avut ideea acestei călătorii? Întrebarea mi-a fost mie pusă.

— Ei, na, rusul, cine altul! s-a auzit destul de tare din spate.

Idiotul de taică-miu.

— Întrebarea îi e adresată inculpatului! a spus judecătorul. Dacă voi dori să aflu părerea dumneavoastră, vă voi întreba.

— Noi am avut ideea, am zis. Noi amândoi.

— Aiurea! a luat cuvântul Chiștoc.

— Am vrut pur și simplu să dăm un tur cu mașina, am spus. O vacanță, așa cum fac toți și…

— Aiurea, s-a anunțat din nou Chiștoc.

— Nu e rândul tău, a spus judecătorul. Așteaptă până îți vine rândul.

Fără îndoială că era dur ca oțelul judecătorul ăla. De vorbit avea voie să vorbească numai cel care era la rând. Iar când i-a venit rândul, Chiștoc a declarat imediat că ideea cu Valahia a fost a lui, și că aproape că a trebuit să mă târască în mașină. A povestit de unde știa cum se scurtcircuitează mașinile, și că eu habar n-aveam, și că nu eram în stare să deosebesc frâna de accelerație. A spus numai aiureli, iar eu i-am zis judecătorului că sunt numai aiureli, și atunci judecătorul mi-a spus că nu e rândul meu, și l-am auzit în spate pe tata gemând.

Iar când în cele din urmă am terminat de discutat despre mașină, a venit partea cea mai nasoală, și s-a vorbit despre noi. Adică tipul de la asistența minorilor a povestit în detaliu din ce mediu provine Chiștoc, și vorbea de Chiștoc ca și cum n-ar fi fost de față, și a declarat că familia lui e un fel de căcat asocial, chiar dacă el a folosit alte cuvinte. Apoi tipul de la asistență a povestit că ne-a vizitat acasă pe mine și pe părinții mei, că stau într-o casă putred de bogată și că sunt neglijat și ignorat și că, în final, și familia mea e un fel de căcat asocial, iar când s-a pronunțat sentința am fost surprins că nu m-au închis pe viață. Din contră, sentința nici nu putea fi mai blândă. Chiștoc urma să rămână la cămin, unde se și afla deja, iar mie mi-a revenit prestarea de servicii în folosul comunității. Pe bune, așa a spus judecătorul.

Din fericire, de îndată mi-a și explicat ce însemna aia, și în cazul meu voia să spună că timp de treizeci de ore trebuie să le șterg curul mongoloizilor. A urmat la final o oră de morală, dar de fapt au fost sfaturi OK. Nu ca ale lui taică-meu sau ca la școală, ci mai degrabă chestii de viață și pe moarte, și am ascultat cu atenție, fiindcă judecătorul nu mi s-a părut chiar dus cu pluta. Din contră. Părea destul de rațional. Și se numea Burgmüller, în caz că interesează pe cineva.

14 Emisiune TV pe teme juridice, în care sunt simulate procese.

47

Și așa mi-am petrecut vara. Școala a început din nou. În loc de 8c pe ușa clasei noastre scria 9c. În rest, nu se schimbaseră prea multe. Stăteam în aceleași bănci ca într-a opta. Fiecare își ocupase locul unde șezuse și înainte, doar că în banca din spate nu mai stătea nimeni. Nu-l aveam pe Chiștoc.

Prima oră din prima zi de după vacanța de vară: Wagenbach. Întârziasem un minut, dar în mod excepțional nu m-a făcut de căcat. Mai șchiopătam puțin și aveam zgârieturi pe față și peste tot. Wagenbach a ridicat doar o sprânceană și a scris pe tablă cuvântul „Bismarck”.

— Elevul Chiciașov nu va apărea la cursuri azi, a declarat el complet pe lângă subiect, dar de ce, nu știa sau nu a spus. Cred că nu știa.

M-am întristat puțin când am văzut locul gol, și m-am întristat și mai mult când m-am uitat la Tatiana, care ținea un creion în gură și era foarte bronzată. Îl asculta pe Wagenbach și nu puteai să-ți dai seama dacă în momentul ăla era mândra posesoare a unei Beyoncé în creion, sau dacă pur și simplu mototolise desenul și-l azvârlise la coșul de gunoi. În acea dimineață Tatiana era atât de frumoasă, că îmi venea greu să nu mă holbez la ea tot timpul. Totuși, cu o voință de oțel, am reușit.

Taman când încercam să acord puțină atenție treburilor tipului ăluia, Bismarck, pe coapsa mea a aterizat un bilețel de la Hans. L-am ținut o vreme în pumn, pentru că Wagenbach se uita în direcția mea, și când m-am uitat la el ca să văd către cine trebuie să-l dau mai departe, am văzut că pe bilețel scria „Maik”. Nu-mi aminteam când am primit un bilețel în ultimii ani. În afară de biletele pe care toți le primesc. Unde scrie „Nu te uita pe tavan că sunt urme de tălpi!” sau căcaturi de genul ăsta, de-a cincea.

Am așteptat o clipă, am despăturit bilețelul și am citit. L-am citit de cinci ori la rând. Nu era un text super-complicat, conținea doar cinci cuvinte, și

totuși a trebuit să le citesc de cinci ori, ca să le pricep. Era scris: „Dumnezeule, ce ai pățit?!? Tatiana.”

Îndeosebi ultimul cuvânt a blocat ceva prin creierul meu. Am privit în jur.

Probabilitatea ca cineva să mă ia la mișto era relativ mare. Odinioară fusesem tare iubit: bilețele cu expeditor fals, pe care scria „Te iubesc” sau vreo altă declarație. Dar de cele mai multe ori era ușor să te prinzi cine e adevăratul expeditor, fiindcă ăla te urmărea pe ascuns.

M-am uitat în direcția din care venea bilețelul și unde stătea Tatiana. Nimeni nu mă urmărea. Nici Tatiana. Am citit bilețelul pentru a șasea oară. Era scrisul Tatianei, pe care-l cunoșteam cu exactitate. A-ul cu linia curbată, înfloritura de la G – aș fi putut să-i redau scrisul literă cu literă. Dar dacă eu îl cunoșteam, probabil că și altul îl știa. Și să presupunem – doar să presupunem – că bilețelul venea într-adevăr de la ea. Să presupunem că fata care nu mă invitase la petrecerea ei voia să știe ce pățisem.

De toate. Ce era să-i răspund? Presupunând că i-aș fi răspuns… Fiindcă, da, se întâmplaseră destul de multe și ar fi trebuit să scriu sute de pagini ca să-i povestesc totul. Cu toate că exact așa ceva mi-ar fi plăcut să fac. Cum am colindat de colo colo, cum ne-am rostogolit cu Lada, cum Horst Fricke a tras în noi. Faza cu peisajul selenar, faza cu porcii și o mie de alte faze. Și cum mi-am imaginat tot timpul că Tatiana ne poate vedea. Dar eram destul de sigur că nici ea nu voia să știe totul în detaliu. Poate că era mai degrabă un fel de întrebare de politețe. M-am mai gândit o clipă, și în cele din urmă m-am adunat și am scris pe bilețel: „Ah, nimic deosebit.” După care l-am expediat înapoi.

Nu m-am uitat dacă Tatiana îl citește, dar treizeci de secunde mai târziu bilețelul ajunsese din nou la mine. De data asta, șapte cuvinte: „Hai, zi acum! Pe bune mă interesează.”

O interesa pe bune. Următorul răspuns mi-a luat o semi-veșnicie. Deși nici așa n-a fost prea detaliat. În secret voiam desigur să-mi depăn romanul, dar pe un bilețel ca ăla nu prea era loc, cu toate că mi-am dat la greu osteneala. Se apropia sfârșitul orei când am scris pentru a doua oară numele Tatianei pe bilețel și i l-am pasat lui Hans. Hans l-a împins cu cotul către Jasmin.

Jasmin l-a lăsat să stea o vreme lângă ea, ca și cum n-avea nimic de-a face cu așa ceva, după care i-a dat un bobârnac înspre Anja. Anja l-a azvârlit peste culoar pe banca lui Olaf, iar Olaf, care e prost ca un coș de rufe, a azvârlit biletul în față, peste umărul lui André, taman când s-a întors Wagenbach.

— Oh! a spus Wagenbach luând bilețelul.

André nu avusese nici cea mai mică tentativă de a-l dosi.

— Mesaje secrete! a strigat Wagenbach, a ridicat bilețelul și clasa a râs. Râdeau pentru că știau ce urmează să se întâmple. Și eu știam. În momentul ăla mi-am dorit să am pușca lui Horst Fricke.

Wagenbach și-a scos ochelarii și a citit: „Maik – Tatiana. Tatiana – Maik.” S-a uitat mai întâi la Tatiana, apoi la mine.

— Apreciez participarea voastră intensă la oră. Dar dacă aveți nelămuriri cu privire la politica externă a lui Bismarck, puteți, pur și simplu, să ridicați mâna, a spus el. Nu trebuie să vă scrieți întrebările pe bilete minuscule, cu speranța că le voi găsi din întâmplare.

Nu făcea gluma aia pentru prima oară. O spunea de fiecare dată. Celor din clasă nu le păsa însă. Li se părea demențial teatrul ăla ieftin.

Și nu puteam să sper că lucrurile se vor sfârși altfel. Existau profi care pur și simplu rupeau bilețelele, alții le aruncau la coșul de gunoi sau le vârau în buzunar, dar exista și Wagenbach. Iar Wagenbach era un găozar. Singurul prof din școală în stare să citească în fața clasei toate SMS-urile din mobilele confiscate. Nu se clintea o iotă dacă vinovații îi cerșeau îndurare sau izbucneau în plâns, Wagenbach citea totul în fața clasei.

Cu un aer festiv a despăturit bilețelul, în timp ce eu speram că se va întâmpla vreo minune și din cer o să cadă un meteorit care o să despice curul lui Wagenbach. Sau că cel puțin se va suna de pauză. Ar fi fost suficient. Dar bineînțeles că nu s-a sunat, și bineînțeles că n-a căzut niciun meteorit din cer. Wagenbach a măturat clasa cu privirea, apoi a adoptat o poziție adecvată. Cred că i-ar fi plăcut la nebunie să fie actor sau artist de

cabaret. Dar n-a reușit să ajungă decât un găozar. Și vreau să zic – măcar de-ar fi fost doar un bilețel oarecare, cu vreun căcat de declarație. Dar erau primele cuvinte serioase din viața mea pe care le schimbam cu Tatiana – și probabil că și ultimele –, iar Wagenbach n-avea absolut niciun drept să le citească în fața tuturor.

— Așadar, aici scrie domnișoara Cosic, a spus Wagenbach, arătând cu bărbia în direcția Tatianei, ca și cum nu o cunoșteam cu toții, fermecătoarea și talentata noastră scriitoare în devenire, domnișoara Cosic scrie: Dumnezeule!

Ultimul cuvânt l-a pronunțat cu o voce pițigăiată ca de șoricel.

Râsete asurzitoare. De obicei nu se râdea la Wagenbach, decât atunci când glumele erau spuse de el însuși. Chiar dacă glumele erau complet idioate. Cum era, de exemplu, remarca „scriitoare în devenire”.

— Dumnezeule! a piuit Wagenbach în continuare. Ce ai pățit?

— Curule, am spus destul de tare, dar gălăgia mi-a acoperit vocea. Tatiana fixa pupitrul din fața ei. Și acolo s-a uitat în tot răstimpul ăla. Wagenbach s-a întors spre mine.

— Și ce răspunde domnul Klingenberg? Și-a coborât bărbia în piept și a spus cu vocea unui ursuleț debil din desenele animate: Oh, nimic deosobiiit.

Clasa a izbucnit în urlete. A început să râdă chiar și Olaf, care prin neghiobia lui provocase tot căcatul. Devenise de nesuportat.

— Ce dialog rafinat, a spus Wagenbach. Oare domnișoara Cosic cea însetată de cunoaștere se va mulțumi cu acest răspuns? Sau va cere mai mult? Apoi vocea pițigăiată de șoarece: Hai, zi acum! Pe bune mă interesează. Și ursulețul handicapat din desene: Atoonci, oite cum o fost.

Wagenbach și-a mijit ochii în spatele ochelarilor, ca și cum n-ar fi fost capabil să conceapă ceea ce urma. Tatiana a ridicat ușor capul, fiindcă nici ea nu cunoștea răspunsul meu, eu m-am uitat pe geam și m-am întrebat ce

ar fi făcut Chiștoc în locul meu. O față inexpresivă, probabil. Numai că el se pricepea mai bine ca mine la așa ceva.

Între timp, Wagenbach era atât de pătruns de numărul cu ursul, că la început nici nu a înțeles ce citea acolo, în fața clasei.

— Chiștoc șo co miiineee… ne-am plombat co moșinaaa.... Do fapt, om vrot să ajongem în Volohia, dor ne-am rostogolot do cinci ori co moșinaaa, dopă ce unul o tros cu poșca în noooi. Wagenbach s-a rezemat și a continuat cu voce normală: Apoi am fost urmăriți de poliție, am fost la spital. Dup-aia ne-am bușit de un tir plin cu porci vii și mi-am sfâșiat glezna, dar nu-i chiar așa de rău.

Câțiva încă mai râdeau. Adică cei trei inși care nu fuseseră la petrecerea Tatianei. Ăia care ne văzuseră pe Chiștoc și pe mine în Lada, amuțiseră mai mult sau mai puțin.

— Ia uitați-vă, a spus Wagenbach. Inocentul domn Klingenberg! Accidente, urmăriri, împușcături. N-o fi implicat și în vreo crimă? Ei, nu poți avea chiar totul.

Era evident că nu credea niciun cuvânt din ceea ce citise acolo. Normal că nici nu părea credibil. Și nu mă topeam de dorința de a-l lămuri.

— În orice caz, ceea ce mă entuziasmează cel mai mult la viața aventuroasă a domnului Klingenberg nu este această poveste de bandiți. Faptul că a fost subiectul unei urmăriri, aflându-se – dacă nu mă înșel – într-o mașină, împreună cu domnul Chiciașov, nu... Cel mai mult mă entuziasmează arta lui de a se exprima. Cât de succint, cât de evocator! Încă o dată, cum suna rezumatul său despre toate aceste nelegiuiri? Mi-a aruncat mai întâi o privire, apoi s-a uitat la clasă și a strigat: Nimic deosobiiit!

Wagenbach a fluturat bilețelul în fața lui Jeniffer și a Luisei, care aveau ghinionul să stea în primul rând.

— Nimic deosebit! a repetat, și a început și el să râdă. Probabil că nu se mai distrase în halul ăla de multă vreme. Însă persoana care nu se distra absolut deloc era Tatiana. Asta se putea observa lesne. Și nu doar pentru că îmi

scrisese biletul ăla. Arăta ca și cum bănuia că nu existase nicio poveste cu bandiți. Privirea îi era grăitoare.

Până atunci Wagenbach doar ne făcuse de râs. Mai lipsea umilirea. Predica. Urletele cretine. Toți știau ce vine, toți așteptau, iar când Wagenbach a ridicat mâna ca să asigure liniștea – în mod ciudat, n-a urmat niciun urlet, nicio predică, nicio pedeapsă. În schimb, meteoritul a căzut din cer. S-a auzit un ciocănit în ușă.

— Da! a zis Wagenbach.

Voormann, directorul, a deschis ușa.

— Trebuie să deranjez puțin, a spus. S-a uitat în jur cu o figură serioasă. Sunt prezenți elevii Klingenberg și Chiciașov?

— Doar Klingenberg, a spus Wagenbach.

Toți își răsuciseră capetele spre ușă, fiindcă în cadrul ei nu se zărea doar Voormann. În întunericul din spatele lui Voormann se puteau vedea două uniforme. Polițiști cu umeri lați și echipament complet, cătușe, pistoale și tot tacâmul.

— Atunci să vină Klingenberg, a spus Voormann.

Cu un aer cât mai nonșalant posibil, m-am ridicat atât cât m-au lăsat să stau degajat și drept genunchii care îmi tremurau, și i-am aruncat o ultimă privire lui Wagenbach. Rânjetul cretin îi dispăruse. Încă semăna cu ursulețul debil din desene, dar într-un film real de desene animate, în momentul ăla i-ar fi fost aplicate două cruci în loc de ochi, și o linie ondulată în loc de gură. Mă simțeam excelent, în ciuda genunchilor tremurânzi. Dar tremuratul a încetat de îndată ce m-am pomenit pe coridor față în față cu polițiștii.

48

Era evident că Voormann nu știa ce să spună. Ambii polițiști aveau figură inexpresivă. Unul dintre ei mesteca gumă.

— Doriți să discutați doar cu el? a întrebat Voormann. Cel cu guma s-a uitat surprins la Voormann, a încetat scurt mestecatul și a dat din umeri. Ca și cum ar fi vrut să spună „Ne doare undeva”.

— Doriți o cameră în care să nu fiți deranjați? a continuat Voormann.

— Nu va dura mult, a spus polițistul Numărul doi. Nu avem citație. Am trecut practic pe aici, fiindcă oricum trebuia să trecem.

Tăcere, priviri. M-am scărpinat la ureche.

— Trebuie să termin o convorbire telefonică, a spus nesigur Voormann în cele din urmă. Și din mers a mai strigat: Sper că totul se va lămuri!

Și pe urmă i-au dat bătaie. Numărul unu a întrebat:

— Maik Klingenberg?

— Da.

— Strada Naue nr. 45?

— Da.

— Îl cunoști pe Andrei Chiciașov?

— Da. Este un prieten de-al meu.

— Unde se află?

— La Bleyen. Centrul Bleyen.

— La cămin?

— Da.

— Ți-am spus, a spus Numărul doi.

— De când? a întrebat Numărul unu, uitându-se la mine.

— De la proces – cu puțin timp înainte. Adică de două săptămâni, cam așa ceva.

— Ții legătura?

— S-a întâmplat ceva?

— Am întrebat dacă ții legătura.

— Nț.

— Păi nu e prietenul tău?

— Ba da.

— Și?

Ce naiba mai voiau și ăia?

— E un cămin în care nu ți se permite să ai contacte cu nimeni în primele patru săptămâni. Cei de acolo sunt rupți de lumea exterioară timp de patru săptămâni. De fapt, trebuie să știți mai bine asta.

Numărul unu mesteca în continuare cu gura deschisă. După povestea cu ursulețul debil din desene animate, scena aia era o adevărată relaxare.

— Deci ce s-a întâmplat? am întrebat.

— O Lada, a spus Numărul doi.

A așteptat ca replica să producă efectul scontat asupra mea. O Lada.

— A dispărut o Lada în strada Anne.

— Strada Kersting, am spus.

— Ce?

— Noi am șterpelit-o pe cea din strada Kersting.

— Strada Anne, a spus polițistul. Alaltăieri. O rablă. Scurtcircuitată. Am regăsit-o azi-noapte în localitatea Königs Wusterhausen. Complet distrusă.

— Ieri, a spus Numărul unu. A mestecat de două ori din gumă. Ieri găsită. Alaltăieri șterpelită.

— Așadar, de data asta nu e vorba de Lada noastră?

— Ce vrei să spui cu „noastră”?

— Știți doar.

Un balon de gumă i-a pocnit în gură.

— E vorba de strada Anne.

— Și ce-am eu de-a face cu asta?

— Asta e întrebarea.

Și atunci mi-a picat cu greu fisa că e posibil ca Chiștoc și cu mine să fim trași la răspundere în următoarea sută de ani pentru fiecare mașină de căcat pe care o scurtcircuita cineva în cartier.

Dar n-aș fi putut să fiu de față la furtul din strada Anne, fiindcă toată ziua avusesem mongoloizi atârnați de gât, iar seara antrenament de fotbal. Și nu era greu să-i conving pe polițiști că nici Chiștoc, încuiat în cămin, n-avea nimic de-a face cu asta. În mod ciudat, se părea că bănuiau deja dinainte. În special Numărul doi repeta tot timpul că au intenționat doar să evite citația, și, pur și simplu, au trecut pe-colo. Nici măcar nu-și luau notițe. Aproape că eram un pic dezamăgit. Căci s-a sunat de sfârșitul orei și s-a deschis ușa

clasei. Treizeci de perechi de ochi, inclusiv cea a ursului din desene animate se holbau la noi, și ar fi fost și mai mișto dacă exact în momentul ăla aș fi fost imobilizat de gât cu bastonul. Maik Klingenberg, super-infractorul. Dar ăia voiau doar să-și ia rămas-bun și să plece.

— Vreți să vă conduc la mașină? am întrebat.

Numărul doi a explodat imediat:

— Ți se pare cool în fața colegilor, sau ce? Nu vrei să-ți punem și cătușe?

Iarăși problema aia cu adulții. Ce repede văd ei prin tine. Am considerat că mai bine ar fi să nu neg lucrul ăla. Dar nu mai era nimic de făcut. Plus că nici nu voiam să fiu prea insistent. Făcuseră deja destul pentru mine.

49

La un moment dat a trebuit să mă duc la secretariat, ca să iau o scrisoare. O scrisoare adevărată. Cred că primisem trei scrisori la viața mea. Una pe care a trebuit să o scriu eu însumi în școala primară, fiindcă eram la lecția respectivă, și încă una sau două de la bunica, înainte să-și pună internet. Secretara ținea în mână scrisoarea și am văzut pe plic un desen simpatic cu pixul: o mașină, în care stăteau câțiva omuleți reprezentați prin bețe, și de jur-împrejurul mașinii niște raze, ca și cum mașina ar fi fost soarele. Dedesubt scria:

Maik Klingenburg

Elev la Gimnaziul Hagecius

Clasa a noua, aproximativ

Berlin

Era deja o minune faptul că fusese livrată. Însă pentru că nu mă numeam Klingenburg și mai era unul în clasa a cincea, pe care-l chema Maik Klinger, secretara a vrut să știe dacă-l cunosc pe expeditor.

— Andrei Chiciașov, am spus, căci era logic că scrisoarea putea veni doar de la Chiștoc, care reușise cumva să treacă de interdicția contactelor, ceea ce mă bucura super-tare.

— Anselm, a spus secretara.

— Anselm, am spus. Nu cunoșteam niciun Anselm. Secretara și-a înclinat capul într-o parte, și după o vreme am întrebat:

— Anselm Wail?

Iar ea mi-a dat scrisoarea. Demență. Anselm Wail, De la muntele înalt. Am sfâșiat imediat plicul ca să văd cine e adevăratul expeditor, și cum eram mult prea agitat ca să citesc, am pus scrisoarea la loc și am citit-o abia o oră mai târziu, acasă, când stăteam în pat.

Fiindcă bineînțeles că era de la Isa. Și m-am bucurat enorm de mult. M-am bucurat aproape la fel de mult ca și cum aș fi primit o scrisoare de la Chiștoc. Am rămas toată după-amiaza în pat, și m-am întrebat dacă în momentul ăla sunt îndrăgostit mai mult de Tatiana sau de Isa, și habar n-aveam. Pe bune că nu știam.

Salut, prostănacule. Ați reușit până la urmă să ajungeți în Valahia? Fac pariu că nu. Am fost în vizită la sora mea vitregă și acum pot să-ți returnez banii. Am caftit un șofer de tir și mi-am pierdut cutia de lemn. A fost mișto cu voi. Îmi pare rău că nu ne-am sărutat. Murele mi-au plăcut cel mai mult. Săptămâna viitoare vin la Berlin. Duminică, în 29, la ora 17 la Ceasul Lumii, dacă nu vrei să aștepți încă cincizeci de ani. Te sărut – Isa.

De jos se auzeau zgomote. Un strigăt, ceva trosnea și zdrăngănea. Multă vreme n-am tras cu urechea, fiindcă m-am gândit că părinții mei se ceartă din nou, și m-am întors pe spate cu scrisoarea în mână. Apoi mi-a căzut fisa că tata nu e acolo, fiindcă în ziua aia plecase cu Mona să vadă o nouă casă.

Am auzit și mai multă gălăgie și m-am uitat pe fereastră. În grădină nu se vedea nimeni, dar în piscina noastră plutea un fotoliu cu fundu-n sus. Alături de el, un obiect ceva mai mic a împroșcat apă și s-a scufundat. Arăta ca un mobil. Am coborât.

Mama stătea pe pragul ușii de la terasă și sughița din nou. Într-o mână ținea un ghiveci de primule, pe care le apucase de tulpină, iar în cealaltă un pahar de whisky.

— Mă ține așa de o oră, a spus ea disperată. Căcatul ăsta de sughiț nu vrea să-mi treacă.

S-a ridicat pe vârfuri și a azvârlit ghiveciul în piscină.

— Ce faci aici? am întrebat.

— Ce ți se pare că fac? a întrebat ea. Mă descotorosesc de căcaturi. Și-n afară de asta, cred c-am fost țăcănită rău – ia uite ce model.

A ridicat o pernă în carouri roșu cu verde și a aruncat-o în piscină peste umăr.

— Să ții minte asta în viață! Ți-am vorbit deja de lucrurile importante? Și nu mă refer la prostia cu mașina și restul. Mă refer la lucruri cu adevărat importante.

Am dat din umeri.

A arătat de jur-împrejurul ei.

— Nimic de aici nu contează. Ce contează e: ești fericit în pielea ta? Atât și doar atât.

O pauză scurtă.

— De fapt, ești îndrăgostit?

M-am gândit.

— Așadar ești, a spus mama. Atunci uită de restul de căcaturi.

Tot timpul a părut enervată, și mai părea și în momentul ăla, dar și puțin surprinsă:

— Deci ești îndrăgostit, nu-i așa? Și fata asta – și ea e de tine?

Am scuturat din cap (pentru Tatiana) și am dat din umeri (pentru Isa).

Mama a devenit foarte serioasă, și-a umplut încă un pahar și a aruncat sticla goală de whisky în bazin. Apoi m-a îmbrățișat. După ce a smuls cablurile DVD-player-ului, l-a azvârlit în apă. Au urmat telecomanda și vasul mare de fucsia. O arteziană uriașă a țâșnit deasupra vasului, în zona de impact s-

au ridicat nori întunecați de nisip și petale roșii au început să plutească pe valuri.

— Ah, ce minunat e, a spus mama și a început să plângă. Apoi m-a întrebat dacă vreau să beau și eu, și i-am spus că prefer să arunc și eu ceva în piscină.

— Ajută-mă.

S-a îndreptat spre canapea. Am târât canapeaua până la marginea bazinului. A executat o rostogolire de expert și a potrivit-o cu picioarele, ca să ajungă direct sub suprafața apei. Apoi mama a răsturnat masa rotundă în poziție verticală și a dat-o de-a rostogolul pe terasă, până a parcurs un semicerc mare. A căzut în apă, mai în spate. În continuare, a desfăcut lampa chinezească, și-a pus abajurul pe cap și, ca un aruncător de suliță, i-a aruncat piciorul în piscină. Televizorul, stativul cu CD-uri, măsuța de cafea.

Taman când mama a pocnit dopul unei sticle de șampanie pe terasă și își ducea la gură sticla cu băutura efervescentă, după colț a apărut primul polițist. A tresărit, dar s-a relaxat imediat după ce mama și-a scos abajurul de pe cap și l-a salutat precum d'Artagnan cu pălăria lui plină de pene. Abia se mai putea ține pe picioare. Stăteam la marginea bazinului ținând în brațe fotoliul cel mare.

— Vecinii ne-au informat, a spus polițistul.

— Căcăcioșii ăia de turnători securiști, a spus mama și și-a pus din nou abajurul pe cap.

— Locuiți aici? a întrebat polițistul.

— Desigur, a spus mama. Iar dumneavoastră vă aflați pe proprietatea noastră.

S-a dus până în sufragerie, de unde a ieșit cu un tablou pictat în ulei.

Polițistul a îngăimat ceva despre vecini, tulburarea liniștii și suspiciune de vandalism, iar în timpul ăla mama a ridicat tabloul deasupra capului și a

zburat cu el în bazin de parcă s-ar fi plimbat cu un zmeu. Îi ieșea chestia asta mai bine ca odinioară. Arăta mișto de tot. Arăta ca cineva căruia nimic altceva nu-i place mai mult pe lume decât să navigheze într-o piscină sub un tablou în ulei. Sunt sigur că polițiștii ar fi urmat-o cu entuziasm, dacă întâmplător n-ar fi fost la datorie. Eu, în orice caz, m-am lăsat în apă cu fotoliu cu tot. Apa era călduță. Când m-am scufundat, am simțit cum mama mă apucă de mână. Ne-am scufundat amândoi, odată cu fotoliul, și priveam de acolo spre suprafața sclipitoare și orbitoare a apei, pe care plutea mobila, niște blocuri întunecate, și știu exact ce am gândit când îmi țineam respirația și mă uitam în sus. M-am gândit că e posibil să mi se spună din nou Psiho. Și că mă doare-n cot. M-am gândit că există lucruri mai rele decât să ai o mamă alcoolică. M-am gândit că n-o să mai dureze mult și îl voi putea vizita pe Chiștoc la căminul lui, și m-am gândit la scrisoarea Isei. Și la Horst Fricke și la al lui Carpe diem m-am gândit. M-am gândit la furtuna din lanul de grâu, la asistenta Hanna și la mirosul de linoleum gri. M-am gândit că fără Chiștoc n-aș fi trăit în vara aia tot ceea ce s-a întâmplat, și că a fost o vară mișto, cea mai tare vară dintre toate, și m-am gândit la toate astea în timp ce ne țineam respirația, și priveam de acolo în sus printre sclipirile argintii și bulbuci, unde doi inși nedumeriți în uniformă stăteau aplecați deasupra apei și vorbeau între ei într-o limbă mută și îndepărtată, într-o altă lume – și mă bucuram nebunește. Pentru că nu poți să-ți ții o veșnicie respirația. Deși poți face asta destul de mult.

Table of Contents

Cover Page
O vara misto
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49